

BURMESE
CLASSIC
www

အိန္ဒိယ

၆ ဖို ၈ ၆ ၀ ၀ ၀

၂ ၂ ၈ ၁ ၉ :

ပျို့ ခေတ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပဋိကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

(သူဌေးအိမ်စာပေ)
စာအုပ်အမှတ် (၃)

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်မှီး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသာသနာ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြစ်ပျက်မှုများ
- အမျိုးသား ဓာတ်ဝှက်ဖြင့် မားမားနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအရေ အနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ထေ့တက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးနွယ်စိတ်ဓာတ် မှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသာသနာ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့် မားမား

သုဌေးအိမ်စာပေ

“ဓမ္မစာပေ၏ နံ့နက်သင်း”

ပျို့ ခေတ်

(လုံ : ချ င် : ဝ ဣ သ စ)

သူဌေးအိမ်စာပေ

အမှတ်(၂၄၂)၊ ၃၆လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း-၀၉၅၅၂၁၄၄၊ ၀၉၅၅၂၂၄၄

သူဌေးအိမ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူရွှေပြိုင်ချက်အမှတ်	၅၀၀၉၀၇၀၉၀၀
မျက်နှာဝန်းရွှေပြိုင်ချက်အမှတ်	၅၀၀၀၂၀၀၉၀၀
မျက်နှာဝန်းဆီပိုင်း	သာသာအောင်
ကွန်ပျူတာစာပီ	ရွှန်းပွင့် ကွန်ပျူတာ
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	(ပထမအကြိမ်)
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	အောက်တိုဘာလ ၂၀၁၀
အုပ်စု	၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သင်းသင်းမွန်(သင်းစာပေ)
စာအုပ်မျှင်	ကိုကျော်ညွန့်(သူဌေးအိမ်)
မျက်နှာဝန်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဦးတင်မင်းလှ လင်းလက်အိမ်ပုံနှိပ်တိုက် (မြ - ၀၇၈၂၈)
ထန်စိုး	၅၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	သူဌေးအိမ်စာပေ၊ အမှတ်(၂၄၂)၊ ဝမ်းလင်းအထက်၊ ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၀၉၀၅၂၂၀၄၄ ၀၉၀၅၂၂၂၄၄ ၀၀-၇၃၀၃၃၆၄၂ ၀၉၅၀၇၃၀၃၇ ၀၀-၇၂၅၆၀၆

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

<p>ပျို့ခေတ်</p> <p>မော်ကေထီ နံနက်ခင်း/ ပျို့ခေတ် - ရန်ကင်း သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၀၊ ၂၅၂- စာ၊ စင်တီ ၁၃ x ၂၀ (၁) မော်ကေထီ နံနက်ခင်း</p>	<p>၇၅၅၀၄</p>
---	--------------

(၁)

သူမတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဟာ အရမ်းခင်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ သူမတို့ဟာ ငါးတန်းနှစ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုးတန်းရောက်တော့လည်း ဝိပွဲဘာသာတွဲကို စိတ် တူညီစွာ ယူခဲ့ကြသည်။ သူမတို့သုံးယောက်ဟာ ညီအစ်မ အရင်းတွေထက်ပင် ပိုချစ်ခင်ကြသည်။ “ရင်ရိပ်နွယ်” သူမက ဆံပင် လိမ်ကောက်ကောက် အညိုရောင်လေးပိုင်ဆိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကောင် မလေး။ အသားအရေက ဝင်းဝါစိုပြေသည်။ “နံနက်ခင်း” သူမ ကတော့ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ဆံပင် ပုခုံးကျော်ကျော် ဆင်း ဆင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။

အသားအရေကတော့ ဖြူဖြူကြည်ကြည်ကလေးနှင့် Baby face မျက်နှာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

“မှန်လာဖြူ” သူမက ကိုဇိုးယားစတိုင်(လ်) ဆံပင်တိုတိုလန်လန် လေးများကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ကလစ်ကလေးများ တပ်ထားတက်သည့် ကောင်မလေး။ အသားညိုပေမယ့် မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းတာမို့ ညိုချောလေးဟု လူပြောများလှသည်။

သူမတို့ သုံးယောက်ဟာ အမြဲပဲ ရယ်နေတတ်ကြသေး သည်။ သူမတို့သုံးယောက်ကို ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သွား ကျဲကျဲလေးတွေနဲ့ တွေ့ရတတ်တာမို့ ကောင်လေးတွေက သူမ တို့လာတာမြင်လျှင် “သွားတိုက်ဆေး ကြော်ငြာလာပြီဟေ့” ဟု အော်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူမတို့ သုံးယောက်မှာ ချစ်စရာ အကျင့်လေးတွေရှိကြသေးသည်။ “ရင်ရိပ်နွယ်” သူမက သကြားလုံးအခွံလေးတွေ စုရတာဝါသနာပါလှသည်။ သူမက သူမစားပြီးသော သကြားလုံး အခွံလေးတွေကို အယ်(လ်)ဘစ် စာအုပ်ကလေးထဲထည့်ပြီး ဘယ်နေ့ကဘယ်သူဝယ်ကျွေးတာ ဟု date ကလေးတွေကိုပါ တွဲရက်နေတတ်သေးသည်။ သူမက ထိုအလုပ်ကို မမေ့မလျော့ လုပ်တတ်သူပင်။

“နံနက်ခင်း” သူမကတော့ Key change လေးတွေနှင့် နားဆွဲပိစိကွေးလေးတွေကို စုတတ်သူပင်။ သူမမှာ ပုံသဏ္ဍာန် အမိုးမိုးအရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရှိသည်။ လွယ်အိတ်ကလေး တွေတွင်လည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် Key change လေးတွေတို့ ချိတ်တက်သေးသည်။ “မှန်လာဖြူ” သူမက ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေပါသော ဘောပန်ပုံစံဆန်းလေးတွေ ကို ဝယ်ပြီးစုသည်။ ဘောပန်ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ကာတွန်းရုပ်

မေ့ရိက ၁၀၀ စံနံနက်ခင်း :

ပုံစံ မျိုးစုံပါသော ဘောပန်လေးတွေကို ရှာရှာဖွေဖွေ ဝယ်ပြီး စုတတ်သည်။ သူမသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘောပန် လေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတတ်သေးသည်။

သူမတို့ သုံးယောက်တွင် “မှန်လာဖြူ” နှင့် “နံနက်ခင်း” ကယောက်ျားနဲ့နဲ့ဆန်ကာ “ရင်ရိပ်နွယ်” ကတော့ ခပ်အေးအေး နေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ရှစ်တန်းဖြေပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်တွင် ကရာတေးသင်တန်းသွားတက်လိုက်သေးသည်။ “ရင် ရိပ်နွယ်” ကို ခေါ်တော့ မတက်ချင်ဘူးဟု ငြင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ပဲ တက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ ကိုးတန်း ဝိပွဲခန်း နဲ့နဲ့ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရင်က အခန်းထဲတွင် စလိုက် နောက်လိုက် ပြေးလိုက် လွှားလိုက်နှင့် လူတိုင်းကို စချင် နောက်ချင်တက်သော “ဂျိုကာသုံးယောက်” ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ “ဂျိုကာသုံးယောက်” ဆိုတာ သူမတို့သုံးယောက်ကို ဝိပွဲခန်းမှ ကျောင်းသား/သူ များ က "nick name" ပေးထားတာဖြစ်မည်။ သူမတို့ သုံးယောက် ငြိမ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သုဋ္ဌာဒိမ်စာပေ

BURMESE CLASSIC

သုဋ္ဌာဒိမ်စာပေ

“ဟာ ဆရာမလောတော့ ပျင်းစရာကြီး အချိန်ကလည်း နှစ်ချိန်ဆတ်ဆိုတော့ ပျင်းစရာကြီး ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်လေ ငါတို့ ‘လရိပ်’ တို့ အခန်းကို သွားရအောင် စတာသွားပြောကြတာပေါ့”

“အေး နက်နက် ပြောတာဟုတ်တယ် အဲဒီမိန်းမနဲ့လည်း ဝေတွဲတာကြာပြီနော် ရိပ်ရိပ်”

“အေး သွားမယ်လေ ဒါဆို ထ”

သူမတို့ သုံးယောက် “လရိပ်” တို့ အခန်းရှိရာ ဝိဇ္ဇာခန်းသို့ ထွက်လာကြသည်။ “လရိပ်” ဆိုတာ သူမတို့နှင့် တော်တော် လေး ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းပါ။ သူမတို့ အခန်းနှင့် တစ်ခန်း ကျော်မှာ နေရသည်။ သူမတို့အခန်းပြင်ရောက်တော့

“ ‘ဟိတ်’ နံနက်ခင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ ငြော် ‘သားစင်’ နင် ဘာယူထားလဲ”

“ ငါက ဝိဇ္ဇာလေ နင်က ဝိပုံမှာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်။ ဒါက ငါ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူက ‘ရင်ရိပ်နွယ်’ တဲ့။ သူက တော့ ‘မှန်ဇာဖြူ’ တဲ့ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ကျွန်တော်ကတော့ ‘သားရွှေစင်’ ပါ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“ ဟား ဟား တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

သူမတို့သုံးယောက်က “သားရွှေစင်” ရဲ့ စကားကို ဝိုင်း

ရယ်ကြကာ။

“ကဲ သားစင် နောက်မှတွေ့မယ်နော် အခုတောင် နင်တို့ အခန်းသွားမလို့ဟ တာ့ တာ”

“နံနက်ခင်း” ကလေးလေးလို နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်လာခဲ့ သည်။

“နက်နက် ခုနက ကောင်လေး နံမည်က ဘယ်လို”

“သားရွှေစင်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရိပ်ရိပ်”

“အဆန်းလေးမို့လို့ပါ နင်နဲ့ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“သူက ငါတို့ အိမ်ဘေးက ဆရာမဆီမှာ ခုနှစ်တန်းတုန်း တ ကျူရှင်လာတတ်တယ်လေ။ ငါကလည်း အဲဒီဆရာမဆီမှာ နားလည်တဲ့ စာတွေဆိုရင် သွားသွားမေးတတ်တော့ စုနဲ့ ခဏခဏ ဆုံဖူးတယ် သိပ်ပြီးတော့ မခင်ပါဘူး”

“တော်တော်ချောတယ်နော်၊ ချောတာထက်ယောက်ျား ပီသတာ”

“ဘာလဲ ဇာဇာ စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ ချောလို့ ချောတယ် ပြောတာပါ ရိပ်ရိပ် ရဲ့”

“ထားလိုက်ပါတော့ ဟိုမှာ လရိပ် ဟိတ် ဟိတ် လရိပ်”

“နံနက်ခင်းက လှမ်းခေါ်တော့ ‘လရိပ်’ က လက်ပြန်ပြ ရင်း အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“လရိပ် အစုတ်ပလုပ်မ ငါတို့အခန်းဘက်ကြတော့ လောဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဇာဇာရယ် ငါတို့အခန်းမှာ ဒီတင်ပတ်အား

တဲ့အချိန်သိပ်မရှိလို့ပါ အခုတောင် ဆရာက အစည်းအဝေး ခို့လို့စောစောထွက်သွားတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒီတစ်ခါတော့ ယုံလိုက်မယ်နော်”

“လာလေ အခန်းထဲဝင် ငါတို့ခုံမှာထိုင်ပြီး စကားပြော တာလေ!”

သူမတို့ သုံးယောက် “လရိပ်” တို့ အခန်းထဲဝင်ကာ စကားထိုင်ပြောပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အခန်းနောက်ဘက် က အသံကျယ်ကျယ်မြင့်အော်သံကြားရလေသည်။

“ဟိတ် ဘယ်ကအမှိုက်တွေလည်း အခန်းထဲ ဘယ်လို လုပ်ရောက်လာတာလဲ ‘လရိပ်ညို’ နင်ဘာလို့ လက်ခံရတာလဲ တံမျက်စည်းနဲ့ လှဲထုတ်လိုက်လေ မျက်စိရှုပ်တယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ငါတို့ကို ပြောတာလား၊ လရိပ်ရဲ့ ရှိုင်း လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော် အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ကွာ လွှတ်ထားပေးလိုက် သူနဲ့မည်က “မှော်” တဲ့”

“ဟင် နံမည်ကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

“လရိပ်ညို ငါပြောတာ မကြားဘူးလား”

အသံအကျယ်ကြီးက ထွက်လာပြန်သည်။

“မှော် နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဟဲ့”

“ဘာ သူငယ်ချင်းမှ မသိဘူး ဒီအခန်းမှာ ငါမော်နီတာ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ဘာမှပြန်မပြောနဲ့”

“ဟာ ဘာလှိုင်းကြီးကွာ မကျေနပ်ဖူး ငါသွားချဲ့မယ်”

“နက်နက် မလုပ်နဲ့လေ”

“လရိပ်ညို” က ဆွဲထားသည်။ “မှန်ဇာဖြူ” ကလည်း “နံနက်ခင်း” ကို လက်ဆွဲကာ . . .

“အေးလေ လရိပ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ နက်နက်ရဲ့ သူ ရှိုင်းပေမယ့် ကိုယ်ကပြန်မရှိုင်းနဲ့ ပြီးတော့ ဒီအခန်းက ကိုယ့် အခန်းမဟုတ်ဘူး လာလာ ပြန်ကြမယ်”

စိတ်အရမ်းဆိုးနေသော “နံနက်ခင်း” က နှုတ်ခမ်းကိုက် ကာ ထို “မှော်” ဆိုသော ကောင်လေးထံတစ်ချက်စောင်းကြည့် လိုက်သည်။ ထိုကောင်လေးကလည်း ခါးထောက်ကာ မိုက်တိ မိုက်ကန်း ပြန်ကြည့်သည်။ “မှန်ဇာဖြူ” အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် “နံနက်ခင်း” မလိုက်ချင် လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ “ရင်ရိပ် နွယ်” က “မှော်” ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ရိပ်ရိပ် ဘာလုပ်နေတာလဲ လာလေ ပြန်မယ်”

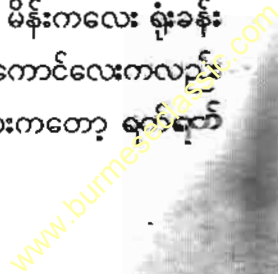
“မှန်ဇာဖြူ” က အော်မှ သတိပြန်ဝင်လာတဲ့လူလို သူမတို့ ထံလိုက်လာခဲ့သည်။

“တောက် ရုပ်ကိုက ဆွဲထိုးပစ်ချင်တယ်”

“နက်နက် ငါဆိုရင်လေ ဓားနဲ့ ခုတ်ပစ်ချင်နေတာဟ”

“လာကွာ ဇာဇာ ငါတို့ သွားပြန်ကောရအောင်”

“ဟဲ့ တော်ကြတော့ နက်နက်နဲ့ဇာဇာ အခုဟာက သူများအတန်းနော်၊ တော်ကြာ ကိုယ်က မိန်းကလေး ရုံးခန်း တွေ ဘာတွေ ရောက်ရင် ရှက်စရာ။ အဲဒီကောင်လေးကလည်း ဟယ် သက်သက် ရန်စတယ် ရုပ်ကလေးကတော့ ရှက်ရက် စက်စက် ချောတယ်နော်”

“သွားစမ်းပါဟာ ရုပ်ချောတာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုစိတ်မျိုးမှန်းမသိဘူး၊ သူ့ကို
ငါတို့ဘာလုပ်လို့လဲ” သူမတို့ ကိုယ့်အခန်းသို့ ကိုယ်ဝင်
ထိုင်တာ မကျေမနပ်ဖြင့် ထိုကိစ္စကို ပြောနေစဉ်မှာ အခန်း
အပြင်မှ “သားရွှေစင်” က သူမတို့ကို လက်ယပ်လှမ်း
ခေါ်သည်။ သူမတို့ အခန်းအပြင်သို့ ရောက်တော့

“ပြော သားစင် ဘာကိစ္စလဲ”

“အခုနက ကိစ္စ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ဘာကိစ္စလည်း”

“အခုနက မှော်နဲ့ နင်တို့ ပြဿနာဖြစ်မလို့လုပ်တယ်ဆို
မှော်ဘက်က အရင်စပြီး ရန်စတာလို့ ပြောတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် မှော်နဲ့ ငါတို့နဲ့ ဖြစ်တာ နင်နဲ့ဘာဆိုင်
လို့လဲ သားစင်ရဲ့”

“အေးလေ နင်က ဘာလို့ တောင်းပန်ရတာလဲ”

“နံနက်ခင်း” က တအံ့တဩ ပြောတော့ “မှန်ဇာဖြူ” နဲ့
“ရင်ရိပ်နွယ်” တို့ကလည်း ဝင်မေးကြသည်။

“ငါနဲ့မှော်က ညီအစ်ကိုလေ မှော်က အဲလိုပဲ တစ်ခါတစ်
လေ အရမ်းအစသန်တာ အခုလည်း အစသန်လွန်းလို့ဖြစ်သွား
တာထင်ပါတယ်ဟာ”

“နင် တောင်းပန်တာ မှော်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့အတွက်လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ အချိန်ကုန်လှုပ်ပင်ပန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်
သားစင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာတောင်းပန်ရင်တောင်မှ စဉ်းစားရ

လိမ့်မယ်”

“နံနက်ခင်း” က ပြောပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။
သူမတို့ နှစ်ယောက်လဲ နောက်မှလိုက်လာပြီး “ရင်ရိပ်နွယ်”
က . . .

“နက်နက်ရယ် သားစင်က အစ်ကို တစ်ယောက်အနေနဲ့
လာတောင်းပန်တာပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါဟာ မှော်ကလည်း
ကောင်မလေးတွေဆိုတော့ စလိုက်တဲ့သဘော ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မှာပါ”

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရိပ်ရိပ် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်
ခွင့်လွှတ်ချင်နေရတာလဲ”

“ငါတစ်ခုပြောမယ်နော် ရိပ်ရိပ်”

“ဘာလဲ ဇာဇာ ပြောလေ”

“အရင်ကဆို နင်က ငါတို့စိတ်နဲ့အတူတူပဲ ငါတို့ကြည့်မရ
ရင်နင်လည်း ကြည့်မရဘူး၊ ငါတို့ သဘောကျရင်-နင်လည်း
သဘောကျတယ်၊ အခုကိစ္စ ငါတို့ဘက်ကလုံးဝကို မမှားတာ
နော်၊ သူ့ဘက်ကစမှားတာ ဆိုတာကိုလည်း အကုန်သူသိ
တယ်၊ အခုဟာက နင်က ဘာလို့သူ့ကို သူမှားတယ်ဆိုတာ
ကြီးကို သိသိကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ချင်နေရတာလဲ၊ အဲဒါ နင့်ဘက်
တန်နဲ့ normal မဖြစ်သလိုပဲ”

“ဇာဇာပြောတာ ဟုတ်တယ် ရိပ်ရိပ်”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ငါသူ့ကို ခွင့်လွှတ်ချင်နေတယ်၊ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ငါကိုယ်တိုင်မသိဘူး”

“အဲဒါကို ပြောတာ နင့်စိတ်က normal မဟုတ်ပါဘူးနော်”

(၂)

ဒီနေ့ စနေနေ့မို့ သူမတို့ “ရိပ်ရိပ်” အိမ်မှာ ဆုံကြသည်။ လက်ဖက်သုတ်စားရင်း “ဇာဇာ” က ညက ကြည့်ခဲ့ရသော သရဲကားအကြောင်းကို ပြောပြနေစဉ် ခြံရှေ့မှခေါ်သံကို ကြားရသည်။ “ရိပ်ရိပ်” က ခြံထဲဆင်းသွားပြီး ခဏနေတော့ ပြန်ဝင်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ပါဆယ်ထုတ်တစ်ထုတ်နှင့်။

“ငါတို့ သုံးယောက် နံမည်နဲ့ ပို့လိုက်တာဟ ဖွင့်ကြည့် အောင်”

“ထူးဆန်းတယ်နော် ဘယ်သူပို့လိုက်တာလည်း မသိဘူး”

“နက်နက်” ပြောရင်း “ရိပ်ရိပ်” လက်ထဲမှ ပါဆယ်ထုတ် ကို ယူကာ ဖောက်လိုက်သည်။ Parking Paper ကို ခွာပြီး ဘူးအဖုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့

“အမလေး ဘာကောင်တွေလည်း”

“အား ရွံစရာကြီး”

“ဘာတွေလည်း အမေရေ့”

ဘူးထဲမှာ ဖားပေါက်စနလေးတွေ အများကြီး ရွှံ့လှုပ်နေ သည်။ သူမတို့သုံးယောက် လန့်အော်ကြသည်။ အခန်းအပြင်မှာ...

“ဟဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် အော်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး အမေ ပိုးဟပ်တွေလို့”

“ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ အမေက တံခါးခေါက်ပြီး လှမ်းမေးတာမို့

“ရိပ်ရိပ်” က ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“တောက် ဘယ်သူ လက်ကမြင်းလိုက်တာလဲ မသိဘူး”

“အေးလေ ဟယ် ဒီမှာ ကဒ်ကလေး တစ်ကဒ်”

“နက်နက်” က ဘူးအဖုံးမှာ ကပ်နေသော အပြာရောင် ကဒ်ကလေးကို ဆွဲခွာလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်းစက် ညီညာသော လက်ရေးအဆုံးမှာ နံမည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမတို့ သုံးယောက်အလွန်ကို အံ့ဩသွားကြသည်။

“သိပ်လန့်သွားသလား jokers တို့”

“မှော်တေ”

“တောက် . . . ဒါ မှော်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တွေ့မယ် လာ သားစင်တို့အိမ်ကို သွားမယ် အဲ့ဒီ”

မှော်ဆိုတဲ့ ကောင် ဘယ်မှာရှိမလဲလို့ သွားမေးမယ်”

“ဟုတ်တယ် နက်နက် ဒီကောင် လူပါးဝလာပြီ ဘာရန်ပြိုးမှ မရှိပဲနဲ့ကွာ”

“နင်တို့ကလည်းဟယ် ထစ်ခနဲ ရှိရင် မှော်ကိုပဲ သွား ကောမယ် လုပ်နေတာ အခု “ မှော်ကဝေ” ဆိုတာ မှော်လို့ ဘယ်သူ အတိအကျ ပြောနိုင်လဲ ဘာသက်သေမှ မရှိဘဲ သူ့ကို သွားစွပ်စွဲလို့ မရဘူးနော် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေရှိမှ ပြောလို့ရမှာ”

“ဟာကွာ ရိပ်ရိပ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သတ်လာ ရင် သည်းခံနိုင်ရတာလဲ”

“ဇာဇာ” က ပြောတော့ “နက်နက်” ကလည်း

“အေးလေ ရိပ်ရိပ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ “မှော်ကဝေ” ဆိုတာ မှော်ပဲဖြစ်မှာပေါ့ သူ့ဘာလို့ ငါတို့ကို ရန်လိုက်စနေရ တာလဲဟာ”

“နင်တို့ ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်ဟာ၊ နင်တို့နဲ့ မှော် ကိုတော့ ပြဿနာ မဖြစ်ရစေချင်ဘူး”

“ငါ တစ်ခုမေးမယ် ရိပ်ရိပ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဘာလဲ ဇာဇာ မေးလေ”

“နင် မှော်ကို သဘောကျနေတာလား”

“ရိပ်ရိပ်” က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးပြုံးကာ။ ထိုသို့

“ရိပ်ရိပ်” ပြုံးနေစဉ် “ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်တွင် အရောင် တစ်မျိုးလေး ပြတ်ပြေးသွားသည်ကို သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့လိုက်ရသည်။ “ရိပ်ရိပ်” က ပြုံးရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် ဇာဇာ ငါ သူ့ကို သဘောကျသွားတာထက်

ချစ်မိသွားတာထင် တယ်ဟာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လို အရာလဲ ဆိုတာ ငါ သေချာမသိပေမယ့် ငါ့သူ့ကို ချစ်မိသွားတယ်”

“ကွိုင်ပဲ ရိပ်ရိပ် ရယ်”

“နက်နက်” ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောပဲ ကုတင်ထက်သို့ တက်ကာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ငါ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ် ရိပ်ရိပ်ရယ်”

“ဘာလဲ နက်နက်”

“ဘယ်လို အချစ်မျိုးပဲ ရောက်ရောက် နင့်ရင်ထဲမှာ ငါနဲ့ ဇာဇာကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြစ်ရဘူးနော်”

“နက်နက်ရယ် ဘာလို့ မဟုတ်တာ လျှောက်တွေးရတာ လဲ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့ထာဝရ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း တွေပါဟာ”

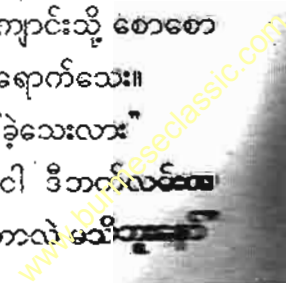
“နက်နက်” က “ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကက်ဆက် ကို အသံအကျယ်ကြီး ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူမတို့ရဲ့ ကလေး လေးလို ဖြူစင်ခဲ့ကြသော ဘဝလေးထဲသို့ “မှော်” ဆိုသော နံမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့် လူတစ်ယောက်ဟာ နတ်ဆိုးတစ် ကောင်လို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့် တနင်္လာနေ့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဇာဇာ” နှင့် “နက်နက်” ဒီနေ့ ကျောင်းသို့ စောစော ရောက်ခဲ့ကြသည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကတော့ မရောက်သေး။

“နက်နက် ဒီနေ့ ရိပ်ရိပ်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း မခေါ်ခဲ့ဘူး ဇာဇာ ငါ ဒီဘက်လမ်းထဲ လာလိုက်လို့ ရိပ်ရိပ် ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဟော ဟိုမှာလာပြီ အသက်ရှည်အုံးမယ်”

“ရိပ်ရိပ် နောက်ကျတယ်နော်”

“နက်နက်” ကမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ငါတို့လမ်းထိပ်မှာ ရေခဲမုန့်ဆိုင်အသစ် ဖွင့်တယ်လေ အဲ့ဒါ ဝင်ဝယ်နေလို့ နောက်ကျသွားတာ ဒီမှာ လေ”

“ရိပ်ရိပ်” က ဖော့ဘူးလေးကို ဖွင့်ပြသည်။ ဖော့ဘူးလေး ထဲမှာ ရေခဲမုန့်လေးခုကစားချင်စဖွယ်။ “ဇာဇာ” က ဝမ်းသာ အားရဖြင့် . . .

“ဒါငါတို့အတွက်လား ငါတို့အတွက် ဝယ်လာတာပေါ့ နော်၊ ကျေးဇူးပဲ”

“ဟို မဟုတ်ဘူးဟ နင်တို့စားချင်ရင် ငါနေ့လည်ဝယ် ကျွေးမယ်လေ”

“အမ် ဒါဆို ဒါက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ရိပ်ရိပ်” က မဖြေသေးပဲ တစ်မျိုးလေးပြောနေသည်။ ပြီး မှ အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် အသံက တကယ့်ကို တိုးတိုးလေး . . .

“မှော် အတွက်ပါ”

“ဘာ ဘယ်သူ”

“နက်နက်” က ပြန်မေးသည်။

“မှော် အတွက်”

“မှော် အတွက် ဟုတ်လား မှော်ကဝေအတွက် ရိပ်ရိပ် နင်ဇူနေပြီလား”

“ဇာဇာ” က ထအော်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က လက်ကလေး တကာကာဖြင့် . . .

“တိုးတိုးပြောပါ ဇာဇာရယ် လူတွေ ကြားပါအုံးမယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ် ငါ့ကိုကူညီနော် မှော်ကို ဒါလေး သွားပေး ပေးနော်”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရိပ်ရိပ်ရယ် မှော်နဲ့ငါတို့နဲ့ ရန်သူ တွေလေ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲဟ”

“ငါမှ ရန်သူမဖြစ်ချင်တာပဲ ဇာဇာရယ်”

“ရိပ်ရိပ်” ကပြောတော့လည်း သူမတို့ကြာကြာ မငြင်းနိုင် ချေ။ “ဇာဇာ” က . . .

“ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ကူညီလိုက်မယ် ပေး ရေခဲမုန့်ဘူး” ဖော့ဘူးလေးကို “နက်နက်” ကကိုင်ရင်း “ဇာဇာ” နှင့် အတူ ဟို နတ်ဆိုးကောင်တို့အခန်းကိုလာခဲ့ကြသည်။

“ဇာဇာ နင် သွားပေးဟာ ငါဒီက စောင့်နေမယ်”

“အံ့မယ် နင်သွားပေးပါလား ငါတော့ လုံးဝမသွားချင် ဘူးဟာ”

အခန်းဝမှာ သူမတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သူပေးကိုယ်ပေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

“ကဲဟာ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားပေးမယ် လာ”

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ် အမလေးနော် ဒုက္ခ

တရားကြီးမားလိုက်တာ” သူမတို့နှစ်ယောက် “မှော်” ရဲ့ ရှေ့ရောက်တော့ . . .

“ဒီမှာ”

“နက်နက်” လှမ်းခေါ်တော့ ကိုယ်တော်ချောက ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြသည်။ ဘာကိစ္စလည်းဆိုသည့် သဘော။ အကျောကတော့ တော်တော်ကို မလွယ် . . .

“ရော . . .”

ဖော့ဘူးလေးကို “မှော်” ရှေ့သို့ “နက်နက်” က ချလေးလိုက်သည်။ “မှော်” က အံ့ဩသလို ပုခုံးတွန့်ပြရင်း . . .

“ဘာတွေလဲ”

ဟု မေးသည်။ “ဇာဇာ” လက်ပိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“စားစရာတွေပါ ငါတို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆံပင်ကောက်ကောက်လေးနဲ့ ကောင်မလေးလေ သိတယ်မှတ်လား၊ သူက နင့်ကို စားစေချင်လို့တဲ့ ရေခဲမုန့်ဝယ်လာတာ”

“အဟတ် ဖားပေါက်စနလေးတွေ ထည့်ထားတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် ငါက ရွံ့တက်လို့”

“ဘာလို့ထည့်ရမှာလည်း ငါတို့က သူများကို ဘယ်တော့မှ နာရန်မစားဘူး၊ အေး ကိုယ့်ကို စားလာရင်လည်း ငြိမ်ခံနေမှာတောင်ဘူး”

“မှော်” က မျက်ခုံးပင့်ပြီး “နက်နက်” ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်နေသည်။

“အခုဟာက စေတနာနဲ့ ဝယ်လာတာကို”

“အဲဒါဆို ယူထားလိုက်မယ်လေ ထားခဲ့ပေါ့”

“ပြီးရော . . .”

“မှော်” က မခိုးမခန့် ရယ်ရင်း စာအုပ်ပြန်ဖတ်နေသည်။ သူမတို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေရင် လူသတ်မိမှာ ဒါကြောင့်မို့ ပြန်လှည့်ထွက်လာကာ သူမတို့ အခန်းထဲဝင်တော့ “ရိပ်ရိပ်” က . . .

“နက်နက် ဘယ်လိုလဲဟင် သူ ယူထားလိုက်လား”

“အင်း . . . ယူထားလိုက်တယ်”

“နက်နက်” က အဲဒီ တစ်ခွန်းပဲပြောကာ တစ်ခြား အကြောင်းအရာတွေကို ပြောနေသည်။ ခဏအကြာမှာ “အင့်” ခနဲ ရှိုက်သံနှင့်အတူ စာရေးခုံပေါ် မှောက်ကာငိုနေသော “ရိပ်ရိပ်” ကို တွေ့ရသည်။ သူမတို့ နှစ်ယောက်စိုးရိမ်သွားပြီး . . .

“ရိပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရိပ်ရိပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးလေ ငါတို့ကို ပြောပါဦးဟ”

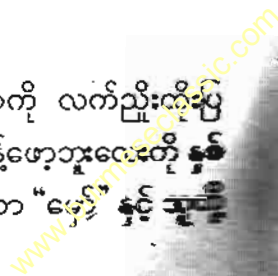
သူမကို ဝိုင်းပြီးမေးတော့မှ ရိပ်ရိပ်က ငိုရင်းမှ . . .

“သူ . . . သူ အရမ်းရက်စက်တယ်ဟာ အဟင့် ဟင့်”

“တယ်သူလည်း”

“ဟိုမှာလေ မှော်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ ကျောင်းကော်ရစ်တာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူမတို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲမုန့်ဖော့ဘူးလေးတို့ နှစ်ယောက်အတူစားပြီး ရယ်မောနေကြသော “မှော်” နှင့် သူမတို့

အခန်းမှ “ဂန္ထဝင်” ဆိုသော ကောင်မလေး။ “ဂန္ထဝင်” ဆိုတာ “မှော်” တို့ ဝိဇ္ဇာခန်းက အချောအလှလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ “နက်နက်” တော်တော် ဒေါသထွက်သွားကာ . . .

“တောက် . . . ဒီကောင်တော်တော်လူပါးဝတယ်”

ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားကာ “မှော်” ရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး . . .

“ဒီမှာ မှော်ကဝေ နင်က တော်တော်ကြည်နူးနေတယ်

ပေါ့”

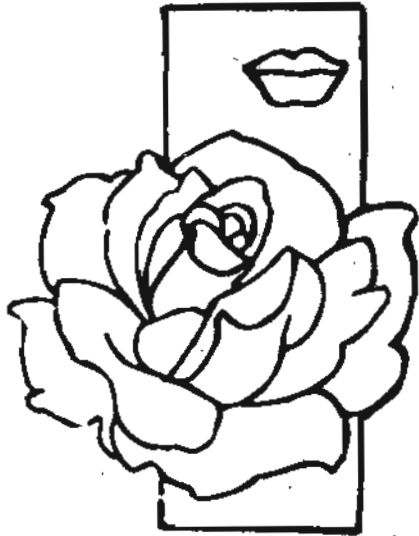

သုဇူးအိမ်စာပေ

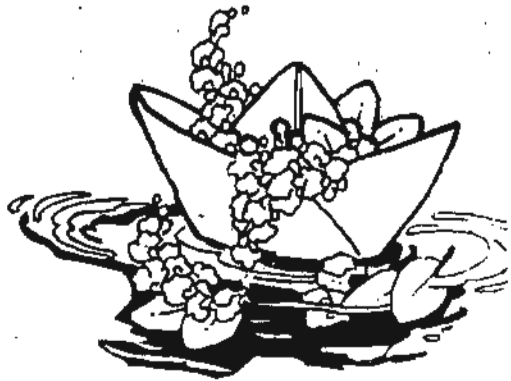
သုဇူးအိမ်စာပေ

သုဇုးအိမ်စာပေ

သုဇုးအိမ်စာပေ

သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှတည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “ရိပ်ရိပ်” နဲ့ “ဇာဇာ” က ပြာပြာညှာညှာ အမူအရာများ ဖြင့်...

“နက်နက် ဘယ်အချိန်အထိ ဒီလိုနေရမှာလဲဟင် မုန့်စား ကျောင်းဆင်းတော့မယ်ဟာ နှစ်မိနစ်ပဲလိုတော့တယ်”

“ နင် ခံနိုင်သေးလားဟင် ဘယ်အချိန်ထိလဲ ဆရာမကြီး တို့ ငါတို့သွားပြောပေးရမလား ”

“ရတယ် နေနိုင်တယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဘေးက သတ္တဝါ ကို သာမေကြည့်ရသေးလားလို့ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်တော်

ပျော့တဲ့ကောင်”

“အောင်မာ ဘာသတ္တဝါလဲ ငါလုပ်လိုက်ရသေအုံးမယ်၊ သားစင် ငါ့ကို အိမ်ရောက်ရင် နှိပ်ပေး”

“အေးပါ မှော် နင်တို့ ဘယ်အချိန်ထိလည်း”

“ကျောင်းဆင်းရင် ပြီးပြီ ဘယ်နှမိနစ်လိုသေးလဲ”

“ကလောင် ကလောင် ကလောင် ကလောင်”

“ဟော ဆင်းပြီ”

ထိုစဉ် ဆရာ ရောက်လာပြီး...

“ကဲ ဒီနှစ်ယောက်လက်မှတ်လာထိုးအုံး နောက်ရန်မဖြစ် နဲ့တော့နော်”

သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မဖြေ။ “ရိပ်ရိပ်” က

“နက်နက် ပြောလိုက်လေ”

“သားစင် ဟေ့ကောင် ပြောလိုက်လေ”

“ဆရာ နက်နက်ကတော့ သူရန်မစရင် မဖြစ်ပါဘူး တကယ်လို့ သူက သာရန်လာစမယ်ဆိုရင်တော့ နက်နက် ဘက်က သိပ်အာမမခံနိုင်ဘူးဆရာ”

“ဒါဆိုရင် မှော် အပေါ်မှာ မူတည်နေပြီ မှော် ရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ကျွန်တော် ရန်မစတော့ပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် သူငယ်ချင်းချင်း စတာနောက်တာ လောက်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်”

“သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး ဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

“ဟော နံနက်ခင်းက မှော်နဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

မဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“မဖြစ်ချင်ပါဘူးဆရာ သူနဲ့နက်နက်နဲ့က ဘယ်တော့မှ ခင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ . . . ကဲ မခင်ချင်ရင်လည်းနေ အခုတော့ နောက်ရန်မဖြစ်ပါဘူးဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးသွားကြ ကလေးတွေ မှ မဟုတ်တော့တာ ကိုးတန်းပဲ ရောက်ပြီ”

“နက်နက် က ကလေးပါဆရာ”

“ဒီပုံကြီးများ ကလေးတဲ့ အဟိ”

“မော်”က လှောင်သည်။ သူမတို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ လွယ်အိတ်တွေယူပြီး စက်ဘီးကလေးတွေ ကိုယ်စီနင်းကာ ကျောင်းဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဟယ် ရှေ့မှာ မော်တော့”

“မော်”က “သားစင်” ဘေးမှ လမ်းလျှောက်၍လိုက်သည်။ “သားစင်” က လူရှုပ်သောကြောင့် စက်ဘီးမနင်းသေးတာထင်သည်။ သူမတို့သုံးယောက် “မော်” တို့နားရောက်တော့ “နက်နက်” က “မော်” ဘေးနားသို့ စက်ဘီးကို နင်းသွားကာ ဇက်ပိုးကို . . .

“ဖြောင်း” ကနဲ့ရိုက်ပြီး . . .

“ရေခဲမုန့်”

ဟု အော်ကာ နောက်ပြန်လက်ပြပြီး နင်းပြေးတော့သည်။ “မော်” ကလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတာ နောက်မှ သတိဝင်လာပြီး . . .

“နာနတ်သိ အပုတ်မ”

ဟု အကျယ်ကြီး လှမ်းအော်ပါသည်။ “နက်နက်” နံ့မည်က “နနက်ခင်း” ဆိုတာ တမင်ဖြတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “ဇာဇာ” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” က “နက်နက်” ရဲ့ စက်ဘီးကို အမှီလိုက် နင်းရင်း “ရိပ်ရိပ်” က . . .

“နက်နက်ရယ် နင်ကလည်း တကယ်ပါပဲ မှော်က အရင်ရန်မစရင် နင်ကအရင်ရန်စတယ်၊ နင်တို့ ဘယ်တော့မှ တည့်ကြမှာလဲ”

“ဘယ်တော့မှ တည့်မှာမဟုတ်ဖူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် က စိန်ခေါ်ထားတာဟ သူဦးကိုယ်ခံ ကိုယ်ဦးကိုယ်ခံပဲ”

“နေပါဦး နက်နက် သူနဲ့ ဂန္ထဝင်နဲ့က ဘာတွေလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး အီနေတာ”

“ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူပြောတာ”

“ဟမ် မတည့်ကြတဲ့လူတွေက ဒါကြတော့ ပြောပြတယ် ဟုတ်လား”

“ဇာဇာ” က အံ့ဩသလို ဝင်မေးသည်။

“အေးဟ သူလည်း ပြောတယ် ငါမုန်းတဲ့လူကို ဘာလို့ဒီ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေပါလိမ့်တဲ့”

“ဒါဆို နင်တို့စကားတော့ တော်တော်ပြောဖြစ်တယ်ပေါ့”

“စကားအကောင်းပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခိပ်ခိပ်ရယ် စကားနိုင်လုနေကြတာပါ”

“ကဲ ငါသွားပြီ တာ့တာ”

“ဇာဇာ” က နှုတ်ဆက်ရင်း သူမတို့လင်ကြားလာသံနဲ့

ဝင်သွားသည်။ “နက်နက်” ကလည်း နှုတ်ဆက်ရင်း သူမအိမ် သို့ ဝင်ကျန်ခဲ့သည်။ “ရိပ်ရိပ်” တစ်ယောက်ထဲသာ စက်ဘီး လေးနင်းရင်း အိမ်သို့လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် . . .

“ရိပ်ရိပ် ဟိတ် ရိပ်ရိပ် ခဏနေပါအုံး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ စက်ဘီးနှင့် ဝရုန်းသုန်းကား ရောက်လာ သူက ကိုးတန်းသိပ္ပံခန်းမှ “ပြင်းရှ”။

“အလန့်တကြားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ပြင်းရှရဲ့”

“အဟဲ နင့်ကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ဟ”

“ဘာများလဲ လာလေ အိမ်လိုက်ခဲ့”

“ရိပ်ရိပ်” တို့ အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ

..

“ကဲ ပြင်းရှ ပြော ဘာအကူအညီလဲ”

“နင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဘာလဲဟ မဆိုးပါဘူး ပြော”

“ဟိုဟာလေ ဇာဇာကို ငါသဘောကျလို့ဟ အဲဒါ နင် ပြောပေးပါလား”

“အမလေးတော် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် သွားပြောပေါ့ ငါ့ကို လာပြောခိုင်းနေတယ်”

“လုပ်ပါဟာ ကူညီပါ”

“နင် ကိုယ်တိုင်ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ငါ ကြောက်တယ်ဟ ဒီနေ့တောင် မှော် နက်နက်ရဲ့ လတ်သီးကို အတော် ခံစားလိုက်ရတာ ငါမြင်တယ်၊ နက်နက် နဲ့ ဇာဇာနဲ့က ကရာတေးသင်တန်း အတူတက်ထားတာဆို ငါ

နည်းနည်းလန့်တယ်ဟ”

“ကဲပါ အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ ပြောထားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ နင့်ဖာသာနင် ပြောပေါ့”

“ဟမ် နင်က အစအဆုံး မကူညီဘူးလား”

“နင်ဟာလေ တော်တော်တုန်းတာပဲ ပြင်းရှရဲ့ ငါက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အစအဆုံးလုပ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နင်ကြည့်ပြီး လုပ်ပေါ့”

“အေးပါဟာ ဒါဆိုလည်း အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ ပြောပေးနော်”

“စိတ်ချ ကဲ ငါထမင်းစားလိုက်ဦးမယ် စားပါအုံးလား အိမ်မှာတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဟ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သွားကြတယ်”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ ကဲ ဒါဆို ငါသွားတော့မယ် စိတ်ချ နေမယ်နော်”

“အေးပါ”

“ပြင်းရှ” ပြန်သွားတော့ သူမထမင်းစားရင်း ပြုံးမိသည်။ သူမတို့ သုံးယောက်တွင် “နက်နက်” တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို လူမျိုးက ကြိုက်မှာပါလိမ့်။ ကောင်လေးတွေဟာ “နက်နက်” ကို မကြိုက်ကြတာမဟုတ် လန့်ကြတာဖြစ်သည်။ ကြောက် လည်းကြောက်ကြသည်။ “နက်နက်” အကြောင်းကို သူမတို့ အသိဆုံး။ ရှစ်တန်းတုန်းက “နက်နက်” ကို စာလိုက်ပေးသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခြေထောက်နှင့် မေးစေ့ကို ပိတ် ကန်ပစ်လိုက်လို့ ကောင်လေးရဲ့ အမေတွေအပေါ်တွေ တောင့် သို့လိုက်လာကာ ရန်တွေတာခံလိုက်ရသေးသည်။

ကတည်းကပဲ “နက်နက်” ကိုတင်မဟုတ် “ဇာဇာ” နှင့် သူမကို ပါ ဘယ်ကောင်လေးမှ မလိုက်ရဲကြတော့။ ဒါကိုပဲ သူမတို့သုံး ယောက်က ဂုဏ်ယူခဲ့ကြတာလေ။ ထိုကိစ္စတွေကြောင့်ပဲ “မှော်” က သူမတို့ကို အမြင်ကတ်ခဲ့တာနေမှာပေါ့။

သူမ နေ့လည်ကျောင်းပြန်တက်တော့ “ဇာဇာ” နှင့် “နက်နက်” ကရောက်နေကြပြီ။ “နက်နက်” က မျက်နှာစူပုတ် ပုတ်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။

“နက်နက် ဘာဖြစ်တာလဲ ဇာဇာ”

“ဟီ ဟီ သူဦးကိုယ်ခံ ဖြစ်လာလို့လေ”

“ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရေခဲမုန့် ပေါ့”

“ဘယ်လို ရေခဲမုန့် ဟုတ်လား ရေခဲမုန့်ဆိုတာ ဘယ်သူ လဲဟ”

“ရေခဲမုန့်ဆိုတာ မှော် ကိုခေါ်တာလေ ငါတို့ နံမည်ပေး ထားတာ နက်နက်ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုတော့ နင်ပဲပြော လိုက်တော့”

“နက်နက် ရယ် ပြောပါအုံး”

နက်နက်က ပြုံးစိစိဖြင့် . . .

“အစကတော့ ငါခံရတာဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာပေါ့ဟာ၊ အခု တော့ သူဦးသွားတာပဲဆိုပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်တယ် ဒီလိုဟ ငါနဲ့ ဇာဇာ က ကျောင်းရှေ့မှာ ဆုံတယ်လေ၊ အဲ့ဒါ အတူတူလာ တော့ ဝိဇ္ဇာခန်းရှေ့ ကော်ရစ်တာမှာ မှော်တို့က ရပ်နေတာဟ ငါလည်း သိပ္ပံခန်းရှေ့ရောက်ရော မှော်ကအရင်စအော်တာ သူ

ဘေးနားက ကောင်တွေကို ဟောကောင်တွေ နာနတ်သီးကို မြင်ဖူးလား မမြင်ဖူးရင်ကြည့်ထားကြဟေ့ ဟိုမှာလာနေပြီ ထိပ် မှာ ကြက်တောင်စည်းနဲ့ တွေ့လားလို့ အော်တယ်ဟာ ငါလည်း ဒီနေ့မှ ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတော့ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်တော့ သူပြောသလိုဖြစ်နေတာပေါ့ ဒါနဲ့ငါလည်း ဇာဇာကို ခေါ်ပြီး သူတို့ရှေ့က ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာတာ အဲဒီမှာ အဲဒီကောင်စုတ်က ငါ့ကို ခြေထိုးခံတယ်လေ၊ ငါ ခလုတ် တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲတာပေါ့၊ တကယ် မုန်းစရာကောင်းတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဇာဇာ”နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” က အရမ်းအော်ရယ်ကြတော့ “နက်နက်” က မျက်စောင်းထိုးကာ

“ရယ်ပါ ရယ်ပါ ရေခဲမုန့်ကနိုင်တော့ နင်က ရယ်နိုင်မှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ နင့်ရဲ့အဖြစ်က ရယ်စရာကိုး ဟီး ဟီး ဟဲ့ နေအုံး၊ ဇာဇာကို ပြောစရာရှိတယ် ပြင်းရှုရယ်ပေါ့ ခုနက ငါ့အိမ်ရောက်လာပြီး အပူကပ်တာလေ”

“ဘာကိစ္စလည်းဟ”

“နင့်ကို သဘောကျလို့တဲ့ အဲ့ဒါ ငါ့ကိုလာပြောခိုင်းနေ တယ်လေ”

“တကယ်လား ရိပ်ရိပ် ဒီကောင် ဘာကြောင်တာလဲ ဇာဇာ နင်ကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ နက်နက်ရဲ့”

“ပြင်းရှုကိုပေါ့ နင်ရောသဘောကျလားလို့”

“ဟာ ဘာလို့ သဘောကျရမှာလဲဟ နင်ကလည်း”

“သဘောမကျရင် ပြီးတာပဲ ဟော ဆရာ လာပြီထင် တယ် ဟိုမှာ ဝင်လာကြပြီ”

အခန်းထဲဝင်လာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတစ်ချို့ ကို ကြည့်ရင်း “နက်နက်” က ပြောလိုက်သည်။ သူမတို့ ဘေး တန်းမှ ကောင်မလေးကို “ရိပ်ရိပ်” က လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဖြူစင် ဆရာလာပြီလား”

“အေး ဆရာအသစ်ကလေး ဝင်မှာတဲ့”

“ရိပ်ရိပ်” က လှည့်လာကာ . . .

“ဆရာ ရာဇဝင် ဝင်မှာတဲ့ ဟော လာပြီ”

ဆရာအတန်းထဲသို့ဝင်တော့ သူမတို့အားလုံး မတ်တပ် ရပ်ကာ . . .

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ ကဲ ထိုင်ကြ”

သူမတို့ အားလုံး ထိုင်ကြသည်။ ဒီနေ့ ဘောဂဆရာမ က ခွင့်ယူထားသဖြင့် ဆရာကအစားဝင်တာထင်သည်။

“ဆရာနံမည်က ရာဇဝင်ပါ မင်းတို့ နံမည်တွေလည်း မိတ် ဆက်ပေးအုံးနော် ဟိုးဖက်အစက မိန်းကလေးက စပြော နံမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငြိမ်းငြိမ်းပိုင်ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ သမီးကရော”

“ဖြူစင်ဝေပါ”

တစ်ယောက်ချင်းစီ မိတ်ဆက်လာတာ “ရိပ်ရိပ်” အလှည့်

သို့ ရောက်လာသည်။

“ရင်ရိပ်နွယ်ပါ ဆရာ”

“မှန်ဇာဖြူပါ ဆရာ”

“နက်နက်” အလှည့်ရောက်တော့ ဆရာက ပြုံးကာ . .

“နံနက်ခင်းကိုတော့ ဆရာမှတ်မိတယ် မှော်နဲ့ ရန်ဖြစ် -သေးလား”

“နက်နက်” က ထရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ အခု နက်နက်ကျောင်းပြန်တက် တော့ နက်နက်ကို လိုက်စပါတယ်”

“ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား”

ဆရာက ရယ်သည်။ ရယ်လိုက်မှ ဆရာတော်တော်လေး တို့ လှပါသည်။

“ကဲ ကဲ ထိုင်”

ဒီလိုနှင့်တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မိတ်ဆက်တာ တစ်တန်းလုံး ကုန်သွားတော့ ဆရာက ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြ ပါသည်။ သူမတို့ သုံးယောက်က ပုံပြင်ကြိုက်တာမို့ ဆရာပုံပြင် လေးတွေကို သေသေချာချာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါ သည်။ ဒီလိုနှင့် ကျောင်းတက်ချိန်တစ်ချိန်ကုန်သွားပါသည်။ ဒီလို စာသင်ချိန်တွေ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် သင်ရင်းကျောင်းဆင်း ချိန် ရောက်တော့ သူမတို့ စာအုပ်တွေကို လွယ်အိတ်ထဲထည့် နေစဉ် အခန်းအပြင်မှ မှော်နှင့်သူတို့ ဝိဇ္ဇာခန်းမှ ကောင်မလေး တစ်ချို့က အသံအကျယ်ကြီးဖြင့် အော်သွားသည်။

“နာနတ်သီးဗျို့ နာနတ်သီး ကြက်တောင်စည်းနဲ့ နာနတ်

သီး ဝယ်ကြဦးမလားဗျို့”

“တောက် ကြည့်စမ်း ဒါတမင်အော်သွားတာ အယုတ် တမာကောင်တွေ ရေခဲမုန့်စုတ် ပျော်ကျပါစေဟယ် ပုံဆိုးပန်း ဆိုးရေခဲမုန့်ဖြစ်ပါစေ တကယ်ပဲ ဘယ်လိုသတ္တဝါမှန်းမသိဘူး”

ကျောင်းဆင်း၍ စက်ဘီးတွေ ရုပ်ထားတဲ့ နေရာသူမ သွားတော့လည်း ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ “နာနတ်သီး” ဆိုပြီး အော်သံတွေ ကြားနေရသည်။

“ဘယ်ကအော်နေတာလဲ”

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ လာ သွားကြမယ်”

(၃)

ဒီလိုနှင့် သူမတို့ရဲ့ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်သာ ကုန်သွား တယ် “မှော်”နဲ့ “နက်နက်” ရဲ့ သူဦးကိုယ်ခံ ကိုယ်ဦးသူခံ စနစ်ကြီးကတော့ ပျောက်မသွားသေးပါဘူး။ ဆယ်တန်းရောက် လို့ ရင့်ကျက်သွားပြီမထင်နဲ့ အရင်အတိုင်းပဲ လုံးဝမပြောင်းလဲ ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရင်းနှဲ့ပဲ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ပြီးသွားပြန်တယ်။ ဆယ်တန်းကိုလည်း တစ်နှစ်ထဲ အတူတူအောင်ခဲ့ကြပြီး “မှော်” နဲ့ သူမတို့ ကွဲခဲ့ကြတော့တယ်။ “မှော်” ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ “နက်နက်” ရော “ဇာဇာ” ပါ မသိခဲ့သလို “ရိပ်ရိပ်” လည်း တကယ်ပဲ မသိခဲ့ပါ။

“ဇာဇာ” ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီး “ကနေဒါ” က သူ့အပေါ်တွေ့ဆီမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ လွှတ်ခွင့် တော့သည်။ “နက်နက်” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” ကတော့ E နေရာမှာ

ဘွဲ့ရပြီး “စင်္ကာပူ” မှာ မီးသီးဒီဇိုင်း၊ Wall paper ဒီဇိုင်းအိမ်နံရံ အတွင်းအပြင် ဆင်ယင်ပုံ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းတက်ပြီး မြန်မာ ပြည်သို့ပြန်လာကာ “Global” ကုမ္ပဏီကြီးတွင် ဒီဇိုင်းနာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ “ဇာဇာ” နှင့် မတွေ့ရ လည်း e-mail ဖြင့် အမြဲဆက်သွယ်ကာ တစ်ယောက်အ ကြောင်းတစ်ယောက် ပြောဖြစ်ကြသည်။ “ဇာဇာ” က ကျောင်းတက်ရင်း အချိန်ပိုင်းအလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်နေသည်တဲ့။ အဲဒီအလုပ်မှာ အုပ်ချုပ်ရသူက “ပြင်းရှ” ရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်နေ သည်တဲ့။ ဟိုတစ်လောက “ပြင်းရှ” တောင် အလည်လာသည် ဆိုပြီး e-mail တွေရသည်။

(၄)

“မော်” သည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်သေးပေ။ ထိုကိစ္စကို “မော်” ၏ အစ်မကကြည့်မရ။ ထို့ကြောင့် သူ့အမျိုးသားလုပ်သော ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သည်။ “မော်” ကလည်း အခုတ လော အလုပ်လုပ်ချင်သည့် ဆန္ဒရှိသဖြင့် သဘောတူခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆို အလုပ်ရှင်သူဌေးနှင့် တွေ့ဆုံရမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အစ်မက သူ့ကုမ္ပဏီမှပြန်လာပြီး . . .

“မော်ရေ မမကို တစ်ခုကူညီပါအုံးဟယ် ဒီနေ့ စင်္ကာပူက ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စစ်ရအုံးမယ် အဲဒီပစ္စည်းစာရင်းတွေ က မကြီးရဲ့ ရုံးခန်းထဲက စားပွဲပေါ် အပြာရောင် ဖိုင်လေးနှစ်တွဲ ထားတယ်။ အဲဒီဖိုင်လေး မကြီးမေ့ကျန်ခဲ့တယ် သွားယူလော့ လား မော် နော်”

“အင်း မကြီးကတော့လုပ်ပြီဗျာ”

“သွားလိုက်ပါ မှော်လေးက လိမ္မာပါတယ်”

“ပေး ကားသော့ လိပ်စာပေးဦး”

“ရော့ ဒီမှာ ကားသော့ ရော့ ဒါက လိပ်စာကဒ်”

သူက လိပ်စာကဒ်လေးကို ကြည့်ကာ မကြီး “ကြယ်စင်”

၏ ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ နန်းခန်း တံခါးကပွင့်နေသည်။ အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် စာရွက်တွေ ခဲတံတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြန့်ချထားကာ ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေးကို အပေါ်မှ ဂျင်းဂျာကင်လက်တို၊ ခါးတိုတိုလေးကို ဝတ်ထားသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆံပင်ကောက်ကောက်လေးတွေကို ပိုနီတေးစည်းထားသည်။ သူက အသံပြုလိုက်ရင်း . . .

“အဟမ်း ဒီမှာ ခင်ဗျ”

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ဟို အတွင်းရေးမှူး မကြယ်စင်ရဲ့ အခန်းဘယ်မှာလဲ သေဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က မကြယ်စင်ရဲ့ မောင်ပါ သူက သူ့အခန်းထဲမှာ ဖိုင်ကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကို ယူခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဪ မကြယ်စင်ရဲ့ အခန်းက ဒီအခန်းပါ သော့က

ဒီဇာတ်

ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက သော့လှမ်းပေးရင်းပြောသည်။ သူလည်း လှမ်းယူပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ ဖိုင်ကို

ယူလိုက်လေသည်။ ဖိုင်ကို ယူပြီး သော့ကိုပြန်ပိတ်ကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ထံသွားပြန်ပေးပြီး . . .

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ် မကြယ်က ဒီလောက်ချောတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ရှိတာဘာလို့ ငါတို့ကို မပြောပါလိမ့်နော်”

ပန်းနုရောင်လေးက ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူက ရယ်ရင်း . . .

“ကျွန်တော့် နံမည် မှော်ပါ။ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ရှောင်သွားနိုင်ပါတယ်”

“သွားပြီနော်”

သူထွက်သွားတော့မှ သူမတို့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ အော်မီကြသည်။

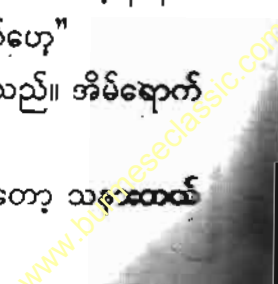
“ရေခဲမုန့်”

“ရေခဲမုန့်” ဒါ သူ့ကိုခေါ်တာပဲ၊ ဒါဆို ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ သူပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး ပါးစပ်ကလေးဟောင်းလောင်းနှင့် အံ့ဩနေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက် . . .

“မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်တာ လက်စသက်တော့ နာနတ်သီးကိုး ဒီကုမ္ပဏီကြီးကိုတော့ သနားတယ်ဟေ့”

သူက ပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ . . .

“အစ်မတို့ Global ကုမ္ပဏီကြီးကိုတော့ သနားတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ ဘာလို့လဲ ဖိုင်ရောရခဲ့လား”

“ရော ဒီမှာ”

“ဘာလို့ ငါတို့ ကုမ္ပဏီကြီးကို သနားရတာလဲ”

“နံနက်ခင်းပေါ့”

“ဟမ် နံနက်ခင်း ကို နင်ကသိလို့လား”

“ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“နက်နက်က တော်ပါတယ် ရိပ်ရိပ်လည်း တော်တာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး တော်ပြီ ရေချိုးတော့မယ်”

“နက်နက်နဲ့ ရိပ်ရိပ်က နင့် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အားတဲ့ တစ်နေ့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရအုံးမယ်”

“ဟာ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူးဆို ခင်တောင်မခင်ဘူး”

သူက အော်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်တော့ ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းပြန်စဉ်းစားရင်း ပြုံးမိသည်။

“နက်နက်နှင့်ရိပ်ရိပ်” နှစ်ယောက်မှာလည်း . .

“ရေခဲမုန့်က ကြီးသွားလိုက်တာနော် အရပ်အရှည်ကြီးပဲ”

“အေးဟ ရိပ်ရိပ် မကြယ်ရဲ့မောင်မှန်း အရင်က ငါတို့လုံးဝ မသိခဲ့ဘူးနော်”

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ပျော်တယ်ဟာ”

“ရိပ်ရိပ်ရေ နင်ကတော့ ပျော်နေ ငါကတော့ မျက်ခုံးခပ်

လှုပ်လှုပ်ပဲ”

ဒီလိုနှင့်သူမတို့ “ဇာဇာ” ဆီ ရေးသော e-mail တွင် “မှော်” အကြောင်း ထည့်ရေးဖြစ်ကြသည်။ “ဇာဇာ” ကလည်း အရမ်းအံ့ဩနေလေသည်။ သူမလည်း နောက်နှစ်လလောက် ဆိုရင် ပြန်လာရတော့မည်ဟု ပြောသောကြောင့် သူမတို့ပျော်ကြရသည်။

(၅)

“မှော်” တစ်ယောက် ဒီနေ့ သူဌေးနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အရမ်းအလုပ်များနေသည်။ သူဌေး၏ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ သူဌေးကို မြင်တော့အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။
“ထိုင်ပါ ကျွန်တော် Sky Wold ကုမ္ပဏီရဲ့ M.D ရာဇဝင်ပါ”

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဟင် ကျွန်တော် မှော်ပါ ဆရာ ကိုးတန်း ဆယ်တန်း တုန်းကလေ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတွေကို လိုက်ရှင်းပေးရတာလေ နံနက်ခင်းကိုရော မှတ်မိလား ဆရာ”

“ဟာ မှတ်မိပြီ မှော် မင်းဟာ မှော်လား အရမ်းကြီးသွားတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ရှိပါပြီ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ဆရာ

ကျောင်းဆရာ မလုပ်တော့ဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်ကတော့ သုံးဆယ်ရှိပြီကွာ၊ ကျောင်းဆရာအလုပ်ဆိုတာက ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုယ့်မိဘက သဘောမတူဘူး၊ ကိုယ့်အဖေက သူပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကိုပဲဦးဆောင်စေချင်တာလေ ကိုယ်က လက်မခံခဲ့ဘူး၊ မှော်တို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာပဲ ကိုယ် အလုပ်ထွက်လိုက်ရတာ ဖေဖေလေဖြတ်သွားလို့လေ ကိုယ်ပဲ ဒီအလုပ်ကို ဦးဆောင်လိုက်ရတာပေါ့။ ကိုယ်ဦးဆောင်ပြီး နှစ်နှစ်လောက်လဲကျရော ဖေဖေရော မေမေရော ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးတာပဲ”

“ဟာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ”

“ဒါနဲ့ နံနက်ခင်းရော တွေ့သေးလား”

“မနေ့ကမှ ကျွန်တော်နဲ့ပြန်တွေ့တာပါ ဆရာ၊ သူက Global ကုမ္ပဏီမှာ ဒီဇိုင်းနာ လုပ်နေတယ်၊ ရင်ရိပ်နွယ်လည်း တူတူပဲ”

“တည့်ရောတည့်သွားပြီးလား”

“မတည့်သေးပါဘူး ဆရာရယ်”

“ရတယ် မှော် ကိုယ့်ကို ဆရာလို့မခေါ်နဲ့ ကိုရာဇဝင်လို့ပဲ ခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ အလုပ်ကိစ္စပြောရအောင်”

သူနှင့်ဆရာအလုပ်ကိစ္စပြောပြီး နာရီတော်တော်အများကြာမှပြီးခဲ့ကြသည်။ ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

သူ့ဆရာဆီမှ ပြန်လာကာ ဆရာအကြောင်းစဉ်းစားနေ
မိသည်။ ထိုစဉ် . .

“မော် တံခါးဖွင့်ဦး”

“ဖွင့်ထားတယ် ဝင်လာခဲ့လေ မကြီး”

“လာမယ့် သောကြာနေ့ နက်နက်နဲ့ ရိပ်ရိပ်တို့ ထမင်း
စားဖိတ်ထားတယ် နင်ဘယ်မှ သွားဖို့မစဉ်းစားနဲ့ အိမ်မှာပဲနေ
ကြားလားဟဲ့ ဒါနဲ့ သူ့ဌေးနဲ့ရော အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်”

“ပြေတယ်လဲ ပြောသေး ရုပ်ကဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ပင်ပန်းလို့ မကြီးပြောပြီး ရင်ထွက်ဗျာ အိပ်တော့မယ်”

“အေး အေး အိပ်တော့”

“မော်” မကြီး ထွက်သွားတော့ “သားစင်” ဆီကို ဖုန်းခေါ်
လိုက်ကာ ဒီနေ့ဖြစ်ဖျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ
လိုက်သည်။ “သားစင်” က ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် ဘဏ်တစ်
ခုဖွင့်ကာ ဟန်ကျနေသည်။ “မော်” ပြောပြတော့ “သားစင်”
အရမ်းအံ့သြနေလေသည်။

(၆)

ဒီလိုနှင့် သောကြာနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟော နက်နက်တို့ လာပြီ လာကြ လာကြ မှော်ရေ ဒီမှာ နင့်သူငယ်ချင်းတွေလာပြီဟေ့”

မှော်က ဆင်းလာရင်း . . .

“မကြီးကလည်း သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဟဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ရင်ဘာလဲ ငါပြောလိုက်ရ ကောင်းရဲ့တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မကြယ် သူနဲ့ နက်နက်တို့ ဘယ်တုန်းက မှ မခင်ခဲ့ပါဘူး”

“နက်နက် ကလည်း အားနာစရာကြီး မကြယ်တောင်း ပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ရိပ်ရိပ်ရဲ့ ကဲ လာ ထမင်းစားခန်းကိုသွား

မယ် အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ”

သူမတို့ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကြတော့ “မကြယ်” တ . .

“စားနော် နက်နက် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အိမ်ပဲ ကိုယ့်အိမ်လို

သဘောထားစား”

“မကြီးကလည်းဗျာ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ဟဲ့ . . . ငါ့ကို မအော်နဲ့ နင်က ဘာကိစ္စသူငယ်ချင်း

မဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

“ကိုးတန်းတုန်းက ကျွန်တော့် မျက်နှာမှာ အညှိမဲ့စွဲ အောင် ထိုးခဲ့တာဘယ်သူလဲ မကြီးသိလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“သူပေါ့ မကြီးရဲ့ နက်နက်ပေါ့”

“တကယ် ဟုတ်လားဟင် နက်နက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတုန်းက မှော် မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျောင်း ကပြန်လာတော့ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ပူသွားကြတာပေါ့”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါက်သွားတာ ဘယ်သူ ကြောင့်လို့ ထင်လည်း”

“နက်နက် ကြောင့်ပဲလား မှော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတုန်းကလည်း မှော်ခေါင်းက ဒဏ်ရာက ငါးချက် တောင် ချုပ်လိုက်ရတာ နက်နက်ရယ် ဘာလို့ ဒီလောက်ကြမ်း ရတာလဲ”

“နက်နက်” ရော “ရိပ်ရိပ်” ပါ ဘာမှ မပြောကြာ ငြိမ်

ကြသည်။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကျိုးသွားတာ ကျွန်တော့်ဘယ် လက်ဖျံ့ရိုးကျိုးသွားတာ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ် ကို ခါချဉ်အိမ်ကြီးထည့်သွားတာ အဲ့ဒါတွေအားလုံး သူလုပ် သွားတာ”

“ဟယ် မထင်ရဘူးနော် ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းလိမ့်မယ် လို့”

“မှော် အပြင်ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါလား ပြောစရာရှိ လို့”

“ရတယ်လေ”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ဒီမှာ ပြောကြပါလား”

“ရတယ် မကြီး ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်”

“မှော်” က “နက်နက်” ထွက်သွားသော အပြင်ဘက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“သူတို့ ရန်ဖြစ်ကြမှာလား ရိပ်ရိပ်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မကြယ်ရဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့”

အပြင်ရောက်တော့ . .

“ဘာလုပ်မလို့လဲ နာနတ်သီး”

“နက်နက်” က “မှော်” ကို ကျောခိုင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် မေးစေ့ကို ပင့်ကန်လိုက်သည်။

“မှော်” တလည်း သွက်လက်စွာဖြင့် “နက်နက်” ရဲ့ ခြေထောက် ကို ဖမ်းထားလိုက်သည်။ “နက်နက်” ကလည်း ခြေထောက်ကို တစ်ချက်ငြိမ်ထားလိုက်သည်။

မှော် က ဝေ ဝတ် နဲ့ နက် ဝေ ဝတ် :

“ဘယ်လိုလဲ နာနတ်သီးရဲ့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်”

“နက်နက်” က “မှော်” ကိုငံထားတဲ့ ခြေထောက်ကို ငြိမ် နေရာမှ ရုတ်တရက် “မှော်” ရင်ဘက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက် သည်။ ထင်မှတ်မထားသည်မို့ “မှော်” ခင်မျာပိုးစိုးပက်စက် လန်ကြသွားသည်။ သူမလည်း ကားပေါ်တက်ကာ ဟွန်းသံ ပေးပြီး “ရိပ်ရိပ်” ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကလည်း ထွက်လာကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ခြံရွေ့သို့ တားရောက်တော့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ . . .

“ရေခဲမုန့်”

ဟု အော်ကာ ရယ်မောခဲ့ကြတော့သည်။

(၇)

သူ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ တော်တော်နောက် ကျနေပြီ။ ရုံးခန်းထဲဝင်တော့ . . .

“ကိုမှော် ကိုမှော်ကို ဆရာက သူ့အခန်းထဲ ခဏလာပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါမယ်”

သူက စာရွက်စာတမ်းတွေထားပြီး ဆရာ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ဆရာက မှော်ဝင်လာတော့ . . .

“လာ မှော် ထိုင် ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ညက ကွန်ပျူတာကိုင်တာ များသွားလို့ ညအိပ် နောက်ကျသွားတယ် အဲဒါ မနက်ရောက်တော့ လုံးဝ စောစော ထလို့ မရဘူး ဖြစ်သွားတယ် ကိုရာဇဝင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ ဘာတိစ္ဆာများလဲ မသိဘူး”

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ရအောင် မော် ကိုယ်သတင်းတစ်ခု ကြားတယ် မနေ့က မှော်တို့

မှော်က ဝေဇ်နံနက်ခင်း :

အိမ်မှာ နက်နက် တို့ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးတယ်ဆို”

“ဟာ သတင်းကလည်း မြန်လှချည်လား ဟုတ်တယ် သူတို့ကို မကြီးက ဖိတ်ကျွေးတာ”

“မှော်ရဲ့ မကြီးနဲ့လည်း ရင်းနှီးတယ်ပေါ့”

“မကြီးနဲ့က တစ်ရုံးထဲလေ ခင်နေတာပေါ့”

“ကိုယ်တစ်ခု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမယ်နော်”

“မေးလေ”

“မှော် ရော နက်နက် ကို စိတ်ဝင်စားနေလား”

“ခင်ဗျာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော် ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ ခင်ဗျာ၊ နက်နက် နဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ခဲ့တာကို”

“မတည့်လက်စနဲ့ နောက်လည်း မတည့်ပါနဲ့ကွာ ကိုယ် ဒီနေ့ကစပြီး နက်နက်ကို ကြိုးစားမလို့”

“ကိုရာဇဝင် သဘောပဲလေ ကျွန်တော်နဲ့နက်နက်နဲ့က ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဘယ်တော့မှလည်း ဆိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် နက်နက်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားလို့ပဲ ကိုရာဇဝင် စိတ်ချလက်ချသာနေပါ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

သူဆရာ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ တော်တော်စိတ်နှုပ်နေမိသည်။ ဒီရုံးမှာ ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခု လောလောဆယ် လုပ်စရာ အလုပ်တွေကမရှိ သေးဘောကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရုံးခန်းထဲမှာ ခေါက်လှုပ်ခေါက်ပြန်

လျှောက်မိသည်။ ထိုစဉ် . . .

“သူများတွေများ အလွန်ကံကောင်းလိုက်တာ ဘာ အလုပ်မှလုပ်စရာမရှိဘူး”

ဇုံဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က “မှော်” ကို ခန့်သည်။ “မှော်” ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် လမ်းဆက်လျှောက်မြဲ လျှောက် နေသည်။ ခဏကြာတော့ “မှော်” ယောက်ဖရောက် လာပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် မင်းကွာ အလုပ်မရှိလဲ နည်းနည်း အလုပ် လုပ်နေယောင်ဆောင်လိုက်ပေါ့”

“အခု ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မနေဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြော လည်း ယောက်ဖရာ ကျွန်တော့်တို့ ရှေ့နေဆိုတာ တွေးနေ ရတာဗျ အခု အလုပ်လုပ်နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ကွာ”

ယောက်ဖက ဆက်မပြောတော့ပဲ ထွက်သွားသည်။ “မှော်” လည်း ထိုင်လိုက် ထလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဇုံမှ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကတော့ “မှော်” ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ “မှော်” က အရမ်း ယောက်ယက်ခပ်နေတာကိုး။ “မှော်” ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပဲ သူလုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်နေတော့သည်။ သူ ဘာအကြောင်းတွေးနေတယ်ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိ ညော်ထင်သည်။

(၈)

သူမတို့ ဇုံမှာ ဒီနေ့ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကလည်း နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့တစ်ရက် ခွင့်ယူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် “နက်နက်” တစ်ယောက်ထဲ ဇုံ့သို့လာခဲ့ရသည်။ “နက်နက်” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး အတူတူ နေကြသောကြောင့် ဟိုး အရင်ကထက်ပိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ချစ်ကြသည်။ ဇုံ့ခန်းထဲရောက်တော့ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်မှ ရှိမနေ။ ထူးတော့ထူးသည် မနက် ကိုးနာရီခွဲပြီ။ အရင်ဆို ဒီအချိန်ဇုံ့မှာ လူစုံနေပြီ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တံမျက်စည်းလှည်းနေတာ တွေတော့ “နက်နက်” က . . .

“အစ်မ ဇုံ့ကဝန်ထမ်းတွေ မလာကြသေးတာလား”
“လာကြပြီလေ လူစုံနေပြီ”

“ရှင် ဘယ်မှာလဲ သူတို့ဘယ်မှာရှိကြလဲဟင်”

“M.D ရုံးခန်းထဲမှာလေ ဝန်ထမ်းအသစ်ရောက်လို့ မိတ်ဆက်ပေးနေတာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို သွားလိုက်ဦးမယ် ကျေးဇူးပဲနော်”
သူမရဲ့ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ်ထားခဲ့ပြီး M.D ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟော နက်နက် လာ သမီးကို ဒီဝန်ထမ်းအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ် ရိပ်ရိပ်ရော မလာဘူးလား”

“ရိပ်ရိပ် နေမကောင်းလို့ ခွင့်တိုင်လိုက်တယ် ဘိုး ဒီနေ့ နက်နက် နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ် ဟီး”

“နက်နက်”နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” က M.D ကို “ဘိုး” လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ “ဘိုး” က “နက်နက်” ရဲ့ “အဘိုး” နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တော့ “အဘိုး” အရွယ်မို့ ချစ်စနိုးနဲ့ “ဘိုး” လို့ ခေါ်ကြတာပါ။ “ဘိုး” ကလည်း “နက်နက်”နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” ကို တကယ့်မြေးအရင်းလေးတွေလို သဘောထားသည်။

“ကဲ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ် ဒါက ဒီဇိုင်နာ အသစ် ဂန္ထဝင်တဲ့ မှတ်ထားနော် ဂန္ထဝင်ကဒီလုပ်ငန်းကို သိပ်တော့ မကျွမ်းသေးဘူး။ ရိပ်ရိပ်နဲ့ နက်နက်ကပဲ ကူညီလိုက်နော် Global ရဲ့ အတော်ဆုံး ဒီဇိုင်နာတွေကိုပဲ ဘိုး အားကိုးပါတယ်”

“ဟာ ဘိုး ကလည်း ဟင် . . .”

“နက်နက်” က “ဘိုး” ကို ပြောရင်း “ဘိုး” မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဂန္ထဝင် ဂန္ထဝင် နော်”

“ဟုတ်တယ် နံနက်ခင်း မှလား”

“အင်း”

သူမ အရမ်းစိတ်ညစ်သွားတယ်။ တကယ်ပါ “ဂန္ထဝင်” ဆိုတာ “မှော်” ရဲ့ တစ်ခါတုန်းက အိစီကလီ လေးပါ။ “ဂန္ထဝင်” နဲ့ “မှော်” က ဆယ်တန်းတုန်းက ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ အခု “ဂန္ထဝင်” က “နက်နက်” တို့ ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာတော့ “ဂန္ထဝင်” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” ဘယ်လိုနေကြမှာလဲ။ သူမ စိတ်ပူမိသည်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာမသာမသာ ဖြစ်သွားရ၏။

“နက်နက်နဲ့ ဂန္ထဝင်က သိကြလို့လား”

“ကိုးတန်း ဆယ်တန်း အတူတူတက်ခဲ့ဖူးတာပါ M.D”
“ဂန္ထဝင်” က သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် “မကြယ်စင်” က

“ဒါဆို မှော်နဲ့လည်း သိမှာပေါ့နော်”

“သိရုံတင်မဟုတ်ဘူး မကြယ် “မှော်” နဲ့ ကြိုက်ခဲ့တာ”
“ဟယ် ဒါ တကယ်”

“နက်နက်” စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချလိုက်သည်။ “ဂန္ထဝင်” စာတော့ ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ အပြောခံလိုက်ရတာမို့ မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟယ် ဒါဆို ယောက်မလေးပေါ့ မှော်ကရွေးတက်လိုက်တာ တကယ် နူးနူးညှည့်ညှိလေး မကြယ် ချစ်လိုက်တာ မှော်က ကြည်ရဲ့ အချစ်ဆုံးမောင်လေးလေ အခု Sky World တုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ”

“နက်နက်” နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဘိုး သွားလို့ရပြီလားဟင်”

“ကဲ ဟုတ်ပြီ သွားလို့ရပြီ နက်နက် သမီး သူငယ်ချင်း ကို ကူညီလိုက်နော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ဘယ်လိုမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်လာသည်။ မျက်စိ ရှေ့မှာလည်း မျက်စိနောက်စရာတွေ မြင်နေရသည်။ “မှော်” အစ်မနဲ့ “ဂန္ထဝင်” ပေါ့ တတွဲတွဲနဲ့ “ရိပ်ရိပ်” သာမြင်ရင် ဘယ်လို နေမလဲ မသိဘူး။ ဒီနေ့ “ရိပ်ရိပ်” မလာတာပဲ ကံကောင်း။

“မကြယ် ဂန္ထဝင် အရောင်းပြခန်းဘက် ခဏသွားလိုက် အုံးမယ်၊ ဒီလို ပုံစံမျိုး ဒီခိုင်းလှလှလေးတွေ ကြည့်ချင်လို့”

“အေး သွားလေ မကြယ်လိုက်ခဲ့ရအုံးမလား”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်”

“ဂန္ထဝင်” ထွက်သွားတော့ သူမလည်း မသိမသာ လိုက်သွားလိုက်သည်။ နိုင်ငံခြားမှ စာရင်းတွေကို စစ်နေသော “မကြယ်” ကတော့ သူမကို သတိမထားမိလိုက်။ သူမလည်း နှုံးခန်းအပြင်ရောက်တော့ “ဂန္ထဝင်” ကတော့ အရောင်းပြခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

“Sky World ” ကုမ္ပဏီမှ “မှော်” တစ်ယောက်မှာ လည်း

“တိ တိ တိ”

“မှော်” ရဲ့ G.S.M ဖုန်းလေးထဲမှာ မြည်သံလေး ထွက် လာသည်။

“ဟယ်လို မှော်ပါ”

“ဟေ့ကောင် ငါပါ သိဒ္ဓိလေ”

“ဟာ ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက် လည်း အခုဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

“ငါ Global အရောင်းပြခန်းကကွ ငါ မနေ့ကမှ ရောက် ဘယ်၊ မင်းဆီလာမလို့ပဲ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာရတာဆိုတော့ ဘယ် လိုမှ လှုပ်လို့မရဘူး အခုတောင် မန္တလေးက အရောင်းပြခန်း အတွက် ဒီမှာလာပြီး ပညာရှာနေတာ”

“သိဒ္ဓိ မင်းအဆင်ပြေတယ်မှလား”

“အေး ပြေပါတယ်ကွ ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ဂန္ထဝင်နဲ့ရော ဘယ်လိုလဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီလား”

“အဲဒီအကြောင်းကို ငါဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်းတောင် မသိ လဲဘူး၊ သိဒ္ဓိရာ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ မင်းကအခုမှ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ဒီကိစ္စကို မေးရတာလဲ”

“ဟာ အခုပဲ ဂန္ထဝင်နဲ့ငါတွေ့လိုက်တာလေ မင်းဆီ ဖုန်း ဆက်ခင်လေးက မင်းနဲ့မတွေ့လို့လား”

“မတွေ့တာကြာပြီကွ အခု မင်းနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ သူ ဘာလုပ်နေလဲ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲကွာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ငြေးငြေးမေးပါကွ ဂန္ထဝင်က Global ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်အားပေး ဒီခိုင်းနာပေါ့ကွာ သိပ်မကျွမ်းသေးဘူး အခု Global အရောင်း ပြခန်းမှာ ဒီခိုင်းတွေလေ့လာမလို့တဲ့ ရောက်နေတယ်”

“ဟာ အဲဒီ Global ဆိုတာ ငါ့မကြီးနဲ့ နက်နက်ထွဲ

လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီပဲ ဒါဆို ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ် ဟောကောင် မင်း စောင့်နေ”

“ဟာ ငါအခုပဲ ပြန်တော့မှာကွ နောက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို သွားရအုံးမှာ မင်းသာ လာတွေ့လိုက်သူရှိသေးတယ်၊ အဝါ ရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ ဆံပင်တိုတိုလေးကွာ ချစ်စရာတော့ကောင်း တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းအခုနက ပြောလိုက်တာ ဘယ်သူ မကြီးနဲ့ နက်နက် ဟုတ်လား”

“အေး မကြီးဆိုတာ ငါ့အစ်မကြယ်စင်ကွာ နက်နက်ဆို တာ နံနက်ခင်းကိုပြောတာ နာနတ်သီးလေ ကိုးတန်းတုန်းက သိတယ်မှတ်လား ရင်ရိပ်နွယ်လည်း အဲဒီမှာပဲ”

“ဟာ မင်းနဲ့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့ သူတို့ကရော ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ”

“ဒီဇိုင်နာတဲ့ကွ နှစ်ယောက်စလုံး စင်္ကာပူက ဒီဇိုင်နာ ဒီပလိုမာယူလာတာတဲ့ မကြီးပြောတာတော့ အရမ်းတော်တဲ့ ဒီဇိုင်နာနှစ်ယောက်ပဲတဲ့ Global ကုမ္ပဏီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် မရှိရင် မဖြစ်ပူးတဲ့”

“ဟောကောင် မင်းက ကြည့်မရဘူးလည်း ပြောသေး အခု မင်းနက်နက်တို့ အကြောင်းပြောနေတာ အကောင်းတွေကြီးပဲ နော်”

“ဟောကောင် တော်တော့ ငါအခုလာပြီ ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ်နောက်မှတွေ့မယ် ဆိုင့်”

“မှော်” ဖုန်းချပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ယူကာ အပြင်ထွက်မလို့ လုပ်တော့ ယောက်ဖက . . .

“မှော် ဘယ်သွားမလို့လဲ နေ့လည်စာ အတူစားကြတာ လေ”

“ယောက်ဖတို့ပဲစားလိုက်ကြတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွား စရာရှိလို့”

“မှော်” ပြောပြီး အပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကုမ္ပဏီရှေ့ ရောက်တော့ “ရာဇဝင်” ရဲ့ မာစီဒီးကား အနက်ကြီးက ထိုးရပ် လာလေသည်။ ဆရာ ဆင်းလာရင်း . .

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မှော်”

“ချိန်းထားတာရှိလို့ သွားလိုက်ပါအုံးမယ်”

“မှော်” ကပြောပြီးပြီးချင်း တက္ကစီ တစ်စီးကို တားလိုက် သည်။

“Global ကုမ္ပဏီကိုမောင်း”

“ရာဇဝင်” ကတော့ “မှော်” ကို ကြည့်ရင်းတွေးကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။ “နက်နက်” ဆီကို သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ “မှော်” ဟာ သူ့ကို ညာထားတာ ထင်တယ်။ “နက်နက်” နဲ့ မတည့် သူးလို့လဲ ပြောသေးတယ် ဘာလို့ “နက်နက်” ရှိတဲ့ကုမ္ပဏီကို ခဏခဏ သွားနေရတာလဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို တွေးရင်း နှုတ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အနားယူလိုက်သည်။

“Global” ရှေ့ကို တက္ကစီရောက်တော့ ကားခရုင်းပေးပြီး အရောင်းပြခန်း ဘက်လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အဝါရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ဆံပင်တိုတိုကောင်မလေးကို ရှာလိုက်သည်။ သာ တွေ့ပါပြီ Wall paper ဒီဇိုင်းတွေကို ကြည့်လိုက် စာအုပ် သေးနှင့် မှတ်လိုက်လုပ်နေသော ကောင်မလေး။ သူ့အနား

သွားရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဂန္ထဝင်”

သူမက လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်လေးကုတ်ခါ ခဏစဉ်းစားသလိုလုပ်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာထားတစ်မျိုးလေးနှင့် “မှော် မှော်လားဟင်”

“ဝင် နင် ငါ့ကို မှတ်မိတယ်နော် ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ”

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင့် ဆီကိုလာတာပေါ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နေ့လည်စာ အတူစားချင်လို့ အဲဒါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါ မအားဘူး မှော် အခုမှ အလုပ်ဝင်တာ ငါက မကျွမ်း ကျွင်သေးဘူးလေ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“တကယ်လား ဝင် ငါ့ကို ညာတာတော့ မဟုတ်လောက် ပါဘူးနော်”

“ငါက ဘာလို့ ညာရမှာလည်း လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့ သွားလိုက်ဖူးမယ်နော်”

“ဂန္ထဝင်” က လှည့်ထွက်သွားသည်။ “မှော်” က လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ဝင်”

“ဂန္ထဝင်” က ပြန်လှည့်ကြည့်၍ မေးဆတ်ပြသည်။

“ငါ ညနေကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

သူမက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါပဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။ ထိုအချင်းအရာအားလုံးကို “ဂန္ထဝင်” နောက်မှ

တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ချောင်းနေသော “နက်နက်” က အကုန်လှမ်းမြင်နေရသည်။ အင်း “ရိပ်ရိပ်” သာ တွေ့ရင် ရင်တို့ မှာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက လမ်းခွဲလိုက်တဲ့ ချစ်သူပုံစံတို့ လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနှင့် သူမတို့ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်လာ တော့သည်။ ရုံးဆင်းတော့ “ဂန္ထဝင်” နှင့် “မကြယ်စင်” တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ကာ ထွက်သွားကြသည်ကို အမြင်ကုတ်စွာတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“နက်နက်” အိမ်ပြန်ရောက်တော့ “ရိပ်ရိပ်” ကို မတွေ့။ အိမ်နောက်ဖေးမှာလားမသိ။ သူမချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပုန်း ပြောနေတာတွေ့ရသည်။ သူမအသာချောင်းနားထောင်လိုက် သည်။ ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာပါလိမ့်။

“အေးပါ ပြင်းရှဲ့ရှဲ့ ငါပြောလိုက်ပါ့မယ် ရပါတယ်ဟာ မုန့်ဝယ်ကျွေးစရာမလိုဘူး တစ်ခုပဲ စုံစမ်းပေး အပီး ဟိုဟာလေ တာ မှော်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး အဲဒါစုံစမ်းပေးဟာနော် အဲဒါ တဲ့ ဟဲ့”

“နက်နက်” က စိတ်တိုလာကာ ဖုန်းကို “ရိပ်ရိပ်” ဆီမှ လှ၍ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ “ဝုန်း” ကနဲမြည်အောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ ကိုယ်ဖာသာ ကိုယ်ဖုန်းဆက် နေတာကို”

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး ဘာလို့ မှော် ဖုန်းနံပါတ်ကို လိုက် တောင်းနေရတာလဲ ရိပ်ရိပ်ရဲ့”

“ငါ့ကို မအော်နဲ့ နင်ပဲ နင့်ရှေ့မှာ မှော်အကြောင်း ဖြော

ရဘူးဆို အဲ့ဒါကြောင့် နင့်မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဆက်တာပေါ့”

“ဆက်မနေနဲ့ ငါ ပြောတာကို နားထောင် ရေခဲမုန့်နဲ့ ဂန္ထဝင် မပြတ်သေးဘူး”

“အာပလာ ငါ့ကို လာရွှီးမနေနဲ့ ပြင်းရှက ပြောတော့ ပြတ်သွားပြီတဲ့”

“ဘယ်ကလာ ပြတ်ရမှာလည်း အခု ငါတို့ရုံးကို ဂန္ထဝင် ရောက်နေတယ်၊ လုပ်အားပေး ဒီဇိုင်းနာသဘောမျိုးပေါ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေးရမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲဟာ ငါ သူနဲ့တွဲမလုပ်ချင်ဘူး၊ ရေခဲမုန့် ကရော သိပြီလား ဂန္ထဝင် ဒီရုံးမှာလုပ်တာကိုလေ”

“ဂန္ထဝင်နဲ့နင့်ကို မတွဲခိုင်းပါဘူး၊ တတ်နိုင်သလောက် ငါကူညီမယ် သူတို့နှစ်ယောက် မပြတ်သေးဘူးဟာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဂန္ထဝင်အရောင်းပြခန်းထဲလဲဝင်ရော၊ ရေခဲမုန့်က ချက်ခြင်းအူရားဖားရားနဲ့ ရောက်ချလာတာပဲ သူတို့တတွေ ဘာပြောကြလဲ ဆိုတာတော့ ငါလည်းမကြားရဘူး နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ ည ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ ကြားတယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ထားစမ်းပါဟာ ဘာစားစရာရှိလည်း ငါ ငိုက်အရမ်းဆာလှပြီ”

“ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရေခဲမုန့် ဘူးရှိတယ်၊ နေ့လည်က ငါဝယ်ထားလိုက်တာ ငါးလီတာပါတယ်၊ ငါ နှစ်လီတာ စားလိုက်ပြီ နင် အတွက်သုံးလီတာ ချန်ထားတယ်”

“ရိပ်လေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သူမက “ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ ပါးကို လိမ်ဆွဲတော့ ရိပ်ရိပ်တရယ်ရင်း . . .

“သရဲမ ရေခဲမုန့်ဆို သေမလောက်ကြိုက်တယ် လူရေခဲ မုန့်ကြတော့မုန်းလိုက်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ ဟဲ့ ဒါနဲ့ ဟိုဘက်တိုက်ခန်းက ကလေးနဲ့ အောက်က တိုက်ခန်းကကလေးတွေ ဒီနေ့ဘာလို့မလာကြတာလဲ ငါ ပါဝါရိမ်းဂျား အခွေသစ်တွေ ဝယ်လာတယ်”

“အခုနက ကိကိနဲ့ တိတိတော့ လာသွားတယ် မျှော်စင်ကတော့ မလာဘူး အဲ့ဒီကိစ္စ နင့်ကိုငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

ရေခဲမုန့်ပလုပ်ပလောင်း စားရင်း “နက်နက်” က မေးလိုက်သည်။ “ကိကိနဲ့တိတိ” ဆိုတာ သူမတို့ အောက်ထပ် တိုက်ခန်းမှ အမွှာနှစ်ယောက်။ ‘မျှော်စင်’ ဆိုတာ ဒီနှစ်ဆယ် တန်းတက်နေတဲ့ ဘေးခန်းက ကလေး။ သူမတို့ နှစ်ယောက် နှင့် အရမ်းခင်ကြသည်။ “ကိကိနှင့်တိတိ” ရဲ့ မိဘတွေက နည်းနည်းပြည့်စုံသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဒီနှစ်ဆယ်တန်း တက်နေသောသူတွေ။ “မျှော်စင်” ကတော့ အဖေနှင့်သာ နေရသည်။ သိပ်မပြည့်စုံရှာ။ “မျှော်စင်” မှာ အမေမရှိတော့။ သူငါးနှစ်သားအရွယ်မှာ ဆုံးပါးခဲ့သည်။ အဖေဘက်ကလည်း ဆွေမျိုးမရှိ။ ဒီကလေးသုံးယောက်ဟာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို တော့ အစ်မအရင်းတွေလို အလွန်ချစ်ကြသည်။ သူမတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကိုလည်း တသွေမတိမ်းနားယောင်ကြသည်။

သူမရဲ့အမေးကို “ရိပ်ရိပ်” က သက်ပြင်းချရင်း . . .

“မျှော်လေး တစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီလိုလုပ် သွားတာလဲ မသိဘူးဟာ”

“ဘာလုပ်သွားလို့လဲ မျှော်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ စိုးရိမ်စွာမေးမိသည်။

“မျှော်လေးက Youth ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတယ်တဲ့”

“ဘာ ဒါဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ မျှော်လေးက ဆယ့် ခြောက်နှစ်တောင် ပြည့်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို လူမမယ် ကလေးလေးကို အဲဒီဆိုင်ကလက်ခံလား မျှော်လေးကလည်း ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအရေးကြီးတာကို ဘာလို့အလုပ်ဝင်လုပ်ရ တာလဲ”

“ငါလည်း အဲ့ဒါကို သိချင်နေတာ”

“အဲဒီ Youth ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်က ဘယ်နားမှာ လဲ”

“ဘဲလေး စားတော်ဆက်ရှေ့မှာလေ ငါတစ်ခါ တွေ့ဖူး တယ်၊ အဲဒီနားမှာ မီးပွိုင့်မိလို့လေ”

“ရေချိုးပြီးရင် လိုက်သွားရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ ဒါဆို ငါ အရင်ရေချိုးလိုက်မယ်”

“အေး ချိုးလိုက်လေ”

သူမ “ရိပ်ရိပ်” ရေချိုးတာကို ထိုင်စောင့်နေစဉ် သူမရဲ့ ဖုန်းလေးမှ မြည်သံလေးထွက်လာသည်။

“ဟယ်လို နံနက်ခင်းပါ”

မောင်က ဝေ့စ်နံနက်ခင်း :

“နက်နက် ကိုယ့်ကို သိလား”

“လူမှ မမြင်ရတာ ဘယ်သူကသိမှာလဲ လာမကြောင်နဲ့”

“အဟင်း ဟင်း နက်နက် မပြောင်းလဲဘူးနော် အရင်က အတိုင်းပဲ”

“နေစမ်းပါအုံး ရှင့်မှာ အချိန်တွေက ဒီလောက်အားနေ လား”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်သူလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ရ အောင်”

“ကိုယ် ရာဇဝင်ပါ”

“ရာဇဝင် ဟုတ်လား Sory နော် ကျွန်မ မသိဘူး”

“တကယ် မမှတ်မိတာလား နက်နက်ရယ်”

“တကယ်ပါ လုံးဝမမှတ်မိလို့ပါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

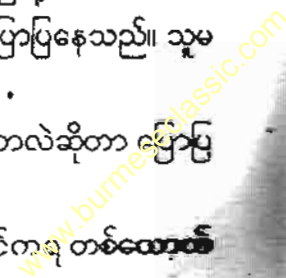
“ခဏ ခဏလေး နက်နက် ကိုးတန်းတုန်းက ဆရာ ရာဇဝင်ကို မှတ်မိလား နက်နက် ဖြစ်သမျှ ပြဿနာတွေကို လိုက်ရှင်းပေးရတဲ့ ဆရာလေ”

“ဆရာ ရာဇဝင် ဪ မှတ်မိပြီ ဆရာ ဆရာလားဟင် ဆရာက ဘယ်လိုလုပ် နက်နက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရတာလဲဟင် အခု ဆရာ ဘာလုပ်နေလဲ အဆင်ပြေပြေရဲ့လား”

ဆရာက သူ့အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြနေသည်။ သူမ တတော့ တအံ့တဩ နားထောင်ရင်း . . .

“ကိုယ် ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရတာလဲဆိုတာ ပြောပြ လို့လေတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ဆရာလို့ အထင်ကရ တစ်ယောက်

အနေနဲ့ နက်နက်လို အညတရ တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကလေးတစ်ခုရဖို့ဆိုတာ အပန်းကြီးတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“တစ်ခု နက်နက်ကို request လုပ်စရာရှိတယ် ကိုယ့်ကို ဆရာလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား ကိုယ်က အခု မင်းရဲ့ ဆရာတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဆရာက ဆရာပဲဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ရမှာလဲ ဆရာ”

“ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီ က ဆရာလို့ အခေါ်ခံချင်ရမှာလဲ Ok ကိုယ် နောက်မှ မင်းဆီ လာခဲ့အုံးမယ်”

“ရှင် . . . ဟယ်လို ဟယ်လို”

ဖုန်းချသွားပြီ။ ဆရာ ဘာစကားတွေ ပြောတာပါလိမ့်။

“ရိပ်ရိပ်” က ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ . . .

“ဘာတွေ ငိုငိုနေတာလဲ ရေသွားချိုတော့လေ”

“ရိပ်ရိပ်” ကို ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

“ရိပ်ရိပ်”

“ဘာလဲ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“ချိုးမှာ ပြောစရာရှိလို့”

“ရိပ်ရိပ်” က မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး . . .

“ဘာလဲ ပြော”

“ငါတို့ ကိုးတန်းနှစ်မှာ ငါတို့ ကျောင်းကိုရောက်လာတဲ့ ဆရာအသစ်ကလေးကို မှတ်မိလား”

“အင်း မှတ်မိတယ်၊ ဆရာ နံမည်က အဆန်းလေးလေ ချောလည်း အရမ်းချောတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ ခုနက ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“တကယ်”

“ရိပ်ရိပ်” က အံ့ဩသလို မေးသည်။ သူမကလည်း အားလုံး ပြောပြလိုက်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပြီး . . .

“ဒါဆိုရင် ဆရာက နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဟာ ရေခဲမုန့်က ဆရာပုံစံနဲ့ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဒါပေမယ့် ရေခဲမုန့် အသံတော့ မဟုတ်ဖူး။ အဲဒါတော့ လုံးဝသေချာတယ် ငါ့ဆီလာခဲ့အုံးမယ်တဲ့”

“ကဲ ခေါင်းရှုပ်ခံမနေနဲ့ ရေသွားချိုတော့ မှောင်တောင် မှောင်လာပြီ မျှော်လေး ဆီကို သွားရအုံးမှာမှလား”

“အေး ဒါဆို ငါရေချိုးတော့မယ်”

“ချိုးတော့”

သူမ ရေချိုးလိုက်သည်။ သူမရေချိုးပြီးတော့ “ရိပ်ရိပ်” တာ အပြာရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ဆံပင်လေးကို နောက်ဘက်မှာ တစ်ဝက်စုချည်က နားကွင်းအပြာရောင် လေးဝတ်ထားသည်။

“ဟာ အရမ်းလှနေပါလား ဟေ့”

“မြှောက်မနေနဲ့ ဒီမှာ နင့်အတွက် အင်္ကျီထုတ်ထားတယ်”

“ကျေးဇူး”

“ရိပ်ရိပ်” က လိမ္မော်ရောင် တီရှပ်ကလေးနှင့် စကပ်တီကို လိမ္မော်ရောင်လေး ထုတ်ပေးထားသည်။ သူမက မိတ်တင်နဲ့

လူးကာ အကျီဝတ်လိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ထက်တောင် ပိုလှသေး ဒါကြောင့် ဆရာက”

“တော်တော့ ရပ် ဒီစကားကို ဒီမှာ ရပ်လိုက် ကဲ သွားမယ်”

ဒေါက်ဖိနပ် လိမ္မော်ရောင်လေးကို စီးလိုက်သည်။

“ဆိုင်ဆိုင်” ကတော့ အပြာရောင်ဒေါက်ဖိနပ်ကလေးနှင့် အရမ်းကို လှနေပါသည်။

(e)

ဒီနေ့ “မော်” “ဂန္ထဝင်” ဆီက ပြန်လာပြီး နံနက် ပြန် မသွားတော့ပဲ အိမ်ကို ပြန်လာကာ နှပ်နေလိုက်သည်။ ညနေ ဘက် မကြီးပြန်ရောက်တော့ သူ့ဖာသာ သူ ထမင်းဝင်ချက်နေ သည်။ သူ နှပ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ ယောက်ဖ လာနှိုးမှ နိုးတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မော် ထတော့ အခု ရှစ်နာရီမှာ ညစာစားပွဲ ရှိတယ်၊ Youth မှာ စားကြမှာ M.D လည်းပါမယ်၊ ကာရာ အိုကေလည်း ဆိုကြမှာ ပျော်စရာကြီးကွ သီးသန့်ခန်းမှာ လုပ် မှာ မြန်မြန်ပြင်ဆင်တော့”

“မလိုက်ချင်ဘူး ယောက်ဖရာ ကိုယ့်ဖာသာသွား”

“ဟေ့ကောင် M.D က အကုန်လိုက်ရမှာတဲ့ကွ အား ထုံး ဆယ်ယောက်အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့ကွ၊ အဲဒီထဲမှာ

မင်းပါတယ် လိုက်ခဲ့၊ နေ့လည်ပိုင်းကရော ဘာလို့ ရုံးကို ပြန်
မလာတာလဲ”

“မလာချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ပြင်ဆင်တော့”

“မှော်” က ပြင်ဆင်တော့ မမကရောက်လာကာ . . .

“ဟဲ့ မှော် နင့်ကို မေးစရာရှိတယ်၊ ဂန္ထဝင်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်
ပြီလား၊ သူ့ ငါတို့ ရုံးမှာ လုပ်နေတယ် တွေ့ပြီးပြီလား၊ အဆက်
အသွယ်ရော ရှိရဲ့လား”

“အဟီး ကျွန်တော် နေ့လည်ကတောင် မကြီးတို့ရုံးကို
ရောက်သေးတယ် ဝင်နဲ့တွေ့ပြီးပြီ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ကဲ သွားစရာရှိလို့ သွားပြီ၊ ယောက်ဖရေ
သွားရအောင်”

“ဟဲ့ နေအုံး ကောင်စုတ်လေး ငါတို့ရုံးကိုရောက်ပြီး ကိုယ့်
အစ်မဆီကိုတော့ မဝင်ဘူး ကဲဟာ”

“အား နာတယ်ဗျာ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲတယ် သေပါပြီ”

“မှတ်ထား နောက် ဒါထက် နာမယ်”

“သွားပြီ သွားပြီ ကြာကြာနေရင် ဗိုက်သားတွေပြက်
ထွက်တုန်လိမ့်မယ်”

“မှော်” နှင့်ယောက်ဖ ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။ "Youth" စားသောက်ဆိုင်ကြီးရှေ့ရောက်တော့ အပြာ
ရောင်တောင်မလေးတစ်ယောက်က လိမ္မော်ရောင်ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်နှင့် စားသောက်ဆိုင်မှ ယူနီဖောင်းဝတ်ထား

သော ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် စကားအခြေအတင် ပြော
နေကြသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ “ရင်ရိပ်နွယ်” နှင့်
“နံနက်ခင်း” တို့ ဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။
အမှတ်တမဲ့ သူ့ရဲ့ပါးစပ်မှ

“နာနတ်သီးတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဟမ် . . . ဘယ်မှာလည်း နာနတ်သီး ငါက ဟိုရှေ့က
ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်က အရမ်းချောတယ်ကွ၊ ကောင်လေးကတော့ သူတို့
ဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တော်တော်ငယ်တယ် မောင်နှမများလား
ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်လေးက ဒီဆိုင်ကဝန်ထမ်း
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဒီဇိုင်းကတော့ လန်ထွက်နေတယ်”

“နာနတ်သီးဆိုတာ လိမ္မော်ရောင်ကောင်မလေးကို
ပြောတာ”

“ဟာ ရုပ်ကလေးက လှပြီး နံမည်က ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ”

“သူနံမည်အရင်းက နံနက်ခင်းပါ ယောက်ဖရာ
ကျွန်တော်က တမင်ခေါ်တာ အပြောရောင်လေးက ရင်ရိပ်နွယ်
တဲ့။ ကျောင်းတုန်းက သိတာ”

“သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ ကျောင်းအတူတူ တက်ခဲ့တာ သူငယ်ချင်းပေါ့ကွ”

“သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူး ယောက်ဖရာ လျှောက်မနေပြာ
ပါနဲ့”

“ဟော လူတစ်ယောက်အထဲကို ခေါ်သွားပြီ”

“ကဲ ကျွန်တော်တို့လည်း သွားရအောင် သူတို့မှာလည်း ဘာပြဿနာရှိမှန်းမှာ မသိတာ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“မှော်” တို့ သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ စားကြသောက်ကြနှင့် သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ ကသူက၊က ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသည်။ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှ တာဝန်ခံကလည်း သူတို့၏ သီးသန့်ခန်းသို့ ဝင်လာကာ လိုအပ်သည်များကို လုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် "Youth" စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ အထဲကို မဝင်ရဲကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ကြိုကောင်လေးနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်ကို . . .

“မောင်လေး တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီဆိုင်မှာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မျှော်စင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှိလားဟင် အလုပ်ဝင်တာသိပ်မကြာသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သွားခေါ်ပေးပါမယ် အထဲဝင်ထိုင်ပါလားခင်ဗျာ”

“ရတယ် ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ် မြန်မြန်လေးခေါ်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ဆိုင်ယူနီ

မေ့ရက ဝေစံနံနက်ခင်း :

ဖောင်းလေးနှင့် “မျှော်စင်” ထွက်လာသည်။ သူမတို့ကို မြင်တော့အံ့သြသွားကာ . . .

“နက်နဲ့ရိပ် ဘာလို့ဒီနေရာကို လိုက်လာရတာလဲဗျာ”

“ဟဲ့ မျှော်လေးရဲ့ နင်က ငါတို့ကို ဘာမှမတိုင်ပင်ပဲ လုပ်သွားတာကိုး နင်ကရော ကျောင်းစာသင်တဲ့အရွယ်မှာ ဘာလို့ ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်ရတာလဲ နင် စာမသင်ချင်တော့ဘူးလား”

“အေးလေ နက်ပြောတာဟုတ်သားပဲ မျှော်လေးရဲ့ ဆယ်တန်းက အရေးကြီးတယ် ဒီလောက်ပြောထားရက်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဒီဆိုင်ကရော အသက်မပြည့်တဲ့ လူမမယ်လေးကို အလုပ်လက်ခံလား ဟုတ်လား”

“နက်နဲ့ရိပ်ရယ် ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပါဗျာ ဒါ ကျွန်တော့်ထမင်းအိုးကို မခွဲပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ပြန်ကြပါတော့”

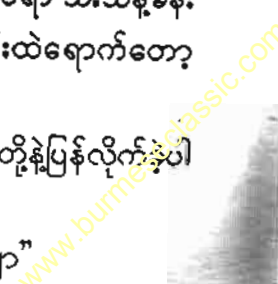
“ဒီမှာ ခင်ဗျာ ဒီက ညီမနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ဝန်ထမ်းနဲ့ဘာပြဿနာဖြစ်လည်းတော့ မသိဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ရှေ့မှာဆိုတော့ လူမြင်မကောင်းဘူးပေါ့။ အဲဒါ ဆိုင်ထဲက သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ဝင်ပြောကြပါလား”

“ကောင်းသားပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမတို့ ဆိုင်၏ တာဝန်ခံ ခေါ်ဆောင်ရာ သီးသန့်ခန်းဆီသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သီးသန့်ခန်းထဲရောက်တော့ “ရိပ်ရိပ်” က . . .

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ မျှော်လေးရယ် ရိပ်တို့နဲ့ပြန်လိုက်နဲ့ပါ ကျောင်းစာတွေရော လွတ်ကုန်ပြီမှလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးဆို သွားကြတော့ဗျာ”

“မျှော်စင်” က အော်သည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံက . . .

“ဟိတ်ကောင် ကိုယ့်အစ်မတွေကို ဘာလို့အော်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လည်း”

“ဟေ့ကောင် ခွပ် ခွပ်”

“ဟာ ဘာလို့ထိုးတာလဲ ဒါ ကျွန်မတို့မောင်လေးရှင့်”

ဆိုင်တာဝန်ခံက . .

“တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူမတို့ကလည်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ မျှော်စင် နက်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်မလား”

“မျှော်စင်” က နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ ကျလာသော သွေးတို့ကို သုတ်ရင်း . . .

“နက်နဲ့ရိပ် ကျွန်တော်ဟာ ပျက်စီးနေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ကြပါနဲ့တော့”

“မျှော်လေးရယ် စာတော်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းဆက်မတက်ပဲ အမူးသမားတွေကို ပြုစုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရပြီပေါ့”

“မျှော်စင်” က ဘာမှမပြောပဲ မျက်ရည်သုတ်ပြီး အခန်းအပြင်ထွက်သွားတော့သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ကာ “နက်နက်” က . . .

“နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေထွက်သွားတယ်နော်”

“အေးဟ အဲဒီလူကလည်း ဘာမှမဆိုင်ပဲ ဘာလို့ဝင်ထိုး

ရတာလဲ”

“လာကွာ အဲဒီလူကိုလိုက်ရှာရအောင်ပြန်သွားကောပြန်မယ်”

“ဟာ တော်ပါတော့ ပြန်ရအောင်”

“မပြန်ဘူး လာခဲ့”

သူမတို့ အခန်းအပြင်ထွက်လာကာ ဆိုင်တာဝန်ခံကို ချီကြသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သီးသန့်ခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်လိုက်သွားကာ အခန်းတံခါးကို “ဝုန်း” ကနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ သီချင်းဆိုသူကဆို၊ ကသူက၊က၊ ထိုင်ကြည့်သူကကြည့်နှင့် သူမတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အကုန်အံ့ဩကာ ရပ်သွားကြသည်။ သူမက ရပ်နေသော တာဝန်ခံ “ရှေ့” သို့ သွားကာ လက်သီးဖြင့် နှစ်ချက်ထိုးကာ . . .

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခါ ကျွန်မတို့ မောင်လေးကို မထိုးပါနဲ့”

သူမကပြောပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အထဲမှာတော့ သယ်လို ကျန်ခဲ့သည်မသိ။ သူမတို့နှစ်ယောက် ပွစိပွစိနှင့်ပြောကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကတော့ ပြောသည်။ “နက်နက်” ပွဲကြမ်းခဲ့သည့် အခန်းထဲမှာ “မှော်” လည်း နေသည်တဲ့။ “မှော်” တို့အားလုံး ကြောင်နေကြသည်။ “မှော်စင်” က တာဝန်ခံကို . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဇေ”

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အရှုပ်ထုပ်ထဲ ဝင်ပါမိတာပါ ဆရာရယ်”

“ဘယ်လို အရှုပ်ထုပ်လဲဗျ”
တာဝန်ခံက အစအဆုံးပြောပြတော့သည်။ “ရာဇဝင်”

က . . .

“ခင်ဗျားကလည်း စပ်စပ်စုစု သွားပါတာကိုး”

“ကိုရာဇဝင်”

“ဘာလဲ မှော် ပြောလေ”

“အခုနက ကောင်မလေးက နံနက်ခင်းပဲ”

“ဘာ အဲဒါ နက်နက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့နောက်က ရပ်နေတဲ့ အပြာရောင် ကောင်မလေးက ရင်ရိပ်နွယ်ပါပဲ”

“မှော်ရာ မင်း စောစောကဘာလို့ မပြောတာလဲကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နည်းနည်း ကြောင်သွားတာပေါ့”

“အေးကွာ ဒီတစ်ခါ မဆုံလည်း နောက်တစ်ခါဆုံ ရမှာပေါ့ ဒါနဲ့ကိုလေ အဲဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ မောင်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တွေ ချင်တယ် အခုခေါ်ပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ခေါ်ပေးပါမယ်”

တာဝန်ခံ “ကိုလေ” ဆိုသော လူက အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားကာ ခဏအကြာတော့ အသက်ငယ်ငယ် ချာတိတ် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ပြန်လာ၏။

“သူပါပဲ ဆရာ”

ကောင်လေးက အသက်ဆယ်ခြောက်ဆယ်ခွန်လောက်

ပဲရှိမည် ထင်သည်။ ဆရာက . . .

“လာ ကလေး ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ကလေးရဲ့ နံမည်က”

“မှော်စင်ပါ ခင်ဗျ”

“အသက်ကရော”

“ဟို . . . ဟိုဟာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ မညာနဲ့”

“ဆယ့်ငါးနှစ်နဲ့ ခုနှစ်လပါ”

“ဒါဆို ဆယ်တန်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နံနက်ခင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး ခင်ဗျာနက် ကကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းနဲ့ တစ်ထပ်ထဲ ဘေးခန်းမှာ နေတာပါ။ ကျွန်တော်ရယ် အောက်ထပ်က ကိတ်နဲ့တိတ် အမွှာရယ်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နက်နဲ့ရိပ်ကို အစ်မအရင်းတွေလို ချင်ပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း စကားနားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ ဆိုပါ”

“ဒါဆို ကလေးအစ်ကိုကို ပြောပြလို့ရမလား အစ်ကို သိချင်လို့”

“ဟုတ် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော်လူနုနု”

တတ်တဲ့ အရွယ်လောက်ကတည်းက ဖေဖေဟာ အရက်
 သောက်ပါတယ်။ ဖဲရိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိဘမေတ္တာ
 ငတ်ခဲ့တဲ့ သူ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းဘေးက တိုက်ခန်းကို
 နက်နဲ့ရိပ်ရောက်လာမှ မိသားစုမေတ္တာကိုရခဲ့ပါတယ်။ ကိကိနဲ့
 တိတိ ဆိုတဲ့ သူငယ်ချစ်နှစ်ယောက်လည်း ရခဲ့ပါတယ်။ အခု
 ကျွန်တော် ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အဖေမှာ
 အကြွေးတွေ အများကြီးဝိုင်းနေပါပြီ။ အဖေက အရက်သောက်
 တာကြာလို့ ရောဂါသည်လည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ အခု အဖေ
 မှာ အကြွေးတွေ အများကြီးပဲ ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရလို့
 ဒီလိုအလုပ်ကိုဝင်လုပ်တာပါ။ နက်နဲ့ရိပ်က ကျွန်တော်ပျက်စီး
 မှာစိုးလို့ လိုက်လာတာပါ”

“ကဲ ဟုတ်ပြီ ကလေးရဲ့ အဖေမှာ အကြွေးက ဘယ်
 လောက်လဲ”

“သိန်းခြောက်ဆယ်”

“အင်း ဒါဆို မနက်ဖြန် အစ်ကို အိမ်ကိုလာခဲ့ ဒါ အစ်ကိုရဲ့
 လိပ်စာကဒ် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်သွားလုပ်လိုက်အုံးမယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ”

“မှော်” တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည တစ်နာရီပင် ထိုးနေ
 ပြီ စားကြသောက်ကြနှင့် တော်တော်လေး ပျော်ခဲ့ကြသည်။

(၁၀)

ဒီနေ့ သူမ အလုပ်မှ စောစောပြန်ခဲ့သည်။ ကားရပ်ပြီး
 ကားသော့ဖြုတ်ကာ Lock ချနေတုန်း . . .

“ကိုယ် အိမ်ပေါ်လိုက်ခဲ့လို့ရမလား နက်နက်”

“ရှင်”

“ကိုယ် ရာဝင်ပါ”

“ဆရာ”

“ကိုယ့်ကို ဆရာမခေါ်ဖို့ ပြောထားပြီလေ”

“ဆရာက ဆရာပဲ”

“ကိုယ် လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကို ဆရာ
 လို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဖူးကွ”

သူမ ရှက်သွားသည်။ တကယ်ပါ ဒီလိုပေါ်ထင်ပြီး
 တစ်ခါမှ ရည်းစားစကား အပြောမခံရဖူးပါ။ သူမ ရှက်ရင်း

တိုက်ခန်းပေါ်ကို တက်ခဲ့သည်။ “ရာဇဝင်” က လည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ “ဂန္ထဝင်” နှင့်အတူမဆုံချင်ဟု ဆိုကာ စောစော ပြန်သွားသော “ရိပ်ရိပ်” ကို စိတ်တိုချင်လာသည်။ တိုက်ခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ “ရိပ်ရိပ်” က အထဲမှ lock ချထားသည်။ ထို့ကြောင့် “နက်နက်” က သူမမှာရှိတဲ့ သော့ဖြင့်ဖွင့်ကာဝင်လိုက်သည်။ “ရာဇဝင်” ကလည်း အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာသည်။ သူမက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် . . .

“ဘယ်လို ဧည့်သည်လည်း မသိဘူးနော်၊ အတင်းလိုက်လာတယ်”

“ရာဇဝင်” က အလွန်ကြည့်ကောင်းသော အပြုံးကို ပြုံးပြီး . . .

“နက်နက်ရဲ့ လက်ရာ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဟင်း ကဲ ဒါဆို ခဏထိုင်နော်”

“နက်နက်” အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားတော့ သရက်သီးသနပ်ပုလင်းတွေကိုလုံအောင်ပိတ်နေသော “ရိပ်ရိပ်” က

“ပြန်လာပြီလား နက်နက် ဧည့်သည်ပါလာတယ် ထင်တယ် စကားပြောသံကြားလိုက်တယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဆရာ ရာဇဝင်ပါလာတယ်၊ နင့်နဲ့ အတူကော်ဖီသောက်ချင်လို့တဲ့ ဖျော်ပြီး သွားတိုက်လိုက်အုံး”

“တကယ် ဒါဆိုဖျော်လိုက်မယ်”

“ဖျော်လိုက် ငါရေချိုးတော့မယ်”

သူမ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေချိုးပြီးကာ ပြန်ထွက်လာ

တော့ ထမင်းစားပွဲခုံမှာ မျက်နှာစူပုတ်ပုတ်နှင့် ထိုင်နေသော “ရိပ်ရိပ်” ကို တွေ့ရသည်။

“ရိပ်ရိပ် ဆရာပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ မိစ္ဆာမ ငါ့ကို အရှက်ကွဲအောင်လုပ်တယ်”

“ရိပ်ရိပ်” က ပြောလည်းပြော သူမကို ကလိလိုက်ထိုးတာမို့ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြေးရင်း . . .

“ဘာလို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါအုံး ဟီး ဟီး”

“ငပေါမ ငါက နင်ပြောတာကို အဟုတ်ထင်ပြီး ငါကလည်း ဟယ် တော်တော်ကို တုံးတယ် ဆရာကဒီလောက် နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာသိလို့ သားနဲ့ ငါက ကော်ဖီကို စပယ်ရှယ် ဖျော်ပြီးသွားတာပေါ့၊ ဆရာလို့ ငါခေါ်တော့ ရင်ရိပ်နွယ် မှလားတဲ့ ငါကလည်း ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ ဆရာက ထူးထူးဆန်းဆန်း ရိပ်ရိပ်နဲ့ကော်ဖီအတူ သောက်ချင်တယ်ဆိုတော့ သူရယ်လိုက်တာဟယ် ငါကဘာများငါ့စကားအများပါသွားလဲလို့ နောက်မှ သူက နက်နက် ချောက်တွန်းတာခံလိုက်ရပြီထင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က သူဖျော်တဲ့ ကော်ဖီသူနဲ့အတူ သောက်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာတဲ့။ သေချင်းဆိုးမ ငါ့မှာရှက်လိုက်တာလွန်ရော သူက ကော်ဖီတောင် မသောက်ဖူး ပြန်သွားတယ်”

“ဟီး ဟီး ဗဟီး ဟီး”

“အေးပါ ရယ်နေ နောက်မှတွေ့မယ် ဟဲ့ နင် ဆရာကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“လာမမေးနဲ့ဟေ့”

“ဒါဆို မှော့အကြောင်း ပြောမယ်”

“မပြောနဲ့ အဲဒီ ရေခဲမုန့်အကြောင်းကိုဆိုပိုမကြား
ချင်သေး”

“ဟဲ့ နက်နက် နင်မှတ်မိသေးလား ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေ
တာနီးတုန်းကလေ နင် ကျောင်းသင်္ချာရင်းရေမိန်းမကြီးနဲ့ပြဿနာ
ပြန်တာလေ”

“နက်နက်” က အိမ်မှာ နေရင်း ချည်ထည်ဂါဝန် အစိမ်း
နုလေးဝတ်ကာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးလိမ်းပြီး သနပ်ခါး
ခြောက်အောင် ယပ်ခပ်နေလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်နော် ပြောရင်းနဲ့ ဇာဇာကိုတောင်
သတိရလာပြီ”

“အရင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံချင်တယ်ကွာ”

“ကဲ ထမင်းစားကြမယ် ညမှ ဇာဇာဆီကို e-mail ပို့ရ
မယ်။”

“အေး ဆရာအကြောင်း အဲ ကိုရာဇဝင် အကြောင်းကို
လည်းထည့်ပို့ရမယ်”

“ပို့ပေါ့”

(၁၁)

“ရိပ်ရိပ်” နှင့် “နက်နက်” တို့နှစ်ယောက်အပြင်တွင် နေ့လည်စာစားပြီး ရုံးခန်းသို့ အဝင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က . . .

“မနက်နဲ့မရိပ်တို့ M.D က သူ့အခန်းထဲခဏလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ သွားလိုက်ပါမယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် “ဘိုး” ရဲ့ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့

“ဂန္ထဝင်” ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“လာ နက်နဲ့ရိပ် ထိုင်”

“ဘိုး ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘိုး မနေ့ကလုပ်ခိုင်းထားတဲ့ အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆန်းဆုံးဆုံး ဒီဇိုင်းဆယ်မျိုးဆွဲခိုင်းထားတာပြီးပြီလား”

“အဲဒါဆို ငါ ဒီနေ့ စောစောပြန်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးရဲ့ နက်နက် တစ်ခု ရိပ်ရိပ် တစ်ခု ဆွဲ

ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်ဆွဲမယ် ဒီဇိုင်းရှစ်ခုဆွဲရင် ဂန္ထဝင်ကိုလည်း ခေါ်ပြီး သင်ပြပေးလိုက်ပါ သူက သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့ နက်နက်တို့ ဆီက ပညာနည်းနည်း သင်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး ဒါဆို ရိပ်ရိပ်တို့ သွားလိုက်ပါအုံးမယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ”

“ဒါဆို ဂန္ထဝင် ညနေ ဒီဇိုင်းဆွဲမယ် ရုံးစောစောမဆင်းနဲ့ နော်”

“ကောင်းပါပြီ M.D ဒါဆို ဝင် လည်း အလုပ်သွားလုပ် လိုက်အုံးမယ်”

“အေး ကောင်းပြီ သွား သွား”

“နက်နက်” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” ကတော့ လမ်းတွင် ပွစိ ပွစိဖြင့်

“နက်နက်ရယ် ငါတော့ သူနဲ့အလုပ်တွဲမလုပ်ချင်ပါဘူး သူ့ရဲ့ရင် ငါ့ခေါင်းထဲက ဒီဇိုင်းလှလှလေးတွေ မထွက်တော့ပဲ သရဲ သဘက်ပုံကြီးတွေပဲ ထွက်လာမယ်ထင်တယ် ဟာ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ ရိပ်ရိပ် နင် ရုံးစောစော ဆင်းလိုက် အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းလေးသာ ချက်ထား ဒီဇိုင်းတွေကို ငါနဲ့ဂန္ထဝင်နဲ့ပဲ ကြည့်ပြီး ဆွဲလိုက်မယ် ငါကတော့ သိပ် အရေးမကြီးဘူး သူ့ကိုလည်း နည်းနည်းပညာပေးရမယ်”

“အဲဒါဆို ငါ ဒီနေ့ စောစောပြန်လိုက်မယ်နော်”

“Ok”

“ရိပ်ရိပ်” က ရုံးမှ စောစောပြန်သွားသည်။ “နက်နက်” နှင့် “ဂန္ထဝင်” ဒီဇိုင်းတွေကို “နက်နက်” ရဲ့ ရုံးခန်းမှာပဲ ဆွဲနေပြီ။

သည့် ထိုစဉ် . . “တီ တီ တီ”

“ဟယ်လို နံနက်ခင်းပါ”

“နက်နက် ကိုယ် ရာဇဝင်ပါ”

“ဪ”

“ဒီနေ့ ညနေစာ အတူတူစားမလို့ ကိုယ်လာခေါ်ရင် ရမလား”

“အာ မရဘူး မရဘူး နက်နက်မှာ အလုပ်အရမ်းများနေ တယ်”

“ကိုယ် နက်နက်ကို တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုယ် နက်နက်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် နက်နက်ရဲ့ သဘောကရော”

“ဒီမှာ ကိုရာဇဝင် နက်နက် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ် နက်နက်မှာ သဘောကျတဲ့လူရှိပြီးသား ကိုရာဇဝင်ကို နက်နက် နောက်မှ လူချင်းဆုံပေးပါမယ်”

“နက်နက်” ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ စားပွဲခုံပေါ်သို့ ခြေထောက်တင်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ မှီချလိုက်သည်။ “ဂန္ထဝင်”

“ကိုရာဇဝင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် နက်နက်”

“ငါတို့ ကိုးတန်း တုန်းက အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာ

လေ”

“ဟယ် တကယ် ငါတွေ့ချင်လိုက်တာဟယ်”

“နေစမ်းပါဦး နင်က ဘာကိစ္စတွေ့ ချင်ရတာလဲ”

“ကိုယ့်ဆရာပဲဟာ တွေ့ချင်တာပေါ့ ဒါနဲ့ နင်ကနေ ဆရာကိုတာလို့ ကိုရာဇဝင်လို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“သူကိုယ်တိုင်က ဆရာလို့မခေါ်နဲ့လို့ ပြောထားတာ”

“နက်”

သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟာ မျှော်လေး”

သူမ ခုံပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးပြီး ဆင်းလိုက်ကာ . . .

“မျှော်လေးလာ ဟိုဘက်အခန်းသွားရအောင်”

သူမတို့ တဘက်အခန်းရောက်တော့ . . .

“ကဲ ပြော မျှော်လေး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“နက်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့”

“ဒါဆို အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ”

“ဒီလိုပါ . . .”

“မျှော်စင်” က နူးရဲ့ အဖေနှင့် အကြွေးတွေအကြောင်း အစအဆုံးပြောပြပါသည်။

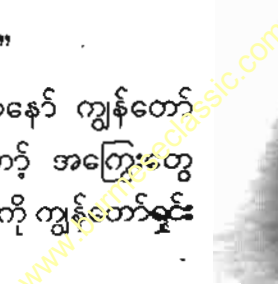
“ဒါဆို မျှော်လေး အကြွေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“သိန်းခြောက်ဆယ်ပါ”

“ဘယ်လို သိန်းခြောက်ဆယ်တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ နက်ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တော့နော် ကျွန်တော် လုံးအဆင်ပြေသွားပြီ နက် ကျွန်တော့် အကြွေးတွေ

အားလုံး ဆပ်ပေးဖို့ မကြံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ချုပ်ကိုင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ဒါဆိုရင် ပြန်တော့နော် နက်အလုပ်ရှိ သေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မျှော်လေး” ပြန်သွားတော့ သူမ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင် ကာ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အင်း သူမ ဘဏ်စုငွေကတော့ ဘယ် လောက်ရှိမလဲမသိဘူး။ “ရိပ်ရိပ်” မှာရော “ရိပ်ရိပ်”နဲ့ သူမ ပေါင်းရင်တော့ ပိုက်ဆံက ပြည့်နိုင်မယ်ထင်တာပဲ။

“အခုနက ကလေးက နက်နက်ရဲ့ မောင်လေးလားဟင်”

“မောင် အရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် မောင် အရင်းလေးလိုပါပဲ”

“ဂန္ထဝင်” က နားမလည်နိုင်သော စကားကို အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် “ဂန္ထဝင်”၏ G.S.M ဖုန်းလေးမှ အသံမြည်လာသည်။

“တီ တီ တီ တီ”

“ဟယ်လို ဂန္ထဝင် ပြောနေပါတယ်ရှင်”

“မျှော်လေး ပြောလေ ဘာကိစ္စလည်း”

“နက်နက်” က “မျှော်” ဆိုသော အသံကြား၍ စိတ်ဝင် စားသွားသည်။ “ဂန္ထဝင်” နားသို့ မသိမသာ ကပ်ရင်း နားထောင် မိသည်။ တဖက်ကအသံကိုတော့ မကြားရ။

“ငါ မအားဘူး မျှော်ရဲ့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ် ဘယ် လို့မှ ထွက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ငါတကယ်မအားလို့ပါ နင်တစ်ယောက် ထဲပဲ သွားစားလိုက်တော့နော်”

“ဂန္ထဝင်” ဖုန်းချလိုက်သည်။ “နက်နက်” က

“မျှော်ခေါ်နေရင်လည်း သွားလိုက်ပါလား ညနေစာ အတူစားဖို့ခေါ်တာထင်တယ်။ ဒါနဲ့ မျှော်နဲ့လမ်းခွဲလိုက်ပြီလား ဟင်”

“ဂန္ထဝင်” က မဖြေပဲ အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေသည်။ မဖြေချင်နေပေါ့ မမေးတော့ပါဘူး။

“မျှော်” သည် “ဂန္ထဝင်” ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သော်လည်း “ဂန္ထဝင်” က ညနေစာအတူစားဖို့ကို လှလှပပ ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သူမ အလုပ်များနေသည်တဲ့။ ဒါဆိုအခုချိန်ထိ ရုံးမှာပဲ ရှိနေအုံး မှာပေါ့ စားစရာတွေကို ဘူးလေးတွေနှင့် ဝယ်ကာ သူမတို့ ရုံး သို့ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူမတို့ ရုံးရှေ့ရောက်တော့ “ရာဇဝင်” ၏ ကားနားတွင် “ရာဇဝင်” နှင့် ဟိုနေ့က “မျှော်စင်” ဆိုသည့် ကောင်လေးရပ်၍ စကားပြောနေတာတွေ့ရသည်။ “ရာဇဝင်” က စပြီး . . .

“မျှော် မင်းရဲ့အလုပ်က ဒီGlobal မှာလား Sky world မှာလား မင်းကို ဒီမှာပဲ အမြဲတွေ့ရတယ်နော်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ကိုရာဇဝင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“မျှော်” ကပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားသည်။ “မျှော်စင်” က “ရာဇဝင်” ကို

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင် အစ်ကို”

“အစ်ကိုတို့ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်း ကဲ မင်းကို အစ်ကို တူညီတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော် မနက်ဖြန်တော့ စတက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို က ကျွန်တော်တို့ နက်ကို သဘောကျ
နေတာလား”

“သိပ်သိသာနေလား”

“လွန် လွန်းလို့ပါ”

“ ဟား ဟား ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောရင်း ထွက်လာခဲ့ကြတော့
သည်။

“မော်” မှာလည်း ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး “ဂန္ထဝင်” ရှိနိုင်
မယ့် အခန်းတွေကို လိုက်ရှာမိသည်။ ဟော တွေပါပြီ “ဂန္ထဝင်”
တစ်ယောက်ထဲ ခဲတံလေးနှင့် ဒီဇိုင်းဆွဲနေသည်။ သူ လှမ်းခေါ်
မလို့အလုပ်မှာ . . .

“ဝုန်း”

“တွေ့ပြီ”

အော်သံနှင့်အတူ “ဂန္ထဝင်” ရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးမှ “နံနက်
ခင်း”က ဘောပန်ကို ကိုင်ပြီး “ဝုန်း” ကနဲ့ ငုံ့နေရာမှာ ထရပ်
လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း မြင်သွားပြီး အံ့ဩကာ . . .

“ရေခဲမုန့်”

“ဂန္ထဝင်” ကလည်း လှည့်ကြည့်လာပါသည်။ “ဂန္ထဝင်”
ကို သူကအမြန်ရယ်ပြကာ စကားပြောမည်အလုပ် “နံနက်ခင်း”
က ထလာပြီး

“အင်း ငါလည်း သန့်စင်ခန်းသွားပြီး ရှောင်ပေးရမယ်
ထင်တယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ့ကိုတမင်ပဲ ဝင်တိုက်သွားပါသည်။

မှတ် က ဝေ နံ နံ နက် ခင်း :

၁

“နက်နက်” အခန်းအပြင်ဘက်ကိုထွက်ပြီး သူတို့ ပြောပြ
မယ့် စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားတာကြောင့် သန့်စင်ခန်းမသွား
တော့ပဲ အပေါက်ဝထောင့်နားလေးကို ကပ်ကာ ချောင်းနား
ထောင်နေလိုက်သည်။ “ရေခဲမုန့်”က

“ဝင် ရော့ နင်ဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့ ငါဝယ်လာတာ”

“ဂန္ထဝင်” က “ရေခဲမုန့်” ပေးသော ဘူးလေးတွေထည့်
ထားသော အိတ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖော်”

“ရပါတယ် ငါသွားတော့မယ်နော် နင်အလုပ်များနေရင်
ဗိုက်ဆာမှာစိုးလို့”

“ရေခဲမုန့်” က ပြောပြီး ထွက်လာဖို့လုပ်တာမို့ သူ့
အကွယ်မှာ အမြန်ပုန်းလိုက်သည်။

“မော်”

“ဂန္ထဝင်” က လှမ်းခေါ်သည်။ “မော်” က ပြန်လှည့်ကာ
“ဘာလဲ ဝင် ပြောလေ”

“နက်နက်” ကလည်း စိတ်ဝင်စားတာမို့ ပြန်နားထောင်
လိုက်သည်။ “ဂန္ထဝင်” က . .

“ငါလေ . . . ငါ”

မျက်ရည်လေးဝေဝေဖြင့် စကားမဆက်နိုင်ပဲ ထစ်နေ
သည်။ “နက်နက်” က အပြင်မှနေပြီ တစ်ယောက်ထဲ . .

“တောက် ပြောမှာဖြင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး အနေထဲ
ထစ်နေရသေးတယ် ဒီမှာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာနော်”

ရေရွတ်နေမိသည်။

“ပြောလေ ဝင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ငါ... နောက်လကြရင် လက်ထပ်တော့မယ်”
“ဘာ”
“နက်နက်” လည်း ပုန်းနေရာမှ ထွက်လိုက်သည်။ “မှော်”

က...

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဝင် ပြောလေ”
“နောက်တော့ သိမှာပါ မှော်ရယ် အခုပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“မှော်” ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
“မှော်” ထွက်သွားတော့မှ “နက်နက်” က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ...

“ဝန္တဝင် နင်ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်မှာလဲဟင် ငါ့ကို ပြောပြပါလား”

“နောက်တော့ သိမှာပါ နက်နက်ရယ်”
“နက်နက်” အိမ်ပြန်ရောက်တော့ “ရိပ်ရိပ်” ကို ပြောပြလိုက်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က အံ့ဩကာ...

“သူနဲ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူးနော် နက်နက် ငါသိချင်လိုက်တာဟယ် ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ပျော်တယ်ဟာ သူမင်္ဂလာဆောင်မှ ငါ့မျှော်လင့်လို့ရမှာ မဟုတ်လား အဟိ”

“ကဲ အဲဒီကိစ္စထားအုံး မျှော်လေး ညနေက ငါ့ဆီလာ သွားတယ်”

“ဟုတ်လား နက်နက် ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“နက်နက်” က “မျှော်စင်” ပြောသွားသော အကြောင်း အရာတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သိန်းခြောက်ဆယ်ကြီးတောင်ဆိုတော့ မျှော်လေး ဘယ်လိုဆပ်မလဲ”

“ငါစဉ်းစားထားတာရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ဘက်အပ်ငွေရယ် နင့်ရဲ့ဘက်အပ်ငွေရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ရှိမလဲ အဲဒါပေါင်းပြီး ဆပ်လိုက်ရအောင်”

“အေး ဟုတ်တယ် ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း သိန်းခြောက်ဆယ်ပြည့်ပါ့မလားဟ”

“မပြည့်လည်း ရှိတာဆပ်ထားမယ်ပေါ့၊ ကျန်တာကို နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းဆပ်တာပေါ့”

“အေး ဒါဆို အဲဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်သူဆီမှာ သွားဆပ်ရမှာလဲ”

“Youth စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆီမှာပေါ့ ကဲ ဘက်စုစာအုပ်ယူလိုက် ပေါင်းကြည့်ရအောင်”

သူမတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကြည့်လိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ လေးဆယ့်ငါးသိန်းပဲရှိသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဒါကိုပဲ ဆပ်ထားတာပေါ့ နောက်မှ ကျန်တာကို ဆပ်မယ် နဲနဲတော့ တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့သွားဆပ်မှာလည်း”

“မနက်ဖြန် ညနေသွားဆပ်မယ် နင်လိုက်ခဲ့မှာလား”

“လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ နင့်တစ်ယောက်လဲ အဲဒီသားရဲပွင့်ဆီ ဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ရိပ်ရိပ် နင့်မျက်နှာတွေရဲနေပါလား နေမကောင်းဘူးလား”

“ညနေက ငါခေါင်းလျှော်တာနဲ့နဲ့ ကြာသွားတယ်ဟ အဲဒါကြောင့် ထင်တယ် ခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်”

“ကဲ ဒါဆို ထမင်းစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်လေ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းမစားနဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားလိုက်ပြီးရင် ဆေးသောက်လိုက်ပေါ့နော်”

“အင်းပါ နင်လည်း ရေချိုးတော့ အကြာကြီးလည်း မချိုးနဲ့အုံးနော်”

“Yes Kitty”

“ဟဲ့” က “ရိပ်ရိပ်” ကို ပါးလေး လိမ်ဆွဲခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

(၁၂)

“မော်” စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် “ရှမ်းကန်” သို့ သွားကာ အရက်တစ်ဝကြီးသောက်ပစ်လိုက်သည်။ အရမ်းမူးပြီး အိမ်သို့ ဘယ်လိုပြန် ရောက်ခဲ့သည်မသိ။

“မော်” ဘာလို့ ဒီလောက်သောက်လာရတာလဲ ယောက်ျားရယ်”

“ငါဘယ်သိမလဲကွ မင်းမောင်က အလုပ်လုပ်တယ်သာ ပြောတာ အလုပ်မှာအချိန်ပြည့်ရှိတာမဟုတ်ဖူး။ အပြင်ထွက်လည်လိုက် အလုပ်ကိုလာချင်တဲ့အချိန်မှာ လာလိုက်နဲ့လုပ်နေတာ”

“အိုတော် သူ့မှာဘာစိတ်ညစ်စရာတွေရှိလို့လဲမှ မသိတာ”

“ဘာရှိမှာလဲကွ ဒီလောက် ပညာတတ် ညွှာထင်”

အသင့်အတင့်ရှိတဲ့ လူမှာ ဘယ်က စိတ်ညစ်စရာရှိမှာလဲကွ”
“မင်းကွာ စပ်စပ်စုစု”

ဒီလိုနှင့် သူမတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင်း အိမ်ယာဝင်ခဲ့တော့သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ စားစရာသောက် ရောများ စီစဉ်ပြီး “မော်” အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင် မော် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူမယောက်ျားဆီသို့ အပြေးသွားပြီး . . .

“ယောက်ျားရေ ယောက်ျား”

“ဘာလဲကွ ဒီမှာ ရုံးသွားဖို့ အင်္ကျီဝတ်နေတယ်”

“မော်မရှိတော့ဘူး ဘယ်ထွက်သွားလည်း မသိဘူး”

“အချိန်တန်ရင် ပြန်လာမှာပါကွာ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ရုံးသွားတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရုံး သွားရင် ကျွန်မကို ပြောသွားနေကျ”

“ဒီတစ်ခါ မေ့သွားလို့နေမှာပေါ့ မိန်းမရာ ကဲ ငါလည်း သွားပြီ”

“ကိုယ့်အစ်မကို မေ့စရာလားတော် မဖြစ်ပါဘူး ဒီအလုပ် ကို မော်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် သားရွှေစင် ဆီကိုပို့မှပဲ”

“ပို့မှ ပို့ဆိုးမှာပေါ့ကွ သားစင်ကလဲ မော်ကို အလွန်ချစ် နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ပို့ဆိုးမှာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ကဲ ကဲ ရှင်လည်းသွားတော့ နောက်ကျနေပြီ ရုံးရောက်လို့ ရုံးမှာ မော်ရှိရင် ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်အုံးနော်”

“အေးပါ သွားပြီ”

သူရုံးရောက်တော့ “မော်” ရဲ့ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ခြေရာထစ် မပြတ်ပေ။ “မော်” မရောက်သေးဘူးထင်သည်။ သူက ရုံးဝန် ထမ်းတစ်ယောက်ကို . . .

“ကိုမိုးမြင့် ရှေ့နေမော်ကို M.D မေးသေးလား”

“မေးတယ် ကိုသတ္တိ သူမေးနေတုန်းမှာပဲ ကိုမော်ရောက် လာလို့ အထဲကိုဝင်သွားလေရဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့”

သူ သက်ပြင်းချရင်း သူမိန်းမဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက် သည်။

“ရှေ့ ကိုရာဇဝင် ဒီမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံးပြီး ပြီ”

“ဟာ မြန်လှချည်လား”

“ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒီဦးနှောက်တစ်လုံးပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုရင် ဒီစာရွက်တွေကို ဟိုဘက်ကုမ္ပဏီ ကို ပို့လိုက်တော့မယ်”

“ဟာ ပျင်းလှချေလား ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး တောင်မစစ်တော့ဘူးလား”

“မင်းကို ကိုယ်ယုံကြည်ပြီးသားပါကွာ”

“မော်” M.D ရဲ့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကိုယ့်စားပွဲ တွင် ဝင်ထိုင်နေစဉ် G.S.M.ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာသည်။

“တီ တီ တီ တီ”

“ဟယ်လို မော်ပါ”

“မော် မကြီးပါ”

“ဪ မကြီး ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

“မှော် နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“အခု အလုပ်အားနေလား”

“အားနေတယ် အိမ်ပြန်မလို့တောင်စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ညနေ ငါးနာရီလောက် ဆရာကြီးဆီကိုလာ ခဲ့ ဆရာကြီးက ရုံးခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်တဲ့ နင့်ကိုတွေ့ချင် လို့တဲ့”

“အင်း လာခဲ့မယ်လေ အဲ့ဒါနဲ့ အခုအားတာနဲ့ ဘာဆိုင် လဲ”

“အခုအားရင် ဆရာကြီးကို ပေးဖို့ လက်ဆောင်ဝယ် ထားလိုက်ပေါ့”

“အင်း အင်း သိပါပြီ ဒါဆို ပိတ်လိုက်မယ်နော်”

“အေးပါ”

သူ အပြင်ထွက်၍ Super one ကုန်တိုက်သို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးအတွက် မုန့်ဗုံးတွေဝယ်ပြီး “သိဒ္ဓိ” ဆီကို ဝင်ခဲ့သည်။

“သိဒ္ဓိ” အိမ်ရောက်တော့ စာရွက်စာတမ်းတစ်ထပ်ကြီးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော “သိဒ္ဓိ” ကို တွေ့ရသည်။

“ဟိတ်ကောင် သိဒ္ဓိ”

“ဟာ ဟေ့ကောင်ကြီး လာ မတွေ့ရတာကြာပြီ”

“မင်းက ငါ့ဆီမှ မလာတာကိုးကွ”

“မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ ငါ့မှာ ဘယ်လိုမှ ထမရဘူး”

ဖြစ်နေလို့ကွ ဒါတွေပြန်စစ်ပြီးရင်တော့ ပြီးပါပြီ”

“မပြီးလဲ ညနေ ငါးနာရီလောက်လိုက်ခဲ့ရမှာပဲကွ”

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ ဒါနဲ့ ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆရာကြီးဆီကိုလေ ဆရာကြီးက တွေ့ချင်လို့တဲ့ ဒီတို မင်းရောက်နေတာကိုတော့ ဆရာကြီးက မသိဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းလိုက်ခဲ့တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဆရာကြီး တလည်း မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်မှာပါ”

‘လိုက်ရတာပေါ့ကွာ’

ဆရာကြီးဆိုတာ တစ်ခြားလူမဟုတ်ပါဘူး မကြီးတို့ “Global” ကုမ္ပဏီရဲ့ M.D “ဦးအာကာထွန်း” ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် “သိဒ္ဓိ” တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ဒီဆရာကြီးက တက္ကသိုလ်ရဲ့ မော်ကွန်းထိန်းတစ်ယောက်ပေါ့။ သူတို့နှစ် ယောက်က ဆရာကြီးဆီမှာ အားတဲ့အချိန်ဆို အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသွားသင်ကြသည်။ ဆရာကြီးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ထို့ အလွန်ချစ်သည်။ ဆရာကြီးက ပင်စင်ယူပြီး “Global” ကုမ္ပဏီကို တူထောင်လိုက်ပြီးမှ သူတို့နှင့်မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ သူ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းတွင် ဆရာကြီးဆီသို့ သူတို့နှစ် ယောက်သွားကြမည်။

(၁၃)

“နက်နက်” နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီထိုးတော့ မည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကလည်း နေမကောင်း၍ အိမ်မှာ တစ်ယောက် ထဲဆိုတော့ သူမအလုပ်မှ စောစောပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးထား ကာ ဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲလိုက်တာ အလုပ်ထဲစာနပ်ဝင်သွားလို့ အခုမှ နာရီကြည့်မိတယ်။ ငါးနာရီထိုးတော့မယ်။ ရှာဖွေထမ်းတွေလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူမပြန်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းသိမ်းနေစဉ် “မကြယ်စင်” က . .

“နက်နက် M.D ခေါ်နေတယ်။ သူ့ဆီလာခဲ့ပါအုံးတဲ့ နက်နက်ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ထင်တယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ မကြယ် နက်နက်သွားလိုက်မယ် တုမ္မကီပိတ်ရက်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေနော်”

“တောင်းပါပြီ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

“မကြယ်စင်” ထွက်သွားတော့မှ သူမ မနက်ကအစည်း အဝေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ မနက်ကအစည်း အဝေး

မှာ “ဘိုး” က ပြောပြခဲ့သည်။ ဒီဇိုင်းအသစ်ဆွဲထားတာတွေကို စက်ရုံတွေကို ပို့လိုက်ပြီတဲ့ ပစ္စည်းတွေရလာခဲ့ရင် စက်ရုံတွေက နေတိုက်ရိုက် အရောင်းပြခန်းတွေကို ပို့လိုက်မယ်တဲ့။ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ် စရာသိပ်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ “ဘိုး” က ကုမ္ပဏီကို ပိတ်ပြီး သူ့ရဲ့အမျိုးတွေရှိတဲ့ ‘အင်္ဂလန်’ ကို အလည်သွားမည်တဲ့။ သူပြန်လာမှ ကုမ္ပဏီကို ပြန်ဖွင့်မယ်တဲ့။ သူမရှိခင်အရောင်း ပြခန်းအတွက် ဒီဇိုင်းအသစ်တွေကို ‘အင်္ဂလန်’ ကနေ လှမ်းပို့ မည်။ သူမ စဉ်းစားရင်း “ဘိုး” အခန်းထဲဝင်ခဲ့မိသည်။

“လာ နက်နက် ထိုင်”

“ဘိုးက နိုင်ငံခြားသွားမှာဆိုတော့ ပျော်နေမှာပေါ့ နက်နက်တို့ကသာ သတိရကျန်ခဲ့မှာ”

“နက်နက်ရယ် မြေးကိုလည်း ဘိုးကသတိရနေမှာပါ ဒါနဲ့ ရိပ်ရိပ်လေးရော တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေလား”

“အအေးမိသွားတာပါ ဘိုး သူလဲ ဘိုးသွားမယ်ကိစ္စကို သိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲ”

“ကဲ စိတ်မကောင်းစရာတွေကို မတွေးနဲ့ ဒါနဲ့ အခု တုမ္မကီပိတ်ထားတုန်းမှာ မြေးဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“တူရိယာသင်တန်း တက်မလားလို့ ဘိုးရဲ့ ကိုရီးယားနဲ့ ရာဇံရည်တီးတဲ့ပညာလေ အဲ့ဒါ တက်အောင်သင်မလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ တက်အောင်သာသင် လိုအပ်ရင် ဘိုး ဆီကိုလှမ်းမှာလိုက် ဘိုး ကူညီမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါဘိုးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

(၁၄)

“မှော်” နှင့် “သိဒ္ဓိ” ကားပေါ်မှဆင်းပြီး “Global” ကုမ္ပဏီ ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားထံမှ M.D ရဲ့ နှေးခန်းဘယ်နေရာမှာရှိသည်။ ထိုစဉ် မှော်က ပြီး M.D ရဲ့ နှေးခန်း ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာ သော “ဂန္ထဝင်” နှင့် ဆုံမိကြသည်။ “သိဒ္ဓိ” က . . .

“ဟင် . . . နင် . . . နင် ဂန္ထဝင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် နင် သိဒ္ဓိ မဟုတ်လား”

“အေး နင် ဒီနေရာမှာလုပ်နေလား”

“ဟုတ်တယ် ငါက အလုပ်သင် ဒီဇိုင်းနာပေါ့ ဒါနဲ့ ဘယ် တို့လာတာလဲ”

“နင်တို့ M.D ဆီကိုလေ အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ဆရာကြီးပေါ့”

“ဪ M.D က ဒီကုမ္ပဏီမထောင်ခင် ဒဂုံတက္ကသိုလ်

မှာ မော်ကွန်းထိန်းလုပ်ခဲ့တယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်။ သွား . . . သွား . . . ဟိုရှေ့က အခန်းပဲ”

“အေးဟာ ကျေးဇူးပဲ သွားမယ်”

“အေး နောက်မှဆုံတာပေါ့”

“ဟိတ်ကောင် မင်းကဘာလို့ နှုတ်မဆက်ရတာလဲ၊ မင်းတို့လမ်းခွဲလိုက်ပြီလား”

“မမေးနဲ့ကွာ လာဝင်မယ်”

ဆရာကြီးအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ”

“ဟော လာ မှော် ဟာ မင်း သိဒ္ဓိလည်း ပါတာကိုး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲကွ၊ ကောင်းတယ် ကောင်း တယ်၊ အခုလို ဆုံရတာ”

“ကျွန်တော် ရောက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ ဆရာကြီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာဆိုတော့ အလုပ်တွေ မပြတ်သေးတာနဲ့ ဘယ်မှမထွက်ဖြစ်ဘူး။ အခု ဆရာကြီးဆီကိုတောင် ဒီကောင် ခေါ်တာနဲ့ လိုက်လာဖြစ်တာ”

“သိဒ္ဓိ” က ပြောရင်း “နက်နက်” ဘက်သို့ကြည့်ကာ

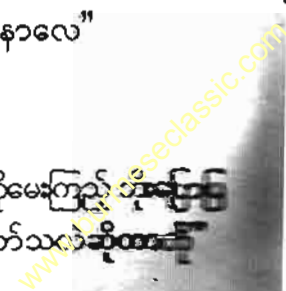
“ဟင် နင် နံနက်ခင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါဒီကုမ္ပဏီက ဒီဇိုင်းနာလေ”

“ဒီဇိုင်းနာ ဟုတ်လား”

“သိဒ္ဓိ” က ပြန်မေးတာမို့ သူမက

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နင်ကမယုံရင် ဘိုးကိုမေးကြည့် ဘိုးရဲ့အဖေ လိုက်ပါအုံး နက်နက် ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုတာနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ နက်နက်နဲ့ ရိပ်ရိပ်က ဆရာကြီးတို့ ကုမ္ပဏီရဲ့အတော်ဆုံး ဒီဇိုင်းနာနှစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဆို ရင်ရိပ်နွယ်ရော ဘယ်မှာလဲ”

“သိဒ္ဓိက သူမကို ကြည့်ရင်း မေးပြန်တာမို့

“နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့ ရုံးမလာဘူး၊ ဒါနဲ့ နင်တို့ နှစ်ကောင်နဲ့ ဘိုးနဲ့က ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ”

“ဒီလို နက်နက်ရဲ့ ဘိုးနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့က . . .”

“ဘိုး” က သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပုံကို ပြောပြ တာမို့ သူမ နားရှင်းသွားကာ -

“ဪ ဒီလိုကိုး”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော “မော်” က

“ဆရာကြီးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲနော်”

“အောင်မာ နင်က ဘိုးကို ဒီလိုပြောရအောင် ဘိုးက အရင်အတိုင်း နုပျိုမနေလို့ နင်လို အိုနာကျစေချင်လို့လား”

“မော်” က သူမကို စောင်းကြည့်သည်။

“ကဲ ကဲ မော်နဲ့ နက်နက်နဲ့ ကျောင်းတုန်းကတည်းက မတည့်တဲ့အကြောင်းကို ဂန္ထဝင် ပြောပြလို့ သိပြီးပြီ ဒါနဲ့ ဂန္ထဝင် နဲ့ရော မင်းတို့ နှစ်ယောက်တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော်နဲ့ မော်ကို ဆရာကြီး ဘာကိစ္စများ ပြောချင်လို့ ခေါ်တာလဲ သေဘူး”

“အင်း . . . ဆရာကြီး နိုင်ငံခြားသွားတော့မလို့”

“ခင်ဗျာ ကြာမှာလား ဆရာကြီး”

“မော်” က မေးသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာ၍ သန့်ရှင်းရေး မိန်းမကြီးက -

“မနဲနက်ခင်းကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့ စောင့်နေတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့မယ်နော်”

သူမက သန့်ရှင်းရေး မိန်းမကြီးကိုပြောပြီး “ဘိုး” ဘက် သို့ လှည့်က -

“ဘိုး နက်နက် သွားတော့မယ် ဧည့်သည်ရောက်နေလို့”

“အေး မြေး သွားလေ”

“နက်နက်” က “မော်” ကို စောင်းကြည့်ကာ နှာခေါင်း ရှုံ့ပြ၍ “သိဒ္ဓိ” ကိုတော့ မချီမချင်မျက်နှာဖြင့် ပြောင်စပ်စပ်လုပ် ပြကာ တာတည်းပြ၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ကုမ္ပဏီရဲ့ရောက် တော့ ကျောင်းဝတ်စုံလေးဖြင့် ရပ်နေသော “မျှော်စင်” ကို တွေ့ရသည်။

“ဟယ် မျှော်လေး ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ကျောင်းကလာတာပေါ့ နက်ရဲ့ မနက်က ကျောင်း အသွားတုန်းကတော့ ရိပ်ကို ဝင်ပြခဲ့ပြီးပြီ နက်က ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ရသေးလို့ လာပြတာ”

“ဒါဆို မျှော်လေး ကျောင်းပြန်တက်နေပြီပေါ့။ အလုပ် ကရော ပြီးတော့ အကြွေးတွေကရော ဘယ်လို”

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ နက်ရဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ စားသောက်ဆိုင်က ပိုင်ရှင်က အထက်တန်းအောင်ပြီးမှ အလုပ် လာဝင်တဲ့ အခု အနားပေးထားမယ်တဲ့ အထက်တန်းအောင်”

လို့ အလုပ်လာဝင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရာထူးကြီးကြီးပေးမယ်တဲ့”

“ဟယ်ကောင်းလိုက်တာ ဒီလို သဘောကောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင်မျိုးလဲရှိတယ်နော်”

“တော်သေးတာပေါ့ နက်ရာ အစ်ကိုနဲ့ ခင်တဲ့ ဆိုင်ရှင် ဖြစ်လို့ပေါ့”

“ဘာ ဘယ်ကအစ်ကိုလဲ”

“အဲ ဟိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် စကားမှားသွားလို့ပါ”

“မညာပါနဲ့ မျှော်လေးရယ် နက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြော ဒီကိစ္စကို ရိပ် သိရင်လည်း စိတ်ပူမှာပဲ ကိကိတို့ တိတိတို့လည်း စိတ်ပူမှာပဲ အမှန်အတိုင်းပြော”

“အစ်ကိုဆိုတာ ကိုရာဇဝင်ကို ပြောတာပါ”

“ဟင် သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ကူညီတယ် အကြွေးတွေကိုလည်း ဆပ်ပေးတယ် သူက အရမ်းသဘောကောင်းတယ် နက်ရဲ့ နက်ကိုလည်း သူက သဘောကျနေတာဗျ”

“ကဲ တော်တော့”

သူမတို့ပြောနေစဉ် “ဘိုး” ရယ်၊ “မော်” နှင့် “သိဒ္ဓိ” ရယ် ကုမ္ပဏီထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ သူမက . . .

“ပြန်တော့မလား ဘိုး”

“ဒါလား နက်နက်ရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး ဒါ နက်နက်ရဲ့ မောင်လေး မျှော်စင်ပါ မျှော်လေး ဒါ နက် တို့ ကုမ္ပဏီက M.D လေ နှုတ်ဆက်လိုက် ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျား ကျွန်တော် မျှော်စင်ပါ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ကလေး ဒါနဲ့ ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီ လဲကွ”

“ဆယ်တန်းရောက်ပါပြီ ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ကြီးစားနော် နက်နက် ဘိုးတို့ ညနေစာ သွားစားမလို့ မြေးတို့နှစ်ယောက်လည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

ထိုစဉ် “မော်” က -

“သူ့မှာ အလုပ်များနေရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘာသာ သွားတာပေါ့ ဆရာကြီး”

“မော်” က သူမကို မလိုက်စေချင်မှန်း သူမက သိသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ရပါတယ် ဘိုး၊ မျှော်လေးနဲ့ နက်နက် အခုပဲ ပြန်တော့ မှာ ဘိုးတို့ပဲ သွားလိုက်ပါ”

“ကဲ ဒါဆို ဘိုးတို့ သွားပြီ မြေးလေး ဘိုးဘိုး သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

“ဘိုး” က “မျှော်စင်” ကို နှုတ်ဆက်ပြီး “မော်” နှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ “သိဒ္ဓိ” က သူမတို့နှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့ကာ လက်ပြ ရင်း -

“ငါတို့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြတာပေါ့”

သူမက -

“ကောင်းပြီ သိဒ္ဓိ”

သူမတို့ထံ “မော်” က ပြန်လှည့်လာတာ “သိဒ္ဓိ” နို့

ဆွဲခေါ်ရင်း

“ဘာ မင်းက နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး သူနဲ့ ဆုံချင်
သေးတယ် ဟုတ်လား မင်း ဆယ်နှစ်လောက် လာဘ်ပိတ်ချင်
လို့လား”

အကျယ်ကြီး အော်ပြောပြီး “သိခို့” ကို ဆွဲခေါ်သွား
သည်။

သူမကတော့ မတော့မနပ်နှင့် ပွစိပွစိဖြစ်ကာ “မှောင်စင်”
နှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ “ရိပ်ရိပ်”
က အိပ်နေသည်။ သူမက ရေချိုး ထမင်းစားနှင့် ည အိပ်သာ
ဝင်ခါနီးမှ “ရိပ်ရိပ်” က နိုးလာတာ

“ဟင် နတ်နတ် နင်ပြန်ရောက်ပြီလား ဘယ်နှနာရီတောင်
ထိုင်ပြီလဲ”

“ဆယ်နာရီထိုင်ပြီ ညဆယ်နာရီ”

“ထကယ် ငါ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာ အိပ်
ပျော်သွားတယ်”

သူမက “မှောင်စင်” အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်သည်။
“ရိပ်ရိပ်” က သေချာနားထောင်ရင်း -

“ဒါဆိုလည်း မနက်တုရင် သူတို့ ဇွဲခန်းကို သွားပြီး
နေကြည့်လိုက်ပေါ့တ”

“အေး အဲ့ဒါပဲ ကော်ငေးတယ် အိပ်တော့မယ်ဟာ”

“နတ်နတ်” အိပ်ပျော်သွားတော့ “ရိပ်ရိပ်” တစ်ယောက်
အိပ်မပျော်နိုင် ညနေက တစ်ဝကြီး အိပ်ထားတာမို့ ဘယ်လိုမှ
ပြန်အိပ်၍မရတော့။ “နတ်နတ်” အကြောင်းတို့ စဉ်းစားမိသည်။

“နတ်နတ်” ဟာ အရမ်းကို သဘောကောင်းသော
တောင်မလေးပါ သူ့မှာ ချစ်ခင်ညှစ်သူမရှိလို့လား။ “နတ်နတ်” ရဲ့
ဓမ္မိစိတ်လေးထဲမှာ ကြိုက်ချစ်နေခဲ့တဲ့ တောင်လေးတစ်
ယောက် ကျောင်းတုန်းက အင်း တိတိတုတု ပြောမယ်ဆိုရင်
ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းကပေါ့ရှိခဲ့တာပဲ။ “နတ်နတ်” ကိုယ်တိုင်
သေခဲ့ပေမယ့် “ဇာဇာ” နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” ကတော့ မိပ်မိခဲ့ကြသည်။
“နတ်နတ်” စိတ်ဆိုးမှာဆိုးလို့သာ ဇွင်မယေးခဲ့ကြတာ။ အဲဒီတုန်း
ကဆိုရင် “နတ်နတ်” ဟာ အဲဒီလူတွေမှာဆို ဘာမှမသိဘာမှ
တောက်တဲ့ တောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရော အပြစ်
အပျက်တစ်ခု သူမတို့ သုံးယောက် ဖန်ဂေါ်လီလေးတွေ
ဝယ်လာကြသည်။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းမှာ သူမတို့
သုံးယောက်က ဖန်ဂေါ်လီ ဝစ်တမ်း သပ်သပ်တစားကြသည်။

အဲဒီလို သူမတို့သုံးယောက် ကစားနေတဲ့အချိန်မှာ

“နာနတ်သီး ငါလည်း နင်တို့နဲ့ ဝင်ကစားမယ်”

“မှော်” က ဖန်ဂေါ်လီထုပ်ကြီးကို တိုင်ပြီး ပြောသည်။

“နတ်နတ်” က “မှော်” ရဲ့ ဂေါ်လီထုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ ဇွဲရင် မပိုင်ကြော့နော်”

“ငါ ယောက်ျားပါ ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ”

“Ok ဒါဆို ကစားမယ်”

အချိန်တွေတုန်လာသည်နှင့်အမျှ “မှော်” ရဲ့ ဂေါ်လီထုပ်
ကြီး ပြောင်သွားတော့သည်။ “နတ်နတ်” ရဲ့ အိတ်ထဲမှာတော့
ဂေါ်လီတွေအပြည့်။ “ဇာဇာ” ကတော့ ယှော်နေသည်။ “မှော်”
ရဲ့ ဂေါ်လီတွေတို့ အားလုံးရလျက်ပြီတို့။ “ရိပ်ရိပ်” ကတော့

“မော်” ကို သနားကာ -

“နက်နက်ရယ် မော်ကို ဖန်ဂေါ်လီတစ်ဝက်လောက် ပြန်ပေးလိုက်ပါလား သနားပါတယ်”

“ဇာဇာ” ချော “နက်နက်” ကပါ

“ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ ငါ နိုင်ထားတဲ့ဟာကို”

“အေးလေ မပေးပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ရေခဲမုန့် နှင့် ထပ်ကစားချင်သေးလား”

“မနက်ဖြန်မှ ထပ်ကစားမယ် ငါ့မှာ ဂေါ်လီကုန်သွားပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

“နက်နက်” ပြောပြီး ဂေါ်လီထုပ်ကြီးကိုကိုင်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ “ဇာဇာ” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” ကလည်း “နက်နက်” နောက်မှလိုက်သွားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် -

“နာနတ်သီး”

“မော်” ကခေါ်တော့ “နက်နက်” က နောက်ပြန်လှည့်၍

“ဘာလဲ ရေခဲမုန့်”

“နှင့်မျက်လုံးကို ဘာနဲ့တူပါလိမ့်လို့ ငါ ကြည့်နေတာ အခုမှပဲသိတော့တယ်။ နှင့်မျက်လုံးက အပြင်ကို ပြုနေထွက်နေတော့ ကြောင်မျက်လုံးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာ စကားကို ပြန်ပြင်ပြောစမ်း ရေခဲမုန့်”

“မပြင်နိုင်ဘူး ဘာဖြစ်လဲ နာနတ်သီး ကြောင်မျက်လုံး နာနတ်သီး ကြောင်မျက်လုံး”

“မော်” က အော်နေသည်။ “နက်နက်” က ထမီမကာ

“မော်” ဆီဆို့ပြောဝင်သွားသည်။

“နက်နက် ရန်ဖြစ်တာကို မကြိုက်ဖူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“နက်နက်” ချက်ချင်းရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အသံရှင်ကို မော့ကြည့်ပြီး

“သူက နက်နက်ကို အရင်လာစတာ”

“အရင်လာစလဲ ရန်မဖြစ်ရဘူး လာလိုက်ခဲ့”

ထိုသူက “နက်နက်” ကို ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ “နက်နက်” ကို ထိုင်စေသည်။ “နက်နက်” က ထိုသူကို ကြည့်၍

“နက်နက်ရဲ့ မျက်လုံးကို ကြောင်မျက်လုံးနဲ့ တူတယ်တဲ့ အဲဒါဟုတ်လားဟင်”

ထိုသူကပြုံး၍ “နက်နက်” ရဲ့ ခေါင်းကိုပုတ်ကာ

“ဘယ်ကလာ တူရမှာလဲ နက်နက်ရဲ့ နက်နက်ရဲ့ မျက်လုံးလေးက ဒီဖန်ဂေါ်လီလုံးလေးနဲ့တူတာ ဒီမှာကြည့်တွေ့လား ဖန်ဂေါ်လီလေးထဲမှာ ရွှေကြိုးလေးတလက်လက်နဲ့ ဘယ်လောက်လှလဲ”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

ကဲကြည့်ပါဦးတစ်ယောက်က “နက်နက်” ရဲ့မျက်လုံးကို
ကြောင်မျက်လုံးတဲ့၊ နောက်တစ်ယောက်က ဖန်ဂေါ်လီလေး
တဲ့။

(၁၅)

“နက်နက်” အိပ်ရာကနိုးတော့ မနက်ဆယ်နာရီထိုးပြီ။
သူမ “ရိပ်ရိပ်” ကို မနှိုးတော့ပဲ အမြန်ရေခိုး အဝတ်အစားလဲကာ
“Sky World” ကုမ္ပဏီကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီ
ရှေ့ရောက်တော့ “ရာဇဝင်” ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကိုယ် ရာဇဝင်ပါ”
“နံနက်ခင်းပါ ရှင် နွဲ့ခန်းမှာရှိရင် လာခဲ့မလို့”
“ကိုယ်ရှိပါတယ် လာခဲ့လေ”

သူမကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းတစ်
ယောက်က

“နံနက်ခင်း ထင်တယ် ဆရာအထဲမှာ ရှိပါတယ် ငါ့သွား
လိုက်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

“မော်” မရှိတဲ့အချိန်မို့လို့ “မော်” ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်
တယ်ဆိုတာကို “နက်နက်” တစ်ယောက် သိမသွားရှာပါဘူး။
“မော်” ရဲ့ယောက်ဖကတော့ “နက်နက်” ကို မြင်ဖူးထားတာမို့
ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲဟု တွေးမိနေပါသည်။

“လာ နက်နက်ထိုင်”

သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုရာဇဝင် ရှင် ဘာအကြံအစည်နဲ့ မျှော်လေးရဲ့
အကြွေးတွေကို ဆပ်လိုက်ရတာလဲ”

သူက မျက်ခုံးပင့်ပြီး

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ပါးစပ်မလုံပါလားကွ”

“ကလေးကို အပစ်မတင်ပါနဲ့ မျှော်လေးမှာ ဘာအပြစ်မှ
မရှိဘူး။ နက်နက်က စုံစမ်းလိုက်လို့ အကုန်သိရတာ ရှင်ကလေး
ကို ရောင်းစားတာတို့ အကြွေးနဲ့ ခိုင်းစားတာတို့တော့ မလုပ်
လောက်ပါဘူးနော်”

“ရာဇဝင်” က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကာ

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်က လူတော်လေးတစ်ယောက်ကို
ကူညီတဲ့သဘောပါ မျှော်စင်က အရမ်းရိုးသားပြီး စိတ်ထား
ဖြောင့်မှန်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်မှာ ဘာအကြံ
အစည်မှ မရှိပါဘူး။

“ဒါဆို အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မအားလုံးဆပ်မယ် လော
လောဆယ်တော့ နည်းနည်း . . .”

“တိတိတိတိ”

“နက်နက်” ရဲ့ ဖုန်းလေးမှ မြည်လာသည်။

“ခဏလေး ဖုန်းပြောလိုက်အုံးမယ်”

“ရာဇဝင်” က ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
“နက်နက်” က သူ့ရှေ့မှာပဲ ဖုန်းဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို နက်နက်ပါ”

“ရှင်”

သူမဖုန်းကို အကြာကြီးကိုင်ထားပြီး မျက်ရည်တွေ ကျ
လာသည်။ “ရာဇဝင်” မှာလည်း ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမယ်မှန်း
မသိ ဖြစ်သွားသည်။ “နက်နက်” ကတော့ မျက်နှာလေး နီရဲကာ
မျက်ရည်များ တလဟောကျလာတော့သည်။

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ကာ
“sorry ကျွန်မ ကိစ္စလေးရှိလို့ နောက်မှပဲ”

သူမ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူမ သူ့ကို
တွေ့ချင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီပဲ။ သူဟာ သူမအတွက် အား
ကိုးစရာ လူတစ်ယောက် အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူမ
တစ်ယောက်ထဲအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူသဘောကောင်းခဲ့
တာ “ဇာဇာ” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” အပေါ်မှာလဲ ကောင်းခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
သူမအပေါ်မှာတော့ ပိုကိုပိုခဲ့တာ သူမရိပ်မိခဲ့သားပဲ။ ဒါကိုပဲ
သူမက တိတ်တခိုးကျေနပ်နေခဲ့တာပဲ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူက ခရစ်ယာန်သာသနာ့
ကျောင်းသို့ တက်မည်ဟုဆိုကာ ဂျပန်ခရစ်ယာန်သာသနာ့
ကျောင်းသို့ ထွက်သွားတော့သည်။ အခုတော့ မြန်မာနိုင်ငံသို့
ပြန်လာကာ သာသနာ့ဘောင်ထဲသို့ အပြိုင်ရောက်လာရန်
ဟု ဆိုကာ သူမထံသို့ ဖုန်းဆက်လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အဖို့

သည်ဟုလည်း ပြောသည်။ "Royal Moon" မှာ ချိန်းလိုက်သည်။ သူ့ဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်းက သူမ တိတ်တခိုးတွယ်တာခဲ့သော "သင်္ကေတ" ဆိုတဲ့သူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ "Royal Moon" သို့ရောက်တော့ စားပွဲထိုးကောင်လေးက

"အစ်မက မနံနက်ခင်း ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကိုသင်္ကေတက သီးသန့်ခန်း ၇ မှာ စောင့်နေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲနော်"

သီးသန့်ခန်း ၇ သို့ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

"နက်နက် လာထိုင်လေ ဘာကြည့်နေတာလဲ"

သူမက သာသနာ့ဝတ်စုံ အနက်ရောင် ဝတ်ထားတာက လွဲရင် ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားတာမရှိသော သူ့ကို ငေးရင်း ခုံတွင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက သာသနာ့ဝတ်စုံနှင့်မို့ သူမက ဘယ်လိုစကား စံပြောရမှန်းမသိ။ ဒါကို သူကနားလည်ဟန်ဖြင့်

"သာသနာ့ဝတ်စုံ ဝတ်လိုက်တာကလွဲရင် ငါ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး နက်နက်ရဲ့ အရင်အတိုင်းပဲ စကားပြောလို့ရတယ်"

"သင်္ကေတ နင် နင် တစ်သက်လုံး သာသနာ့ဘောင်ထဲတို့ ဝင်တော့မှာလားဟင်"

"အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သာသနာ့ဘောင်ဆိုတာ အရမ်းအေးချမ်းတယ် နက်နက်ရဲ့"

ဒီစကားဟာ သူတစ်သက်လုံး သာသနာ့ဘောင်ထဲကို ဝင်တော့မယ်ဆိုတာကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။ သူမ ကျလာသောမျက်ရည်များကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။ "သင်္ကေတ" က ခိပ်မိကာ

"နက်နက် ငိုချင်ငိုချလိုက်လေ ဒီတစ်ခါတွေ့တာဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပဲ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါနောက်ရက်တွေ့ဆိုရင် ချစ်ခင်ကို ဝင်ရတော့မယ်"

"ဘာလို့ငိုရမှာလဲ သင်္ကေတရဲ့ ငါက အဲ့လောက်တောင် ပျော့ညံ့လို့လား၊ လူဆိုတာ နောက်ဆုံးမတွေ့ကြမို့အတွက် လမ်းခွဲကြတာပဲ ငါလက်ခံနိုင်ပါတယ်"

"နင် ဒီလိုခံစားနိုင်တာ ငါဝမ်းသာပါတယ် နက်နက်ရယ် ဪ နင့်ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ဖန်ဂေါ်လီလေးလို့ပဲ အရင်အတိုင်းပဲ လုံးဝ မပြောင်းလဲဘူးနော်"

"မပြောင်းလဲဘူး အရင်အတိုင်းပဲ ဒီခိုင်းရော စရိုက်ရောပဲ ဒါနဲ့ နင်ဘာမှ မမှာရသေးဘူးလား၊ ငါမှာလိုက်မယ်နော်"

သူမတို့နှစ်ယောက် အတူစားသောက်ပြီး လမ်းမဘက်သို့ အတူထွက်လာခဲ့တော့သည်။

"ကဲ နက်နက် ငါတို့ ဒီကပဲ လမ်းခွဲကြတာပေါ့"

"ဘိုင့် သင်္ကေ ငါသွားတော့မယ်"

"ငါတစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ် နက်နက်"

"ပြောလေ"

“ငါ တာဝန်ကျတဲ့ ချစ်ခင်ကို မလာပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချ”

သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မငိုပါဘူးဟု ထိမ်းထားသည့်
ကြားမှ တရဟောကျလာသော မျက်ရည်များကို သူမ နာ
တည်းမိသည်။

* * *

(၁၆)

ဒီနေ့ နေ့လည်ပိုင်း အလုပ်အားသည်မို့ “မော်” နှင့် “သိဒ္ဓိ”
တို့ နှစ်ယောက် နေ့လည်စာအတူစားရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“Royal Moon” စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ “သိဒ္ဓိ”
က ရုတ်တရက်ကားကိုရပ်လိုက်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

“မော် ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်စကားပြောနေတာ နက်နက်
မဟုတ်လား။ သူ့ရှေ့က သာသနာ့ဝတ်ရုံဝတ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီး
ကရော ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူ့ကိုကြည့်မနေနဲ့ လာသွားမယ်”

“မော်” က စကားခပ်မာမာပြောလိုက်တော့မှ “သိဒ္ဓိ” က
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အခု “သိဒ္ဓိ” က မန္တလေးက အလုပ်မှ
ထွက်ကာ ရန်ကုန်တွင် Fancy ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ပွင့်ထား
မည်ဟု စိတ်ကူးလျက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

“နက်နက်” အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဝရောက်တော့ ရှိုက်ကြီး တင်ငင် ငိုမိတော့သည်။ အိမ်ထဲရောက်လျှင် “ရိပ်ရိပ်” က ဘာဖြစ် တာလဲဟု မေးမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ သူမခြံရှေ့မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် “နက်နက်” တို့ခြံ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် ကား တစ်စီးရပ်ထားသည်။ ထိုကားထဲတွင် “ရာဇဝင်” နှင့် သူတပည့် တစ်ယောက်။

“ဆရာ နံနက်ခင်း ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ငိုနေတယ်၊ ကားယွန်းတီးလိုက်ရမလား”

“ရာဇဝင်” က “နက်နက်” ကို ဆွေးမြေ့စွာ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး

“ရှုံးကိုပဲသွားမယ် မောင်းတော့”

“နက်နက်” အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က ကာတွန်း ကားကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာမှ

“နက်လေး ပြန်လာပြီလား ဟင် မျက်နှာက ဘာဖြစ်လာ တာလဲ”

“နက်နက်” က ရယ်လိုက်ပြီး

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ”

“ဖြစ်တယ် နင်တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ် ပြောဟာ ငါ့ကို နင် ပြောရင်တော့ ဒီနေ့ညအိပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ငါကတော့ မရရ အောင် မေးမှာ”

“နက်နက်” သက်ပြင်းတစ်ချက်ခုကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က “နက်နက်” ရဲ့လက်ကိုင်ကာ

“နက်နက်ပြောလေဟာ နင့်ကို ဘယ်သူ ဘာပြောလိုက် လို့လဲ”

“ငါပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တစ်ခုတော့ ကတိပေးဟာ”

“အေးပါ ကတိပေးပါတယ် ပြောတော့”

“ငါ ဒီနေ့ သင်္ကေတနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ သင်္ကေတနဲ့ တွေ့တယ်ဟုတ်လား”

“အင်း သူ သာသနာ့ဘောင်ထဲကို အပြီးဝင်သွားပြီ”

“နက်နက်” က မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်းပြောသည်။

“ရိပ်ရိပ်” လည်း မျက်ရည်များကျလာသည်။

“ရိပ်ရိပ် မငိုနဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“အေးပါ မငိုပါဘူး”

“ဘာလို့ မျက်ရည်ကျလာတာလဲ”

“ငါ မငိုပါဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်များကျလာကာ ဖက်၍ငိုကြ တော့သည်။ သူမ မနက်မိုးလင်းတော့ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲ ပြီး “သင်္ကေတ” တာဝန်ကျရာ ချပ်ခဲသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ “ရိပ်ရိပ်” ကိုတော့ မနှိုးတော့ပါဘူး။ သူမက အထဲမှ အဖြူရောင် လက်ပြတ်ကလေးမှာ အပေါ်က လိမ္မော်ရောင်အပါးထည် လက်ရှည်လေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီအနက်ရောင် ပျော့ပျော့လေးနှင့် အနက်ရောင် ဒေါက်မြင့်မြင့်ဖိနပ်ကို ဖိကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ရိပ်ရိပ်” နိုးလာကာ အဝတ်အစားလဲပြီး မောင်းထိုး

ပစ္စည်းတစ်ခု သွားပေးရမှာ သတိရလာသောပြော

“နက်နက်”ရဲ့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ကာ

“နက်နက်ရေ မနိုးသေးဘူးလား ထတော့လေ ငါအပြင် သွားတော့မယ်”

သူမ “နက်နက်” ကို နှိုးခဲ့လိုက်မယ်လို့တွေးရင်း အခန်း တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် မရှိတော့ပါလား ဘယ်ကိုထွက်သွားပါလိမ့်။ ဒါဆို အိမ်ကိုသော့ခတ်ခဲ့မှပဲ”

သူမအိမ်ကို သော့ခတ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူမအောင်းပါးပစ္စည်းပေးရမည့် တိုက်ခန်းကို တက်မည့်လမ်း ဘေးတွင် ကားများ ပါကင်ထိုးထားသောကြောင့် ထိုတိုက်ခန်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်ကတော့ ရန်တွေ့မှာလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးပဲဟာ ပေးပြီးပြီးချင်း ပြန်လာမှာပဲ။ သူမပစ္စည်းပေးပြီး ပြန်လာတော့ သူမရဲ့ကားဘေး မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် သူမတို့အရွယ်လောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ ကားကိုကြည့်ပြီး ပွစိပွစိနှင့်ပြောနေသည်။

“ဘယ်လိုကားလဲ သူများဆိုင်ရှေ့မှာလာပြီး ပိတ်ရပ်ထား တယ်။ လူလိုမသိတတ်ကြဘူး၊ တကယ်ပါပဲ လာပါစေအုံး”

“ဒီမှာ ဒါကျွန်မကားပါ တောင်းပန်ပါတယ်”
ကောင်လေးက သူမဘက်သို့ လှည့်လာကာ

“ဒီလောက် စည်းကမ်းမဲ့ရသလားဗျ၊ သူများဆိုင်ရှေ့မှာ ဘာလို့ပိတ်ရပ် ထားရတာလဲ”

သူမက ကောင်လေးကို တအံ့တဩကြည့်ကာ
“နင် သိဒ္ဓိမဟုတ်လား သိဒ္ဓိမှလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား သိဒ္ဓိရဲ့ ငါ ရင်ရိပ်နွယ်လေ”

“ရင်ရိပ်နွယ် ဟာ နင် ရိပ်ရိပ်နော် ပျော်လိုက်တာ”

“ငါလည်း ပျော်လိုက်တာ”

“ဟေး”

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ကာ ထအော်ရှာသည်။

“လာ ရိပ်ရိပ် ငါနင့်ကို ကော်ဖီလိုက်တိုက်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ ဒါနဲ့ ဒီဆိုင်က နင့်ဆိုင်လား ဘာတွေ ရောင်းတာလဲ”

“Fancy ပစ္စည်းတွေပေါ့ လာ ကော်ဖီဆိုင်သွားမယ်”

“နေအုံးလေ ငါ ကားကို ရွှေ့ခဲ့အုံးမယ်”

“နေပါစေ ထားခဲ့ဒီအတိုင်း ကားရပ်ထားလို့ ဆိုင်ကို လာ မဝယ်လည်း မဝယ်ပစေပေါ့”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ အမျိုးမျိုး ခုနက သူမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ နံနက်ခင်းကို ခေါ်လိုက်လေ”

“အေးပါ ခေါ်လိုက်မယ်”

“ရိပ်ရိပ်”က ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“နက်နက်” ချုပ်ခံထဲသို့ တိတ်တစိတ်ကလေးပဲ ဝင်ခဲ့ သည်။ ချုပ်ခံထဲတွင် စန္ဒရားသံလေးက ယုံလွင့်နေသည်။ သူမ ခဲ့တန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ပြီး တီးခတ်နေတဲ့ သူ တတော့ သူမရဲ့ “သင်္ကေတ” ပါပဲ။ တေးသံလေးကို နားထောင် ရင်း သူမ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ထိုစဉ် သာသနာ့ဝတ်ခုံကြား

သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့အနားကို ခပ်တိုးတိုးကပ် ပြောလိုက်တာကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် ခုံအောက်မှာ ငဲ့လိုက် သည်။ ခုံအောက်မှ သူ့ကို ခိုးကြည့်တော့ သူက မတ်တပ်ရပ် ကာ သူမရိုရာသို့ ထလာတာမို့ သူမခုံအောက်မှထွက်ကာ အပြင် ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“နက်နက်” ဘုရားကျောင်း အပြင်ဘက်ရှိ လမ်းခကြီး ပေါ်တွင် မျက်ရည်ကျရင်း လမ်းလျှောက်လာမိသည်။ လမ်း သွားလမ်းလာတချို့က စပ်စုကာ ကြည့်သွားကြပေမယ့် သူမ တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ထိုစဉ် သူမ လက်ကိုင်ဖုန်း လေးမှ အသံမြည်လာ၍ နားထောင်ကြည့်ရာ

“နက်နက် နင် အခုဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ငါ မြကျွန်းသာနားက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာလေ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ရိပ်ရိပ်”

သူမရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေရာမှ ဖုန်းပိတ်ကာ လမ်းဆက် လျှောက်လာစဉ် တက္ကစီတစ်စီး သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရပ် ကာ “ရေခဲမုန့်” ဆင်းလာကာ ကားသမားကို ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်း လိုက်တာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ရုတ် တရက် ပိုက်ဆံအိတ်က ထွက်ကျသွားသည်။

သူမက လှမ်းကောက်လိုက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် “ဂန္ထဝင်” ၏ ဓာတ်ပုံလေးကို ထည့်ထားသည်။ သူမက “ရေခဲမုန့် ဟိတ်”

သူက ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ကာ “ဪ နာနတ်သီး ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်စစ်မှပေါ့”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို မြှောက်ပြကာ ပြော လိုက်သည်။ သူက သူမထံ ပြန်လျှောက်လာပြီး

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပြန်ယူသွားသည်။ သူမက ဘာမှမပြောဘဲ လမ်းဆက်လျှောက်လာသည်။ သူကလည်း သူမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူမက

“ဘာလို့ ငါ့နောက်က လိုက်လာတာလဲ”

“ဘယ်မှာလိုက်လို့လဲ ငါ့လမ်းငါသွားနေတာပဲ”

“နင်က ဘယ်သွားမှာလည်း”

“ဆီဒိုးနား”

“တောက်”

“ဟာ အသားလွတ်ကြီး ဘာကိစ္စ ငါ့ကို တောက်ခေါက် ရတာလဲ”

“နင့်ကို ဘယ်သူက တောက်ခေါက်လို့လဲ ငါ့ဘာသာ ငါ စိတ်တိုလို့”

သူမတို့နှစ်ယောက်အတူ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်ထဲသို့ ပထမ ခဲ့ကြသည်။ ဘီယာဘားထဲသို့ရောက်တော့

www.burmeseclassic.com

“ဟိတ် နက်နက် ငါတို့ဒီမှာ”

“ဟေ့ရောင် မှော် ငါဒီမှာဟေ့”

သူမတို့နှစ်ယောက် “ရိပ်ရိပ်” တို့ထံသွားပြီး

“ရိပ်ရိပ် လာခဲ့ပြန်မယ်၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှပတ်သက်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့လာခဲ့”

“သိဒ္ဓိ မင်းလည်း ဘာကြောင်တာလဲကွ သွားမယ် ထ”

“ဟာ နင်တို့ကလည်း နက်နက် နင်ကလည်းဟယ် တို့တွေက ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ လာ ထိုင်”

“အေးလေ လာ မှော် မင်းကလည်း ကလေးကျနေ တာပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ “သိဒ္ဓိ” က

“နက်နက် နင့်ကို မနေ့ကတောင် Royal Moon ရှေ့ မှာ သာသနာ့ဝတ်ရုံ ဝတ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ စကား ပြောနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဘုန်းကြီးကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“နက်နက်” က ရုတ်တရက်မို့ မဖြေနိုင်ပါ။ “ရိပ်ရိပ်” က အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်သည့်သဘောဖြင့်

“ဪ အဲဒါ သင်္ကေတလေ”

“သင်္ကေတ ဟုတ်လား သူက သင်္ကေတပေါ့၊ သိပ္ပံခန်း တလေ ဟုတ်လား”

“အေး နင်မှတ်မိလို့လား သိဒ္ဓိရဲ့”

“သိဒ္ဓိ” က “နက်နက်” ကို စချင်ဟန်ဖြင့်

“ဒါဆို နက်နက်အတွက် ဝမ်းသာစရာပေါ့”

“ဟာ သိဒ္ဓိကလည်း သင်္ကေတက သာသနာ့ဘောင်ထဲ အပြီး ဝင်သွားတာဟ”

“ဟာ တကယ် ဒါဆို . . . ဟာကွာ နက်နက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နက်နက်” က ထွက်လာသော မျက်ရည်များကို ပုတ် ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့် မျက်တောင်ခက်ကာ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး “သိဒ္ဓိ” ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ် သိဒ္ဓိရယ် ငါဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ”

“မှော်” က

“ကဲပါ တခြားအကြောင်းပြောရအောင်”

“ဒါဆို နင်ရော မှော် . . . ဂန္ထဝင်နဲ့ ဘယ်တော့လက်ထပ် မှာလဲ”

“မှော်” က အရွိုက်ကို လက်သီးနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာမို့ “သိဒ္ဓိ” က

“နင် မသိသေးဘူးလား ရိပ်ရိပ်၊ ဂန္ထဝင်က တခြားတစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“ဘာ အဲဒါ တကယ်”

“နက်နက်” က ရုတ်တရက် “မှော်” ကိုလည်း အားနာကာ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ရိပ်ရိပ် ငါသန့်စင်ခန်း ခဏသွားအုံးမယ်”

သူမ သန့်စင်ခန်းသို့ ထွက်လာကာ ငိုချလိုက်မိသည်။

“မှော်” ကလည်း “နက်နက်” ထွက်သွားတော့

www.burmeseclassic.com

“ငါလည်း ဆေးလိပ်ဝယ်ဖို့ သွားလိုက်အုံးမယ်”

သူ “နက်နက်” ရှိသော သန့်စင်ခန်းနားသို့သွားကာ “နက်နက်” ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ အခုချိန်မှာ “နက်နက်” နှင့်သူက ဘဝတူတွေ့မှလား။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်သူများရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကို ခံရတဲ့သူတွေပဲ။ ထိုစဉ် တစ်ရှူးဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ သန့်စင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော “နက်နက်” ကို တွေ့ရသည်။ “နက်နက်” က အခန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့သူ့ကို မြင်တော့ အံ့သြသွားကာ

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“နင့်ကို စောင့်နေတာလေ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် တစ်ခါမှ ဒီလိုမခံစားဖူးတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“အေးလေ ငါတို့ နှစ်ယောက်က ဘဝတူတွေပဲ”

“ဒါနဲ့ နင်ရော ဖြစ်ရဲ့လား မှော်”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ဟာ ကဲ ဒါဆိုငါတို့ သွားရအောင် ဟိုနှစ်ယောက် မျှော်နေတော့မယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲလာတာမြင်တော့ “ရိပ်ရိပ်” နှင့် “သိဒ္ဓိ” က

“ဟော ဘယ်လို တဲ့သွားကြတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းမှာဆုံသွားတာပါနော် မှော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ် စင်တင်တေးဂီတအစီအစဉ် ကြေငြာသော လူကြီးက stage စင်ပေါ်တက်ကာ

“ဒီနေ့ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ်ရှိတာ အားလုံး သိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ပထမဆုံး သီဆိုမယ့်အလှည့်ကျသူကတော့ မနံနက်ခင်း ဖြစ်ပါလား”

“ဟေး”

ပရိသတ်များ လက်ခုပ်တီးကြသည်။ သူမကတော့ အရမ်း အံ့သြကာ

“ငါ့ကိုခေါ်တာလား ဘယ်သူ့ငါ့နာမည်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟီ ဟီ ငါတို့ပေးလိုက်တာလေ နင်ဆိုတတ်တာပဲ သွားဆိုလေ”

ထိုစဉ် အစီအစဉ်ကြေငြာသူက

“နံနက်ခင်း မရှိဘူးလား”

“ရိပ်ရိပ်” က အော်၍

“ရှိပါတယ်”

“သိဒ္ဓိ” ကလည်း လာပါပြီခင်ဗျာ ခဏခဏ”

သူမ ထွက်လာခဲ့တော့ သူမက ကိုယ့်အသံကို ယုံကြည်မှုရှိပြီးသားပဲ။ သူမစင်ပေါ်ရောက်တော့ အစီအစဉ်ကြေငြာသူက

“ကဲ နံနက်ခင်း သီဆိုမယ့် သီချင်းက ဘာသီချင်းလဲ ခင်ဗျာ”

“L ဆိုင်းဇီရဲ့ မိုးရာသီထဲသီချင်းပါ”

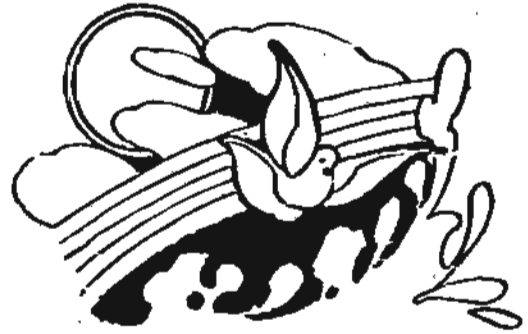
သူမသီချင်းဆိုရင်း မျက်ရည်ကျသည်။

“... ငါလေ တမ်းတမိတယ် ဟိုးအရင်က... ချစ်သူမိရာသီထဲကို... အလှနဲ့ဘဝတွေ မင်းအတွက်... နှစ်ခု”

ဆဲပေါ့ . . . ကိုရယ် . . . မင်းလေးပြောတဲ့ . . . သစ္စာတရား
ကို ယုံတယ် . . . ကိုနော် . . . ထားရစ်ခဲ့လည်း ခွင့်လွှတ်နေ
မယ် . . . မိုးရာသီထဲ . . . ”

သူမရဲ့ သီချင်းသံဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံ
သွားသည်။ “မှော်”လည်း အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။
သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။

(၁၇)

မနက် မိုးလင်းတော့

“ဟဲ့ မှော် မှော် ကောင်စုတ်လေး ထတော့ အလုပ်က ရှစ်နာရီသွားရမှာမှလား ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ခေါင်းကိုက်လိုက်တာ မကြီးရာ”

“ဘာကိစ္စ သောက်လာရတာလဲ ကဲ ကျွန်တော် ဗိုက်လည်း ဆာတယ်၊ တစ်ခါထဲ ထမင်း စားသွားတော့မယ်”

“အဆင်သင့်ပဲ အောက်ကိုလာခဲ့”

သူ့မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းစားရန် စားပွဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ဟာ ယောက်ဖက ထမင်းချက်နေတာလား”

သူ့ပြောရင်း စဉ်းစားမိသည်။ စဉ်းစားရင်း ညက “နက်နက်” နှင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဒါနောက်ဆုံးရိုက်တာဟု ပြောပြီး ရိုက်ကြတာမြင်ယောင်လာသည်။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူ့ပါးစပ်က ရုတ်တရက်ထွက်သွားတာမို့ အစ်မက

“ဟမ်ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ ဘာလဲ”

“ဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ရုံးကိစ္စပါ”

“ပြီးရော”

သူ့ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

(၁၈)

သူမ ရေသောက်လိုက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။ မနေ့က အကြောင်းအရာတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူမမျက်စိမှိတ်ပစ် လိုက်ပြီး အော်လိုက်သည်။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟဲ့ နက်နက် ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ ပြောပါအုံး”
 “ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”
 “တီးတော် တီးတော်”
 “မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”
 “ရိပ်ရိပ်”က တံခါးသွားဖွင့်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသူက “ရာဇဝင်”ရဲ့ တပည့်။ “နက်နက်”က “ဘာကိစ္စလဲ”
 “ဆရာက မြီးရှည်ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
 “ဟာ မယူပါဘူး ပြန်ယူသွား”
 “ဟို ဆရာက မနက်ခင်း မယူလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ကထွက်တဲ့”
 “ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရလား”
 “ရိပ်ရိပ်”က ဝင်ပြီး
 “ကဲ ကဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ ယူထားလိုက်တယ်လို့ ပြော လိုက်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 သူမတို့နှစ်ယောက် ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စားလိုက်ကြသည်။ ဗိုက်တင်းသွားတော့ MTV ကြည့်နေကြစဉ် ဖုန်းမည်လာ သည်။

(၁၉)

“မှော်”က စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြုစုပြီး “ရာဇဝင်”ထံ လာပေးစဉ်သူ ဖုန်းပြောနေသည်မို့ ခဏစောင့်နေရသည်။ ဖုန်းကို အသံဖွင့်၍ နားထောင်နေတာမို့ သူလည်းကြားရသည်။

“ဟယ်လို နက်နက်လား ကိုယ်ပါ”

“ကိုရာဇဝင် ထင်တယ်ပြောပါ”

“ကိုယ်ပို့လိုက်တဲ့ မြီးရှည်ရလား”

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ စားလိုက်တယ်”

“မနေ့က မျှော်စင်ကိစ္စ ဆွေးနွေးတာ မပြီးသေးဘူးလေ။ အဲဒါ ဒီနေ့ နက်နက်အားရင် ရုံးကိုလာခဲ့ပါလား ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“နက်နက်”က စဉ်းစားပြီးမှ

“အင်းလာခဲ့မယ်လေ”

“OK ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“ရာဇဝင်”က ဖုန်းချလိုက်ကာ “မှော်”ကို ပြုံးပြသည်။ “မှော်”က မျက်မှောင်ကုတ်၍

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြောချင်ရင် တခြားအချိန်မှာပြောပါ ကိုရာဇဝင်။ အခု ကျွန်တော့်မှာလဲ အလုပ်ရှိသေးတဲ့ဟာကို”

“Sorry ပဲ မှော်ရာ ကိုယ်တောင်းပန်တယ်။ ဒါ အဆောက်အအုံ စာရွက်စာတမ်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် အားလုံး အပေါင်ကိစ္စရှင်းတယ် စစ်ကြည့်လိုက်လေ”

“ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ မှော် ဒါနဲ့”

ကိုယ်မင်းကို ရှင်းရှင်းပဲဖေးမယ်နော် မင်း နက်နက်ကို သဘောကျနေတာလား”

“မှော်”က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“မှော်”ကပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗိုက်ကလည်း ဆာလာတာမို့ အောက်ထပ်ကို ကော်ဖီဘူးဝယ်ရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကော်ဖီဘူးဝယ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ ပြန်တက်မလို့ ဓာတ်လှေကားရှေ့တွင် အောက်ထပ်မှ တက်လာမည့် ဓာတ်လှေကားကို မျက်စိမိတ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကား ပွင့်သံကြား၍ မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်တော့ မျက်လုံး ပြူးကာ ရပ်နေသော “နက်နက်”ကို ဓာတ်လှေကားထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမလည်း သူ့ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတာမို့ အံ့သြနေကြဟန်တူသည်။ “မှော်”က ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်တော့ “မှော်”က

“မနေ့ကကိစ္စတွေ မှတ်မိသေးလား”

“လုံးဝ မမှတ်မိဘူး”

“ညာနေတာမှလား”

“ညာပါဘူး၊ မနေ့က ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

သူမတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားအပြင်ဘက်သို့ ထွက်

တာ “သူမ”က

“ကဲကွာ”

“ဘုန်း”

“အား . . . နာလိုက်တာ”

“ဟဲ ဟဲ . . . မကျေနပ်ရင် ပြန်ချလေ”

“လာလေ၊ ချလေ”

သူမက ကျောကိုပွတ်ကာ အော်နေသော “မှော်”ကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ “မှော်”က လက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုးမည်လုပ်တာမို့ သူမက ခြေထောက်ဖြင့် “မှော်”ရင်ဘက်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ဘယ်လိုလဲ မှော်”

ထိုစဉ် ရုံးခန်းထဲမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ထွက်လာ

ကာ

“ဟင် ရှေ့နေမှော် ရန်ဖြစ်နေတာလား”

“မှော်”က လက်သီးဖြင့် ရွယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တာမို့ သူမကလည်း ခြေထောက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ကာ ထိုင်ခုံထမ်းကို ရယ်ပြလိုက်သည်။ “မှော်”ကလည်း ရယ်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့က နောက်နေတာပါ”

“ဟုတ်တယ် နောက်နေတာ”

သူမကလည်း လိုက်ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မက နံနက်ခင်း ထင်တယ် ဆရာ အထဲမှာစောင့်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကဲ ရေခဲမုန့် ငါသွားပြီ”

ဟုဆိုကာ “မှော်”ကိုကပ်၍ ဝိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“အား ကွာ သေပါပြီ။”

“မှော်”က ခပ်တိုးတိုးဆဲလိုက်ကာ သူ့စားပွဲခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေလိုက်သည်။ “နက်နက်”က “ရာဇဝင်”ရဲ့ ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတော့ “မှော်”ရဲ့ယောက်ဖက သူ့ဘေးနားမှ ဝန်ထမ်းကို

“အဲဒီကောင်မလေးကို ဆရာက သဘောကျနေတာ ထင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်တယ်နော်”

“နက်နက်” ရုံးခန်းထဲကိုရောက်တော့

“လာ နက်နက် ထိုင်လေ”

“မျှော်လေးရဲ့ ကိစ္စကို ရှင်းရအောင်”
 “မပင်ပန်းဘူးလား နက်နက်ရယ်”
 “အဟင်း ရပါတယ် ဒီကိစ္စကို”
 “ကိုယ့်ကို နက်နက်ရဲ့ဘေးမှာ ခဏထားကြည့်ပါလား”
 “ရှင်”
 “ကဲပါ အဲဒီကိစ္စကို ထားပါတော့ ကဲအကျွေးဆပ်လေ”
 “ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ နေ့လည်
 လာခဲ့မယ်”
 “ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ကိုယ်ရှေ့နေနဲ့ပဲ လုပ်လိုက်တာ
 ပေါ့”
 “ဒါဆို ကျွန်မ သွားပြီ”
 “နက်နက်” ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာတော့ “ရာဇဝင်”က
 နောက်မှလိုက်လာကာ

“မေ့” နံနက်ခင်းကို မနက်စာ လိုက်ကျွေးလိုက်ပါ”
 “ကျွန်မ မစားတော့ဘူး ကိုရာဇဝင်”
 “မေ့က ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့နေပါ။ ကိုယ်က မနက်စာစားပြီး
 သားမို့လို့ ငွေကိစ္စကို မနက်စာစားသောက်ရင်းနဲ့ မေ့နဲ့ပြော
 ပေါ့။ သူက စာရွက်စာတမ်းနဲ့ လုပ်ပေးလိမ့်မယ် ကဲမေ့လိုက်
 သွားတော့”
 “မေ့” နှင့် “သူမ” ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ “မေ့” က
 “ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမလဲ နာနတ်သီး”
 “ငါ အရည်တစ်ခုခုပဲသောက်မယ်”
 “တော်ပါသေးရဲ့ ငါလည်း အဲဒါပဲဖြစ်စေချင်တာ”
 “မေ့” က စကားပြောနေရင်းမှ ရုတ်တရက် ရပ်ကာ ငေး
 နေသည်။ သူမလည်း “မေ့” ငေးသည့်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်
 တော့ “ဂန္ထဝင်” ။ စာအုပ်ကလေးပိုက်ကာ အဝင်ဝမှနေ၍ သူမ
 တို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငေးနေသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုး
 ဆုံရတာ သူမတို့သုံးယောက်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်ပါပဲ။
 လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်လောက်က သူမတို့ ဆယ်တန်းနှစ်က
 ဖြစ်ပါသည်။ သူမတို့ကျောင်းလမ်းထိပ်တွင် မုန့်ချိုးဆိုင်ရှိပါ
 သည်။ မုန့်ပိုင်းပိုင်းလေးတွင် အလယ်မှာအရုပ်မျိုးစုံ ပါသည်။
 ထိုမုန့်ကို အရုပ်ကလေး အလယ်ကောင်တွင် ကျန်လျက်ဘေး
 နားက မုန့်တွေကို ချိုးပစ်ရသည်။ အလယ်က အရုပ်ကလေး
 က မပဲမရွဲဘဲ ကျန်ခဲ့လျှင် နောက်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးသည်။
 ထိုစဉ်က ထိုမုန့်ဆိုင်လေးသည် အလွန်ရောင်းရပါသည်။ မုန့်
 နိုင်သော ကလေးတွေက လုံးဝကိုမရှိခဲ့။ “မေ့” တစ်ထောင့်

မှာလည်း

“ဟာ သွားပါပြီကွာ ပဲ့သွားပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ ရေခဲမုန့် ချိုးလို့မရဘူးလား”

“ဟမ် နာနတ်သီး လာမရစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ချိုးလို့မရ

တဲ့ ကြားထဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ”

“နင် ချိုးတတ်လို့လား”

သူမက “ဇာဇာ” ကို သူမရဲ့လွယ်အိတ် လှမ်းပေးလိုက်ပြီး

“မော်” ရဲ့ဘေးနားက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ “ဇာဇာ” နဲ့

“ရိပ်ရိပ်” ကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်နောက်မှာ ရပ်ပြီး စိတ်ဝင်

တစား ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ဦးလေးကြီးတစ်ခုပေးပါ ရေခဲမုန့် ငါ လုပ်သလို လိုက်လုပ်လေ”

သူမတို့နှစ်ယောက် မုန့်အဝိုင်းလေး တစ်ယောက်တစ်ခု ကိုင်ကာ စချိုးကြသည်။ ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကလည်း သူ့ဆိုင်တွင် တစ်ယောက်မှ မချိုးနိုင်ခဲ့သော မုန့်ကိုချိုးနိုင်သည်ဟု ပြောသော ဆောင့်ကြားကြားကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကဲ ဒီဘက်ကို တံတွေးစွတ်လိုက် ဟုတ်ပြီ၊ စချိုး ရပြီ နောက်တစ်ဖက် . . . ကဲ ဒါ နောက်ဆုံးတစ်ဖက် နောက်ကို တံတွေးစွတ်လိုက်အုံး၊ ဟုတ်ပြီ ပြည်းပြည်းချင်း ချိုးလိုက်တော့ ရပြီဟေး ရပြီကွ”

“ဟေး ငါ့မှာလည်း ရပြီကွ”

“ဟုတ်တယ် နက်နက် အရမ်းတော်တယ်”

“မော်လည်း တော်ပါတယ် ဇာဇာရဲ့”

“ဦးလေးကြီး နောက်တစ်ခုပေးလေ တစ်ခုချိုးနိုင်ရင် နောက်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကြီး ကျွန်တော့်ကိုလဲ ထပ်ပေးပါ”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲကွ တံတွေးစွတ်တာ ငါ့စည်းကမ်းထဲ မှာမှ မပါတာ မင်းတို့က တံတွေးစွတ်တာပဲ”

“ဦးလေးကြီး တော်တော်မတရားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကြီး ဘာလို့လူလည်လုပ်ကြတာလဲ”

“တောက်၊ ဒီကလေးတွေ သေချင်ပြီထင်တယ်။ ငါ့ခုံနဲ့ ပိတ်ရိုက်လိုက်ရ သေအုံးမယ်”

ထို ဆိုင်ရှင်ကြီးက ခုံကို ကိုင်ကာလိုက်လာတာမို့ သူမတို့ လေးယောက် ပြေးလာကြသည်။ အကွယ်တစ်ခုသို့ရောက်တော့ “နက်နက်” က

“တောက် ဒါ သက်သက်လူလည်ကြတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ငါလည်း မကျေနပ်ဘူး”

“ငါသိပြီး ဇာဇာ ဒီလူကြီးကို ပညာပေးရမယ်”

“မော်” က

“ဘယ်လိုပညာပေးမှာလဲ”

လာခဲ့ဟုဆိုကာ သူမက အစီအစဉ်ချပြသည်။ သူမတို့ လေးယောက် ထိုလမ်းထိပ်မှနေ၍ မုန့်လာချိုးသောကလေးများ သူမတို့နှင့် ရွယ်တူများကိုတား၍

“ငါတို့မုန့်သွားချိုးမလို့ ဘာလို့ လမ်းထိပ်ကတည်းက

ဖယ်ပေးပါ”

“မဖယ်ပေးဘူး။ သွားစားချင်တဲ့လူရှိရင် ထွက်လာခဲ့၊ ငါလက်သီးစာမိမယ် လာလေ”

“နက်နက်”က စိန်ခေါ်သည်။ “ဇာဇာ”နှင့် “မှော်”က တကယ်ထိုးမဲ့ ပုံတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလုံးဝမလာတော့။ သူတို့လေးယောက် ပျော်လွန်း၍ ထခုန်ကြသည်။ ဦးလေးကြီးက ထိုနေ့မှစ၍ ဆိုင်လုံးဝပိတ်လိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ် “ဂန္ထဝင်”ရောက်လာကာ

“နင်တို့ တဲ့ သွားကြပြီပေါ့ဟုတ်လား”

ဟုပြောပြီး ခြေဆောင်ကာထွက်သွားသည်။ “မှော်”က “နက်နက်”ကိုကြည့်ကာ

“နင့်ကြောင့် ငါ့ကို ဝင် အထင်လွဲသွားပြီ ဦးလေးကြီးလဲ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီ။ နင်ဘာလို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတာလဲ။ နာနတ်သီး”

“ငါ ဘာဒုက္ခပေးလို့လဲ နင်ပဲ သဘောတူပြီး ငါတို့နဲ့ လာပေါင်းတာ”

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောရင်း ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ်ကြတော့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ဆရာ “ရာဇဝင်” လိုက်ရှင်းပေးခဲ့တာပါပဲ။

(၂၀)

“မှော်”က ရုတ်တရက် ငေးနေရာမှ “ဂန္ထဝင်”ထံကိုသွားကာ

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဝင်”

“ဂန္ထဝင်”က မွဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးပြီး

“အဟင်း ငါ မနက်စာ လာစားတာ နင်တို့ရော”

“မှော်”က “နက်နက်”ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“ငါတို့လည်း မနက်စာ လာစားတာ”

“ဪ ထမင်းလက်ဆုံ စားကြမလို့ပေါ့၊ ကောင်းသာဆံ ငါနဲ့အတူ စားကြတာပေါ့”

“မှော်”က ငြင်းလို့လဲ မကောင်းတော့

“အေးလေ ငါတို့နဲ့အတူ စားကြတာပေါ့၊ တိတ် နတ်နတ် လာလေ။ ငါတို့ ထမင်းအတူသွားစားမယ်”

www.burmeseclassic.com

“နက်နက်”က နှုတ်ခမ်းဆွဲကာ ရှေ့မှထွက်သွားသည်။
“မှော်”နဲ့ “ဂန္ထဝင်”ကလည်း “နက်နက်”၏နောက်မှ ဘာစကား
တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်ရောက်တော့
“နက်နက်”က ထိုင်ခုံမှာထိုင်ထိုင်ရင်း

“ရေခဲမုန့် ငါ ဒီဆိုင်က အကောင်းဆုံးနဲ့ ဈေးအကြီးဆုံး
အသားကင်စားမယ်”

“ဟမ် အခုနတော့ အရည်တစ်ခွက်ပဲ သောက်မှာဆို”
“အခုမှ ဝိုက်ဆာလာလို့ပေါ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ရော ဘာ
မှာမလဲ”

“ဂန္ထဝင်”က ပြုံးပြီး
“အသားကင်နဲ့ apple chill”

“အိုကေ”
“နက်နက်”က စားပွဲထိုးကောင်လေးကို

“အသားကင် သုံးပွဲနဲ့ apple chill တစ်ခွက်ရယ် cho-
calate chill နှစ်ခွက်”

“အဟင်း ဟင်း”
“နက်နက်”က ဘာရယ်စရာမှမရှိဘဲ ရယ်နေသော

“ဂန္ထဝင်”ကို မျက်လုံးပြုန်းပြီး
“ဘာရယ်စရာ တွေ့လို့ ရယ်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး နက်နက် နင်က မှော်ရဲ့အကြိုက်ကို
တောင်မှ သိနေလို့ အံ့ဩလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး လူတော်တော်များများက chocolate
chill ကို ကြိုက်ကြတော့ မှာလိုက်တာပါ။ ရေခဲမုန့်ကိုလည်း

အရေးတယူ မေးမနေချင်လို့ ရှင်းပြီလား ရေခဲမုန့် chocolate
chill ကြိုက်မှန်း အခုမှသိတယ်”

စားပွဲထိုးလေးက စားစရာများ လာချပေးတော့ သူမတို့
စားမလို့ လုပ်နေစဉ် “မှော်”က

“ဝင် နင် ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မှာလဲ”
“နောက် လဝက်လောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“နက်နက်”က အသားတစ်ဖွဲ့ကိုဖွဲ့ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ရင်း
“ဂန္ထဝင် နင်က သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် မနေ

ဘူးလား”
“ငါက ဘာတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေလို့လဲ”

“ရေခဲမုန့်ကိုတော့ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ ငါ့အတွက်ကောင်း
ရင်ပြီးရောဆိုပြီး နင့်အတွက်ပဲ နင်ကြည့်တာကိုး”

“နေစမ်းပါအံ့ နက်နက် နင်ဘယ်တုန်းကတည်းက မှော်
အတွက် ပူတတ်သွားတာလဲ”

“ငါ . . . တောက်”
“တော်တော့ နက်နက် နင်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ နင့်ကိစ္စ

မဟုတ်ဘူး။ နင်ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ လုပ်စရာမရှိရင် ကိုယ့်ထမင်း
ကိုယ်စား”

“နက်နက်”ကို “မှော်”ကအော်တော့ သူမ ဇွန်းတွေ ခရင်း
တွေချကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ “မှော်”က

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“နင်တို့ကိစ္စက ငါနဲ့မှမဆိုင်တာ ငါဒီမှာရှိလဲ အပိုင်တော်

အဲဒါကြောင့် ငါပြန်တော့ပယ်”

“ဈေးကြီးတာတွေ ဝယ်စားပြီးတော့ ကုန်အောင်လဲ မစားဘူး”

“စိတ်ပူမနေနဲ့ ရေခဲမုန့် ဒီဟာတွေကို ငါမထားခဲ့ပါဘူး။ ပါဆယ်ထုပ်သွားမှာပါ။ နင်လည်း ရင်ပြည့်နေလို့ မစားနိုင်ဘူးမှလား ငါယူသွားမယ်”

“နက်နက်” က စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ

“မောင်လေး ဒီနှစ်ပွဲကို ပါဆယ်ထုပ်ပေးပါ”

သူမက ပါဆယ်ထုပ်ကိုယူကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ အဝတ်အစား အသစ်ဝတ်ကာ အပြင်ပြန်ထွက်မလို့ ပြင်နေသော “ရိပ်ရိပ်” ကို

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဒီမှာ ဈေးအရမ်းကြီးတဲ့ အသားကင် ဝယ်လာတယ်၊ မစားဖူးလား။ ရုပ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြုံးစိစိနဲ့”

“အဟဲ ငါမစားတော့ဘူးဟာ ဆရာက နေ့လည်စာတစ်ခုခု သွားစားမလို့တဲ့ ဖိတ်ထားလို့ အဲဒါ”

“ကိုရာဇဝင်ကို ပြောတာလား”

“အင်း”

“အေးလေ အဲဒါဆိုသွားပေါ့ ငါကတော့ နှစ်ယောက်စာ တစ်ယောက်ထဲ စားပစ်လိုက်မှာ”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ ငါသွားမယ်နော်”

“သွားပေါ့”

သူမ “ရိပ်ရိပ်” ထွက်သွားတာတော့ အသားကင်မစားဘဲ တာတွန်းကား ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုင်ကြည့်နေရင်း

“မော်” အကြောင်း တွေးမိလိုက်သည်မို့ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“နက်နက်” ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့ “မော်” က

“ဝင် ငါလည်းသွားတော့မယ် အလုပ်ရှိသေးလို့”

“သွားလေ ငါတော့ ကျန်ခဲ့အုံးမယ်”

သူပိုက်ဆံရှင်းပြီး ရုံးကိုထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးရောက်တော့လဲ နေ့လည်စာစားချိန်မို့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ သူတစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

“အင်း ငါမှားသွားပြီ နက်နက်က ငါ့အခြေအနေကိုသိလို့ ကျပြီး ငါ့ဘက်က ဝင်ပြောပေးတာပဲ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားလား မသိဘူး။ ဝင်ရဲ့ရှေ့မှာဆိုတော့ သူ့ရှက်သွားမှာပေါ့ ငါကလည်း အကျယ်ကြီးအော်လိုက်မိတာကိုး ငါသွားတောင်းပန်ရမယ်”

သူ “နက်နက်” ထံသို့ သွားမလို့အလုပ်မှာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော “ရာဇဝင်” နှင့်ဆုံသွားသည်။

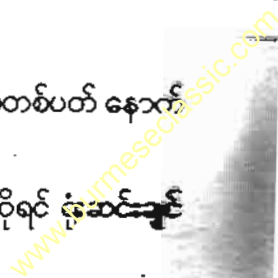
“ဟင် မော် ပြန်ရောက်နေပြီးလား။ နက်နက်ကို မနက်စာ မကျွေးလိုက်ဘူးလား”

“ကျွေးလိုက်ပါတယ် ဈေးအကြီးဆုံးနဲ့ အရသာအရှိဆုံး အသားကင်ကို ကျွေးလိုက်တယ်”

“ငွေကိစ္စရော ရှင်းပြီးပြီလား”

“ဒီနေ့ ကိစ္စလေးနည်းနည်းရှိလို့ နောက်တစ်ပတ် နောက်ဆုံးထားပြီး တင်ပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ညနေအလုပ်မရှိဘူးဆိုရင် ရုံးဆင်းချင်ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုပဲဆင်းတော့မလို့ပါ။ သွား လိုက်ပါအုံးမယ်”

“မှော်”က “နက်နက်”ကို တိုက်ခန်းတံခါးရှေ့မှာရပ်ပြီး လူခေါ်ဘဲလ် ခလုပ်ကလေးကို နှိပ်ရင်ကောင်းမလား မနှိပ်ပဲ ပြန်လှည့်သွားရင် ကောင်းမလားဟု တွေ့ဝေလျက်ရှိသည်။

နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက် သည်။

“တီးတော် တီးတော်”

“ဘယ်သူလဲ”

အထဲမှ “နက်နက်”က အော်မေးသည်။

“ငါ မှော် ပါ”

“နက်နက်”က တံခါးဖွင့်ပြီး

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“ငွေကိစ္စ မရှင်းရသေးဘူးလေ”

“လောလောဆယ်”

သူမ စကားမဆုံးသေးခင် သူကဖြတ်၍

“အထဲဝင်ပြောမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုတွန်း၍ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ပြီး ဆိုဖာပေါ် တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ သူမက ခါးထောက်ပြီး

“ပရမ်းပတာ ဧည့်သည်ပါလား”

“ကဲ ပြောလေ ငွေကိစ္စကို ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ”

“အင်း လောလောဆယ်တော့ လေးဆယ့်ငါးသိန်း အရင် ဆပ်ထားမယ်။ နောက်တစ်လကုန်တိုင်း ငါးသိန်းစီဆပ်မယ်”

ဘယ်လိုလဲ”

“မှော်”က မတ်တပ်ရပ်နေသော “နက်နက်”ကို မော့ ကြည့်ပြီး

“ငါ နင့်ကို တကယ် အားနာပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် နက်နက်”

“ဘာကိုလဲ”

“အခုနက ထမင်းဆိုင်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုပေါ့။ ဝင် ရှေ့မှာ နင့်ကို အော်လိုက်မိတယ် တကယ်ဆို နင်က ငါ့ဘက်က လိုက်ပြောပေးတာပဲ။

“နက်နက်”က ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြုံးကာ

“ငါလည်း နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“တကယ်ဆို နင့်ရဲ့အခြေအနေမှန်ကို ဂန္ထဝင်ရှေ့မှာ မပြောသင့်ဘူးလေ။ သူသာနှင့်အခြေအနေကို သိသွားရင် ပိုပြီး အားရကျေနပ်သွားမှာပေါ့ ငါလည်း ဒီလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ဟ၊ ငါတို့နှစ် ယောက်စလုံး ဘာလို့ သူတို့ကို အကုန်မချစ်လိုက်ရတာလဲ မသိ ဘူးနော် တကယ်ဆို သူတို့က ဒီလောက်ကိုယ့်ကို စွန့်ပစ်သွား တာ ငါတို့ အရမ်းကြီးကို ခံစားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူတို့ကို ငါတို့ သိပ်မချစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ရမယ်”

“နာနတ်သီး နင်ဗိုက်မဆာဘူးလား”

“ငါအခုနက အသားကင် လုံးဝ မစားရသေးဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

“နင်ကျွေးမယ်ဆိုရင် သွားစားမယ်လေ”

“အဟင်း ဟင်း လူလည်မ”

သူမတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ မုန့်ချိုးသည့်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ “မော်” က

“ဟာ ဒီလိုဆိုင်တွေ ပြန်ဖွင့်နေတယ်”

“အဟောင်းတွေ ပြန်ခေတ်စားလာတာလေ ဟဲ ဟဲ”

“နင့်အစွမ်းကော အရင်လိုပဲလား”

“စိန်လိုက်လေ”

သူမတို့နှစ်ယောက် မုန့်ဝင်ချိုးကြသည်။ “နက်နက်” ချိုးနေသည့် ပုံလေးကို “သူဘေးနားကထိုင်ပြီး ငေးနေရင်း ဟိုတုန်းက မုန့်ချိုးနေသော “နက်နက်” ရဲ့ပုံလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ “နက်နက်” က မုန့်တစ်ခုချိုး၍ ရသော အသံပုံလေးတို့ကို ကိုင်ကာ

“ဒီမှာ ရပြီတွေ့လား၊ ရေခဲမုန့် ငါ့အစွမ်းက အရင်အတိုင်းပဲ လုံးဝမပြောင်းလဲဘူး”

ဟုဆိုကာ မြှောက်ကာပြောသည်။ သူက “နက်နက်” ဘက်လှည့်ပြီး ပါးစပ်ဟပေးလိုက်တော့ “နက်နက်” က သူ့ပါးစပ်ထဲကို ထိုအသံလေးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ခဏလေးတွင် သူ့ရင်ထဲ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ နွေးကနဲခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုဆိုင်လေးမှ ထွက်လာပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူနှင့် “နက်နက်” တို့တိုက်က သိပ်မဝေးခြေ။

လေးတိုက်လောက်ပဲ ခြားသည်။

“ဟား အခုမှငိုက်နည်းနည်း တင်းသွားတော့တယ်။ အိမ်ရောက်မှ အသားကင်ထပ်စားမယ် ဟဲဟဲ”

ဟုဆိုကာ ငိုက်ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဗုတ်ဗုတ်ပုတ်ရင်း ပြောနေသည်။

“ဟဲ့ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အင်း နင်ကတော့ နင့်ရဲ့ ဂန္ထဝင်မင်းသမီးလေးကိုပဲ မြင်နေကျမှာ ငါ့လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမြင်တော့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ အဲလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိမှ ပေါင်းရတာ ကောင်းတယ်”

“နင် တော်တော် ပြောင်းလဲလာတယ်”

“ကဲ ငါတို့တိုက်ကိုရောက်ပြီ ငါဝင်ကျန်ခဲ့တော့မယ်”

“အေးဒါဆို ငါသွားပြီနော်”

“မော်” က တိုက်ထဲဝင်သွားသည်။ “မော်” က တိုက်လှေ့စားပေါ်တက်သွားတော့ “နက်နက်” က နောက်မှပြေးလိုက်သွားကာ “မော်” ရဲ့နောက်စီကို “ဖောင်း” ကနဲ ပိတ်ရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

“မော်” တစ်ယောက် ခေါင်းလေးကို ပွတ်ကာ တစ်ယောက်ထဲ ရယ်ရင်း တိုက်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မကြီးက

“လာခဲ့စမ်း ကောင်စုတ်လေး၊ ငါ့ကိုဘာလို့ အာဇာပြောတာလဲ”

“မကြီး ဘာလဲဗျာ၊ ယောက်ဖ မကြီးဘာပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဟဲ့ ခုနက ငါ ဂန္ထဝင်နဲ့သွားတွေ့တယ်၊ နင်နဲ့လမ်းခွဲလိုက်ပြီဆို။ ငါ့ကိုဘာလို့ အစက မပြောတာလဲ။ နင်တစ်ယောက်ထဲ ဘာလို့ ကြိုတ်ခံစားနေရတာလဲ”

“မကြီးကလဲဗျာ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကိုမပြောဘဲ လုပ်ရတာလဲ”

“ဟဲ့ နင်တို့လမ်းခွဲတာကို ငါကသိတာကိုး။ မသိလို့ပေါ့ မောင်လေး သနားပါတယ်ဟယ်”

“ရပါတယ် မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“သူ့ထားခဲ့လို့ နင့်မှာ ဟိုရောဂါရတာလား မှော်”

“ဟာ ဘာမှမဆိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားအနားယူတော့မယ်”

“မှော်” အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ကုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း “နက်နက်” နှင့် မုန့်အတူချိုးခဲ့တာတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူမ “မှော်” နှင့်အတူ မုန့်ချိုးပြီး အိမ်သို့ရောက်တော့ အသားကင်တွေကို ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ တစ်ယောက်တည်း စားသောက်နေစဉ်

“နက်နက် စားနေပြီလား၊ ငါပြန်လာပြီ”

“ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ ဘေးနားကရပ်နေသော “ရာဇဝင်” ကို မြင်တော့ “နက်နက်” သောက်နေသောရေ သီးသွားသည်။

“အဟွတ် အဟွတ်”

“ဟဲ့ နက်နက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရရဲ့လား”

“ရတယ် ရတယ် ဒါနဲ့ရိပ်ရိပ် မိန်းကလေးတွေနေတဲ့ အိမ်

ကို ဘာလို့ယောက်ျားလေး ခေါ်လာရတာလဲ”

“ရာဇဝင်” က “နက်နက်” ဘေးကစားပွဲခုံမှာ လက်တင်ပြီး ဝင်ထိုင်ကာ

“ရိပ်ရိပ်ဆီကိုလာတာ၊ လာပြီး မပတ်သက်နဲ့၊ ရိပ်ရိပ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဟမ်”

“နက်နက်က နှစ်ယောက်စာကို တစ်ယောက်တည်း စားနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အစားကြီးတယ်”

“ကဲ ရိပ်ရိပ်ရေ ကိုယ်သွားတော့မယ်”

ထိုစဉ် “နက်နက်” ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးမှ အသံပြည်လာသည်။

“ဟဲလို ဟာ ကီကီပြော”

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့ နက်တို့အိမ်ကို မလာတာလဲ”

“ဪ အေး ဒါဆို မနက်ဖြန်တစ်နာရီ တာပေါင်ကို သွားမယ်လေ”

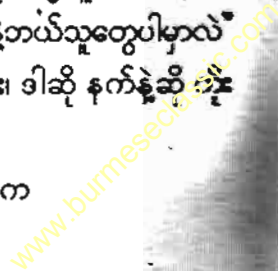
“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆို ငါးဖမ်းပိုက်နဲ့ ပုံးတွေယူလာခဲ့နော်”

“နက် အိမ်ကပဲ စောင့်နေမယ်၊ ဒါနဲ့ဘယ်သူတွေပါမှာလဲ”

“အားလုံး ရှစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နက်နဲ့ဆီ ဘူးယောက်ပေါ့၊ အိုကေ ဒါပဲနော်”

သူမ ဖုန်းချလိုက်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က

“ကီကီက ဘာပြောတာလဲ”

“မနက်ဖြန် တာပေါင်က ငါးကန်တွေ ရေလျှံနေလို့တဲ့ ငါးတွေ အများကြီးပဲ သွားဖမ်းမလို့ နင်လိုက်မှာလား”

“ငါမလိုက်တော့ဘူး နက်နက်ရယ်၊ မနက်ဖြန် ငါ ကား သန့်ရှင်းရေးလုပ်မလို့”

“အိုကေလေ ဒါဆို ငါနဲ့ကလေးတွေပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ကဲ ကဲ ကိုယ်လဲ ပြန်လိုက်အုံးမယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကိုရာဇဝင် နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

“ရိပ်ရိပ်” က နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်သွားသော “ရာဇဝင်” ကို လက်ပြလိုက်သည်။ “ရာဇဝင်” ထွက်သွားတော့ “နက်နက်” က “ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ တင်ပါးကို တဖုန်းဖုန်းရိုက်ပြီး

“ရိပ်ရိပ်မ နင့်အကြံ ငါမသိဘူး ထင်လို့လား၊ ဟမ် ငါ့ကို တော့ ကြားကအောင်သွယ်ပေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

“နာလိုက်တာ ကောင်မစုတ်”

(၂၁)

သူမ နာရီကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီထိုးပြီ။ ထိုစဉ် တံခါး ခေါက်သံကြားရသည်။ “နက်နက်” တံခါး သွားဖွင့်လိုက်တော့ တလေးတွေတစ်အုပ်ကြီး တွေ့ရသည်။ သူမက ပုံးနှင့်ငါးဖမ်း ပိုက်ကလေးကိုကိုင်ကာ

“ဟာ ကလေးတွေအများကြီးပဲ ဝေဟာ မျှော်လေးလဲ ပါ တာကိုး။ ရိပ်ရိပ်ရေ တံခါးလာပိတ်အုံးဟေ့ ငါတို့သွားပြီ လာ သွားကြမယ်”

သူမတို့တိုက်အောက်ရောက်တော့ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှာ ရပ်ကာ သူမက

“ကဲ ကလေးတို့ ငါတို့တွေ ဘယ်ကားစီးသွားကြမယ်၊ တာပေါင်ကို သက်သက်သာသာနဲ့ရောက်အောင်”

“ကိကိ” က

www.burmeseclassic.com

“နက် ပါရမီ စီးသွားရင် ရောက်တယ်”

“ဒါဆို ပါရမီပဲ စီးကြတာပေါ့ ကဲသွားမယ်”

ထိုစဉ် “ရာဇဝင်” ရောက်လာကာ

“ကလေးတွေကို ဒုက္ခခံခိုင်းမလို့လား၊ ကိုယ်ကားအကြီး ကြီးယူလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သွားရအောင်”

သူမ “ရာဇဝင်” ကိုကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့ “မိနီဘတ်စ်” ပုံစံကားမို့

လို့

“ကလေးတွေကို ဒုက္ခမခံစေချင်လို့ ဒီတစ်ခါတော့ အကူ အညီယူလိုက်မယ်”

“နက် အဲဒါ နက်ရဲ့ချစ်သူလား”

ကလေးတစ်ယောက်က ဝင်မေးသည်။

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရာဇဝင်” က ရယ်၍

“မင်းတို့ နက်က ကိုယ့်ကို သူ့ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လူတွေရှေ့မှာ ဝန်မခံဘူးကွ၊ ကဲ ကဲ ကလေးတို့ ကားပေါ် တက်ကြ”

“ဟေး”

ကလေးတွေက သူမကိုပါ ဆွဲခေါ်သွားတာမို့ သူမမှာ ရန်တွေ ချိန်မရလိုက်။

“မော်” ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ တဝကြီးအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာကနိုးတော့ နေ့လည်တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ သူ့အခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ စာအုပ်ဖတ်နေသော “မကြီး” ကိုတွေ့ရသည်။ သူက “မကြီး” ကို နောက်မှသိုင်းဖက်

လိုက်ပြီး

“မကြီး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မော် ရယ် မော်ကိုတောင် မကြီးက သနားနေတာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခု သူ့ကိုမေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား နေပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ မကြီးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူ့ အကြောင်း မပြောပါနဲ့”

“အေးပါ မောင်လေးရယ်”

သူထမင်းစားသောက်ပြီး “နက်နက်” တို့အိမ်သို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ “နက်နက်” တို့ တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ကားရေဆေးနေ သော “ရိပ်ရိပ်” ကို တွေ့ရသည်။ “ရိပ်ရိပ်” က သူ့ကိုတွေ့တော့ လက်ပြကာ

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မော်”

“ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါနဲ့ နက်နက်ရော”

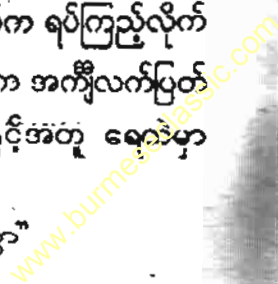
“နက်နက် ကလေးတွေ တစ်ဖွဲ့နဲ့ တာပေါင်မှာ ငါးသွား များတယ်လေ ရေထဲဆင်းပြီး ဖမ်းရင်ဖမ်းနေမှာ”

“ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်နော်၊ နောက်မှတွေ့မယ်”

“အေး . . . တာ့ တာ”

သူတာပေါင်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ရေကန်လေးတွေက တိမ်တိမ်လေးတွေပါပဲ။ သူ့ အပင်အောက်က ရပ်ကြည့်လိုက် သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် အပေါ်က အင်္ကျီလက်ပြတ် အဝါလေးကိုဝတ်ထားကာ ကလေးတွေနှင့်အိတ်တူ ရေကန်မှာ ငါးဖမ်းနေလေသည်။

“ဟာ ကလေးလား၊ လူကြီးလားကွာ”

သူ့ရေရွတ်လိုက်သည်။ “နက်နက်” ကိုကြည့်ရင် ပြန်နေရာ မှ သူ့မျက်လုံးက “ရာဇဝင်” ကို မြင်သွားသည်။

“ဟင် သူတို့က ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ၊ တောက်”

သူ့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုက်အောက်ဆုံးထပ် လှေကားမှာထိုင်ကာ သူမ ပြန်အလာကိုစောင့်နေမိသည်။

သူမတို့ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ငါးဖမ်းကြရင်း သူမက “ဟဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီတောင် ရှိပြီလဲ ပြန်ရအောင်။ နောက်မှ လာကြမယ်၊ အခုအိမ်က လူကြီးတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ရာဇဝင်” က

“ကဲ ကလေးတို့ရေ ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်ကြမယ်။ နောက် တစ်ပတ်ကျရင်တော့ အရမ်းလောကြီးတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ နက်ကို မခေါ်ပဲ တို့တွေပဲ လာရအောင်”

“ဟေး ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

သူမတို့ပြန်လာကြစဉ် သူ့ခလုတ်တိုက်ကာ ခြေထောက် နာသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကလေးတွေကို ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီကို အိမ်ကိုလိုက်ပို့ကာ သူမ ကတော့ နောက်ဆုံးမှ အိမ်ပြန်ခဲ့တော့သည်။ သူမ ကားပေါ်က ဆင်းကာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရာဇဝင်”

“ရပါတယ် ဒါဆို ကိုယ်သွားပြီးနော်”

သူမတိုက်ခန်းလှေကားပေါ်တက်မလို့ လုပ်နေစဉ်

ပျော်ကလေးစံနံနက်ခင်း

“နှစ်ယောက်သားချိန်းပြီး လျှောက်လည်ကြတယ်ဆို ဟုတ်လား”

သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေသော “မှော်” ကို တွေ့ရသည်။

“လျှောက်လည်တာ မဟုတ်ပါဘူး ငါးသွားဖမ်းတာပါ”

“မှော်” က သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ

“ဟင် နက်နက် နင့်ခြေထောက်မှာ သွေးတွေအများကြီး ပဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မှော်” က အလန့်တကြားအော်တော့ သူမရဲ့ခြေထောက် တို့ ပြန်ငုံကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟယ် ဟုတ်ပါရဲ့ သွေးတွေအများကြီးပဲ၊ နာလိုက်တာ တျတ်ကျွတ်၊ အခုမှ သတိရတယ်ဟ ငါ ကားပေါ်အတတ်မှာ ခလုတ်တိုက်မိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ်”

“ဟိုနားကလေးထိပ်မှာ ဆေးခန်းရှိတယ် လာ နက်နက် အဲဒီကိုသွားမယ် နီးနီးလေးပဲ”

“ရာဇဝင်” တစ်ယောက် ဒီနေ့ပြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်း

အရာများကို ကားပေါ်တွင် ပြန်စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ အမှတ်တမဲ့ ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ကားကြမ်းခင်းမှာ သွေးကွက်ကြီး။

“ဟင်”

သူ့လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ “နက်နက်” ထိုင်သွားတာပဲ။ “နက်နက်” ရဲ့ ခြေထောက်။

“မော်ချွန်၊ ကားကို ပြန်ကွေ့စမ်း”

ကားမောင်းနေသော မော်ချွန်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မမေးနဲ့ ငါလုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

လူအရမ်းစိတ်ပူသွားသည်။ “နက်နက်” တစ်ယောက် ခြေထောက် ဘာများထိခိုက်မိလို့လဲ။ သူတို့ကား “နက်နက်” တို့

လမ်းကိုရောက်တော့ “မော်”

ထွက်သွားတော့သည်။

“မော်ချွန် ကားကိုပြန်လှည့်တော့”

“ဗျာ”

“ကားကို ပြန်လှည့်တော့လို့ ပြောနေတာ”

သူ့အော်လိုက်မှ ကားကိုပြန်လှည့်တော့သည်။

(၂၂)

သူမတို့ ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ ဆရာဝန်က ခြေထောက်ကို ရေဆေးကာ ချုပ်ရသည်။ ရှစ်ချက်တောင် ချုပ်ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက “နက်နက်” ကို သေချာကြည့်၍

“သမီးက နံနက်ခင်းမှလား”

ဆရာဝန်ကြီးက ထိုသို့မေးသည့်အခါမှ “နက်နက်” က ဆရာဝန်ကြီးဆိုသောသူကို ကြည့်မိလေသည်။ ခုနကတော့ အနာက အရမ်းနာနေသည်မို့ သတိမထားမိခဲ့။

“ဟို . . . ဟို ဆရာဝန်ကြီးမှလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ကိုးတန်းနှစ်မှာ မင်းတို့ရဲ့မြို့ကို ထာဝန်ကျခဲ့တဲ့ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးပါ”

“ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို မှတ်မိတယ်”

“မင်းက မှော်မှလားကွ၊ ငါက မင်းတို့ကို မမှတ်မိဘဲ ချ

www.burmeseclassic.com

မလား၊ နံနက်ခင်းက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ဂျူဒိုကစားလို့ လက်ကျိုးရ တာမဲ့ ပျဉ်းပြားကို ခြေထောက်နဲ့ကန်လို့ ခြေထောက်ကျိုးရတာ နဲ့ အမျိုးစုံဖြစ်ဖူးတာပဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း နက်နက် ခြေထောက် ကျိုးတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“နက်နက်”က “မှော်”ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း ပြော သည်။

“အောင်မာ ဘာငါ့ကြောင့်လဲ”

“ဟုတ်တာပဲ ဒီလိုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နက်နက်က ထင်းရွှေ ပြားကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်နိုင်တယ်လို့ပြောတာ အဲဒါကို သူက မယုံဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ နက်နက်က သူ့ကို ထင်းရွှေပြားကို ကိုင်ခိုင်းထား တယ်။ နက်နက်က ခြေထောက်နဲ့ အဲဒီထင်းရွှေပြားကို ကျိုး အောင် ကန်မယ်ပေါ့၊ နက်နက်လည်း ကီးသွင်းပြီး ပြေးအကန် နက်နက်က ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ကန်မှာဆိုတော့ လူ တစ်ကိုယ်လုံးက လေထဲရောက်နေပြီ အဲဒါသူက ကောင်း ကောင်းမကိုင်ပဲ ကြောက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ချလိုက်တော့ နက်နက် ပြုတ်ကြရောပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“မှော်”ရော “ဆရာဝန်ကြီး”ရော ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး”က

“မှော်က နက်နက်ကို မထူပေးဘူးလား”

“မထူပေးဘူး”

“မှော်က ဘာလို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မထူပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မထူပေးတာက အရင်တပြားမှာ တွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာသာ သူက မူယာမာယာမှာပြန် နေတာ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာဆို အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားရော အဲတော့ ကျွန်တော်က သူ့ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မထုံ တော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက နက်နက်မှာ အရမ်းနာတာပေါ့ ပြီးတော့ သူကလဲ အပြစ်လုပ်သေးတယ်။ သတင်းတောင် လာမမေးဘူး”

“ငါလာမမေးရဲလို့ပါဟာ နင်က ငါ့ကို လက်သီးနဲ့ထိုးမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါပစ္စည်းလေးတစ်ခုတော့ ထားခဲ့ပါတယ်ဟာ”

“ဘာထားခဲ့တာလဲ”

“နင့်တို့ခြံရွှေမှာလေ စက္ကူအပြာရောင်လေးနဲ့ ခြေ ထောက် အမြန်ကောင်းပါစေလို့လေ”

“ဟင် အဲဒါ နင်လာထားတာလား၊ ငါ့ခြံထဲမှာ ကစားနေ တုန်း မေမေကလာပေးတာဟာ တစ်ယောက်ထဲ အရမ်းပျင်းနေ တုန်း ဒီလို ဆုတောင်းစာလေးရတော့ အရမ်းပျော်သွားတာ ပေါ့။ ဘယ်သူလာထားတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် အဲဒီစာပိုင် ရှင်ကိုတော့ ငါအရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ အခုထက်ထိ သိမ်း ထားတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဆရာဝန်ကြီး”က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တဲ့ရုံတင်မဟုတ်ဘူး ခုန်သူ တွေတောင် ဖြစ်သွားကြပြီ ထင်တယ်”

“ဟာ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“နက်နက်” မျက်နှာနီရဲကာ ပြောသည်။ “မော်”က

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါအုံးမယ်”

“အေး အေး ကောင်းပါပြီကွာ”

“ငါးသွားဖမ်းတာ ပုလင်းကွဲပြတ်ထိလာတာလေ ရှစ်ချက်
တောင် ချုပ်ရတယ်”

“ရှစ်ချက်တောင် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နက်နက်ရယ် အရမ်းနာ
မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဟာ ရေခဲမုန့် နင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ သွား
တော့လေ ပြီးတော့ နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် နင်လည်း အိပ်ပျော်အောင်အိပ်နေ”

“အေးပါ”

“ရိပ်ရိပ် ငါသွားတော့မယ် နောက်မှတွေ့မယ်”

“အေး အေး မော် တာတာ”

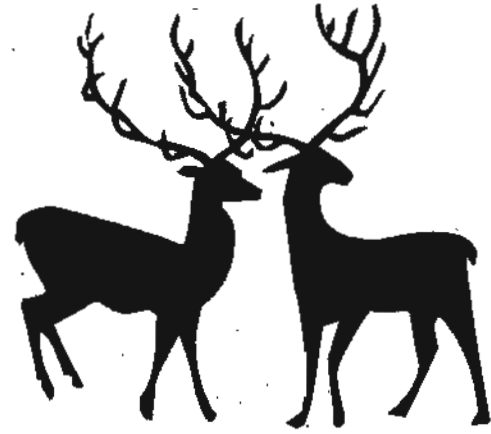
“မော်” ထွက်သွားတော့ “ရိပ်ရိပ်” က

“ကံကောင်းလိုက်တာ နက်နက်ရယ် နင်ခြေထောက်ရ
တာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ မော်ရဲ့ ဂရုစိုက်တာလဲ ခံရသေး
တယ်။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ရိပ်ရိပ်ရယ် ဒီမှာ အနာက
နာလွန်းလို့ သေတော့မယ်”

“ကဲ ကဲ အိပ်တော့ ငါလည်း အိပ်တော့မယ်။ ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက်”

(၂၃)

သူမ အိပ်ရာကနိုးတော့ အနာက နည်းနည်းသက်သာ
သည်။ သူမမျက်နှာသစ် သွားတိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ကို ခြေတ
ပေါင်ကျိုးဖြင့် သွားလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းရောက်တော့
“ရိပ်ရိပ်” က

“နက်နက် သက်သာလား”

“အေး ဒီနေ့ နင်အပြင်သွားစရာမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ခဏနေရင်သွားမှာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါ အန်တီလေးနဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာကိုသွားမလို့လေ”

“ဘာသွားလျှမလို့လဲ”

“အကျီတွေပေါ့၊ ငါနဲ့သိပ်မတော်တဲ့ အကျီအကောင်း
လေးတွေ ရှိတယ်လား။ အဲဒါတွေနဲ့ နောက်ပြီး မနက်စာလည်း

ကျွေးမလို့။

“ငါ့မှာလည်း အကျီတွေ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါတွေလည်း
ယူသွား၊ ငါထုတ်ပေးမယ်”

“ငါ့ရောကူရမလား”

“ရတယ် ငါလုပ်နိုင်ပါတယ်”

သူမ ဗီရိုတွေထဲက အဝတ်အစားတွေ ထုတ်လိုက်သည်။
အဝတ်အစားတွေ ထုတ်လိုက်တော့ ထောင့်တစ်နေရာမှ
ငွေရောင်ဖဲကြိုးလေး စည်းထားတဲ့ ခဲသားရောင်စက္ကူလေးကို
ယူကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထွက်ထိုင်လိုက်သည်။ ဗူးအဖုံးလေးကို
ဖွင့်ပြီး အထဲမှပစ္စည်းလေးများကို ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖန်
ဂေါ်လီလေးများ၊ အရုပ်ကလေးများ၊ လက်မှာပတ်ရသော
လက်ပတ်ရောင်စုံလေးများ၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ “သင်္ကေတ”
ဝယ်ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေပေါ့။ စာရွက်အပြာရောင်လေး
တစ်ရွက် ဗူးထဲမှထွက်ကျသွားသည်။ သူမ ကောက်ခါ ဖွင့်ဖတ်
လိုက်သည်။ သူမ အလွတ်ရနေသော စာကြောင်းလေးတစ်ခု

“ခြေထောက် အမြန်ကောင်းပါစေ”

သူမ ဖတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမ ခြေထောက် အခု
ချက်ချင်း ကောင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အဲဒါ
ဘာကြောင့်လဲ။

“မော်” အိပ်ရာကနိုးတော့ အိမ်ရှေ့ဘက်က ဆူညံဆူညံ
နှင့် အသံကြားရသည်။ သူ့အပြင်ထွက်ကြည့်တော့ အပြင်သွား
ရန် လုပ်နေသော အစ်မကို ယောက်ဖက ဆွဲထားကာ နှုတ်
ဆန်ခက်ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ယောက်ဖ”

“ဒီမှာလေ မင်းအစ်မပေါ့၊ ဂန္ထဝင်ကို သွားရန်တွေ့မလို့တဲ့”

“မကြီးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော် မေ့အောင် ကြိုးစားနေရတာလေ၊ အခု မကြီးက ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လို မေ့လို့ရတော့မှာလဲ”

“မှော် ခံစားနေရတာကို မကြီး မကြည့်ရက်လို့ပါဟယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမခံစားရပါဘူးဗျာ။ အခု ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့သလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“တကယ်လား ဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ မကြီးရဲ့ ယောက်ဖ ကူပြောပေးပါအုံး”

“ကဲပါ မိန်းမရာ မှော်က ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ။ ဒီကိစ္စတွေက ပြီးသွားပါပြီ။ ကဲ ဒီနေ့အပြင်မှာပဲ မနက်စာ သွားစားတာပေါ့ လာ အခုတစ်ခါတည်း သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး လာ”

“မှော်” ကို သူမတို့လင်မယား နှစ်ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်ကာ “ဘဲလေး” စားတော်ဆက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်တော့ “မှော်” က

“ယောက်ဖတို့ကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အင်္ကျီတောင် မလဲခဲ့ရဘူး အိမ်နေရင်းအင်္ကျီကြီးနဲ့”

“မှော်” က တီရှပ် မီးခိုးရောင်လေးကို ဂျင်းဘောင်းဘီဖူးလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ သူက အင်္ကျီကိုကိုင်ရင်း ပြောတာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်နေတုန်း ဝင်ပေါက်ဝကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်တော့ စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်လာတာ တွေ့

ရပါသည်။ မကြီးက

“ဟင် ဟိုဟာ ဂန္ထဝင်မဟုတ်လား သူ့ဘေးက ကောင်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ သူနဲ့လက်ထပ်မဲ့သူလေ”

“ဘာ ဒါဆိုသူမှာ အရင်ကတည်းက လက်ထပ်မဲ့သူ ခိုပြီးသားပေါ့ ဟုတ်လား မှော်”

“အင်း”

“တောက် ဒီကောင်မ တော်တော်လူပါးဝတယ်”

“မကြီး ပြန်ကြရအောင်ဗျာ”

“မှော် ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ကြတာပေါ့ မကြီးကတော့ သူ့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ကဲပါမိန်းမရာ ဒေါသကိုထိန်း”

သူတို့အိမ်ကို ပြန်လာကြသည်။ တိုက်အောက်ကို ရောက်တော့

“မကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် နက်နက်တို့အိမ်ကို ခဏသွားမလို့”

“နက်နက်နဲ့ တဲ့သွားပြီလား ရန်မဖြစ်နဲ့အုံး”

“ဖြစ်လို့မရပါဘူးဗျာ သူ့မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့က တာပေါင်မှာ ငါးသွားဖမ်းတာ ပုလင်းကဲ့ ပြိတ်ထိလာလို့လေ ရှစ်ချက်တောင်ချုပ်ရတယ်”

“တကယ် ဒါဆို သွားလေ၊ မကြီးကလည်း သတင်းပေး

တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှော်” “နက်နက်” တို့ တိုက်ခန်းလေးကို ရောက်တော့ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ “နက်နက်”က တံခါးလာဖွင့်ကာ

“ဪ မှော် လာလေ ဒါနဲ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး နှုံးပြေးလာတာလား”

“ဖိနော့ နားတယ်လေ”

“ဪ”

“မှော်”က အခန်းထဲဝင်ရင်း ဆိုဖာပေါ်က ငွေရောင်ဖူး လေးကိုကြည့်ကာ

“ဒါ ဘာဖူးလေးလဲ လှလိုက်တာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မကိုင်နဲ့”

“နက်နက်”က “မှော်”ဆီက အတင်းပြန်လှသည်။ “မှော်” ကလည်း လှသည်။

“ဒုန်း”

“ဟင် လွတ်ကျသွားပြီ ကောင်စုတ်”

“ငါပြန်ကောက်ပေးပါမယ်ဟာ အထဲမှာ ဖန်ဂေါ်လီတွေ ပဲ ဟင် နက်နက် ဒါ သင်္ကေတ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားတာ တွေ မဟုတ်လား”

“နက်နက်”က တစ်ချက်တွေသွားပြီး

“ဟုတ်တယ်”

“နင် ဒါတွေကို မစွန့်ပစ်သင့်ဘဲ နင်ခံစားနေရမှာပေါ့ လွှင့် ပစ်လိုက်ပါဟာ ငါသွားလွှင့်ပစ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မလွှင့်ပစ်လိုက်ပါနဲ့”

“နက်နက်”က တအားအော်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တောင်မှ ဂန္ထဝင်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မထုတ်ပစ်နိုင်သေးဘူးမှလား၊ ငါ ဖန်ဂေါ်လီလေးတွေကို မစေ နိုင်တာ မဆန်းပါဘူး”

“နက်နက်”က ဗူးအဖူးလေးကိုပိတ်ကာ ခုံပေါ်တွင်ထိုင် ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “မှော်”က “နက်နက်”ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် ရင်း

“နက်နက်” ငါတို့နှစ်ယောက် သူတို့ကို မေ့နိုင်ဖို့က တစ် နည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“နက်နက်”က မျက်လုံးလေး ပြူးကာပြန်မေးသည်။ “မှော်”က သက်ပြင်းချရင်း

“ငါလေ . . . နင့်ကို အရင်ကလို မမုန်းတော့ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ငါတို့ တွဲကြည့် ရအောင်”

“ဟမ် ဘယ်လို

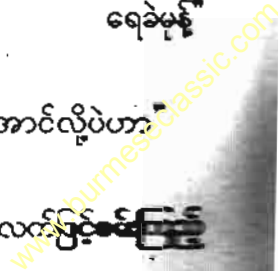
ရေခဲမုန့်”

“မှော်”က ရယ်ကာ

“ဟုတ်တယ်လေ သူတို့ကို မေ့နိုင်အောင်လို့ပဲဟာ”

“နင် နေကောင်းရဲ့လား မှန်း”

“နက်နက်”က “မှော်”ရဲ့ နဖူးလေးကို လက်ပြင်ခံနေကြ

သည်။ “မော်”က ပြုံးကာ “နက်နက်”ရဲ့ လက်ကလေးကို တယု တယ ကိုင်လိုက်သည်။ “နက်နက်” ရုန်းရင်း

“နင်ဇူးနေပြီလား မော်၊ ငါနဲ့နင်နဲက ဘယ်တုန်းကမှ တဲ့ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူးလေ သေချာတယ် နင်ဇူးနေပြီ၊ တော်ပြီဟာ ငါနင်နဲ့ စကားမပြောတော့ဘူး၊ ဒီနေ့တွေ့တာ နောက်ဆုံးပဲ”

“နက်နက်”က ပူးလေးကိုင်ပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ သည်။ “နက်နက်”ဝင်သွားတော့ သူလည်း ဆက်မထိုင်ချင် တော့သဖြင့် ပြန်မလို့အထ သူ့ခြေထောက်နားမှာ စာရွက်ခေါက် အပြာရောင်လေးတွေ့သဖြင့် သူ့ကောက်ယူလာခဲ့သည်။ သူ့မ တို့တိုက်ခန်းက တံခါးမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ သစ်သားတံခါး တစ်ထပ်၊ သံပန်းတံခါးတစ်ထပ် ဖြစ်သည်။ အခုနက သူတို့ စကားပြောနေစဉ်က သစ်သားတံခါးကို ဖွင့်ထားကာ သံတံခါး တစ်ခုကိုပဲ ပိတ်ထားသည်။ သူ သံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက် လိုက်တော့ ပန်းခြင်းတောင်းလေးကိုင်ကာ ရပ်နေသော “ရာဇဝင်”ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ ဝီလောက်တောင် စောင့်ပေးတယ်ပေါ့ တရား မျှတအောင်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့စကားတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ အရမ်းကောင်းလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်ညစ်ညစ်ပဲ ပြိုင်တတ်တယ်နော်”

“ကိုယ်ပြိုင်ရမှာ မင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆို တာ ကိုသိသွားပါပြီ”

“အင်းလေ သိသွားရင်ပြီးတာပဲ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“ကိုရာဇဝင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“မော်” ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကုတင်ပေါ်

မှာ လှဲရင်း တွေးနေမိသည်။

“ဟဲ့ ဒီပူးကြီးကိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် ဪ ခြော် ရိပ်ရိပ်ပြန်လာပြီလား၊ ဗီရီဖွင့်ရှင်းတော့ တွေ့လို့ ပြန်ကြည့်နေတာလေ”

“ဪ အလွမ်းသယ်နေတာပေါ့”

“အဟင်း ပစ္စည်းတွေက လေးဆယ့်နှစ်ခုဆိုတော့ . . .

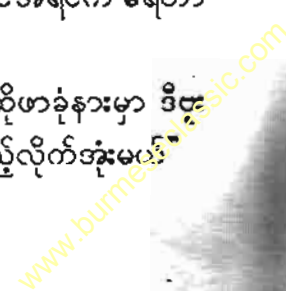
အင်း မထည့်ခင် ပြန်ရေကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

သူ့မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ရေကြည့်ကြသည်။

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး . . . သုံးဆယ့်ငါး . . . လေးဆယ့်တစ် ဟင် လေးဆယ့်တစ်ခုပါလား တစ်ခုက ဘယ်ပျောက်သွား ပါလိမ့်”

“နင် ဘယ်သွားလို့ပျောက်မှာလဲ နင်အရင်က ရေတာ မှားတာရှိမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ငါသိပြီ အိမ်ရှေ့က ဆိုဖာခုံနားမှာ ဒီဗူး မှောက်ကျသေးတယ်၊ နေအုံး ငါသွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

“နက်နက်”က ထောင့်ထောင့်ဖြင့် အိမ်ရှေ့ကို သွားရှာတော့ “ရိပ်ရိပ်”လည်း လိုက်လာကာ ကူရှာပေးတော့သည်။

“မရှိဘူး နက်နက်ရဲ့”

“ရိုရမှာဟ ငါသေချာရေထားတာ။ သင်္ကေတပေးထားတဲ့ ပုစွည်းတစ်ခုခုဆိုရင်တော့ သွားပါပြီဟာ ဟာ ရေခဲမုန့်ဟုတ်တယ် သူယူသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“မှော် လာသွားလို့လား”

“လာသွားတယ်”

“တကယ်”

“အင်း သူပဲဖြစ်မှာ တောက်၊ ကောင်စုတ် တွေ့မယ်”

“နက်နက်”က အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

“နက်နက် ဘယ်သွားမလို့လဲ မသွားပါနဲ့ဟာ နင့်မှာ

အနာနဲ့ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“တောက်၊ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ပြီ”

“နက်နက်”က လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ ဖုန်း

ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ကြယ်စင်ပါ”

“မကြယ် နေကောင်းတယ်နော် နက်နက်ပါ”

“နက်နက် မဆက်စဖူး ထူးလှချည်လား ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ရေခဲ အဲ မှော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“မှော်နဲ့ အင်း ခဏလေးနော်”

“ကြယ်စင်” “မှော်” အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်လိုက်သည်။

“မှော်” မှာလည်း စာရွက်ကလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြေထောက် အမြန်ကောင်းပါစေ”

သူဖတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သင်္ကေတ လက်ရေးကလည်း လှလည်းမလှဘူး”

သူစာရွက်ကလေးကို ခေါက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဟင် ဒါ တိုးတုန်းက ငါရေးခဲ့တဲ့ စာရွက်ပဲ အဟားဟား”

သူရယ်နေစဉ်

“မှော် ဒီမှာ နက်နက်ဆီက ဖုန်း၊ နင်တို့က ဖုန်းတွေ

ဘာတွေ ဆက်လို့ပါလား”

“ဟာ မကြီးကလည်း သွားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းပြောမလို့”

သူအစ်မက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သွားဆို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အေးပါ သွားမှာပါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူအစ်မက ပွစိပွစိဖြင့်ပြောရင်း ထွက်သွားသည်။

“ဟဲလို နာနတ်သီးပြောပါ”

“ရေခဲမုန့် နင် ငါ့ဗူးထဲက ပုစွည်းတစ်ခု ယူသွားတယ်လား”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ ဗူးထဲကပုစွည်းတွေက အရင်းအရေပြန်တယ်”

“ငါကလည်း ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

တွေ့လို့ ကောက်ယူလိုက်တာပါ”

“အဲဒီပစ္စည်းက အရမ်းအရေးကြီးတယ် အခုလာပေး”

“နင်ပျောက်တာ ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ငါဗူးထဲက ပစ္စည်းပေါ့”

အင်း ဒီပုံဆိုရင် “နက်နက်”ဟာ သူဗူးထဲက ပျောက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ သေချာသိမှာမဟုတ်ဘူး။

“ဟိတ် ရေခဲမုန့် ငါပြောတာကြားလား၊ အခု ငါ့ကို လာ ပေးဆို့”

“အခု ငါအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ မနက်မှပဲ လာပေးတော့ မယ်”

“တောက်၊ ဒါနင် သက်သက်ညစ်တာ”

“သက်သက် ညစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှော် ညစ်တာပါ အဟဲ”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်းပြီးပြီပေါ့ မနက်ဖြန်စောစော လာခဲ”

“အေးပါ ဟိတ် နေအုံးလေ ဟာ ဖုန်းချသွားပြီ”

(၂၅)

“မနက်စောစော လာမယ်ဆိုပြီး ခုထိမလာသေးဘူး ကောင်စုတ်”

“နက်နက်ကလည်းဟယ် မှော်က လာမယ်ဆိုရင် လာ မှာပေါ့”

“ကလင် ကလင် ကလင်”

“ဟဲ့ ဝရန်တာက ခေါင်းလောင်းမြည်နေတယ်၊ ထွက် ကြည့်လိုက်ပါဦး နက်နက်”

“နက်နက်” အောက်ကိုဥုံကြည့်လိုက်တော့ “မှော်”ကို တွေ့ရသည်။ အောက်ကနေ “နက်နက်”ကို လက်ယက်ခေါ် နေသည်။

“မှော်လား နက်နက်”

“ဟုတ်တယ် တက်မလာနိုင်ပဲ အောက်ကနေလာရ”

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ငါသွားလိုက်အုံးမယ်”

“ဖြစ်ပါမလား နက်နက်၊ နင့် အနာက ကောင်းသေးလို့ လား”

“ရပါတယ် အေးဆေးပါ က သွားပြီ”

သူမ အောက်ရောက်တော့

“ကဲ ပေးတော့ ငါပစ္စည်း”

“မှော်” က ရယ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့

“အဲဒီပစ္စည်း အခုပါလောသေးဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်ယ် အဲဒီပစ္စည်းကိုလိုချင်ရင် ငါနဲ့ ဒီနေ့ နေ့လည် စာ အတူစားပြီး တွဲရမယ်”

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အေးလေ နင်စဉ်းစားပေါ့၊ ဒီပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်မလား၊ ငါနဲ့အတူ နေ့လည်စာ စားမလား”

သူမ စဉ်းစားကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ၊ နင်နဲ့နေ့လည်စာ စားမယ်၊ နေ့လည်ကျ ရင်တော့ ပေးနော်”

“အေးပါ လှလှလေးဝတ်ခဲ့နော်”

သူမ လှေကားပေါ်တက်လာရင်း

“နင်ကညစ်တော့ ငါကလည်း ညစ်ရမှာပေါ့ ရေခဲမုန့် ရယ်”

အခန်းဝကစောင့်နေသော “ရိပ်ရိပ်” ကိုတွေ့တော့ သူမ

ပြုံးပြလိုက်ကာ

“ရိပ်ရိပ် နေ့လည်အချိန်အားလား”

“ငါ့မှာ ဖောဖောသိသိရှိတာဆိုလို့ ဒီအချိန်ပဲ ရှိတာကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အိုကေ နေ့လည် ရေခဲမုန့်နဲ့ နေ့လည်စာအတူသွားစား မလို့ နင်လည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“တကယ် နက်နက် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟာ”

“မှော်” “နက်နက်” ဆီမှအပြန် ရုံးသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်မယ့်လှေကားရှေ့ရောက်တော့ “ရာဇဝင်”

လည်း ဓာတ်လှေကားကို စောင့်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ သက်ပြင်းချပြီး “ရာဇဝင်” ဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေ ကား ရောက်တော့ “ရာဇဝင်” က အရင်ဝင်သွားသည်။ သူ

လိုက်ဝင်မလို့အလုပ်

“နောက်တစ်ခေါက်မှ လိုက်ပါလား မှော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တစ်ထပ်ထဲကို သွားမှာပဲဥစ္စာ၊ ဓာတ်လှေ ကားက နှစ်ခါ အတက်အဆင်းလုပ်ရမှာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ဒီတိုက်က ငါပိုင်တာပဲ ငါဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ်”

ဓာတ်လှေကား တက်သွားသည်။ သူစိတ်တို့သာ တောက် တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ရိုးရိုးလှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။

“နန်းခန်းထဲရောက်တော့ ယောက်ဖက

“ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ မှော်၊ ဆရာတောင် ရောက်
နေပြီ”

“ဓာတ်လှေကားမှာ တွေ့သားပဲ”

ယောက်ဖက ဘာမှမပြောတော့။ သူ့စာရွက်စာတမ်း
တစ်ထပ်ကို ကိုင်ကာ “ရာဇဝင်” ရဲ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ကိုရာဇဝင် ဒါ Naing Group ရဲ့ အဆောက်အအုံ
စာတမ်းတွေ ကျွန်တော် စစ်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ထပ်စစ်လိုက်ပါ။
မကြိုက်တာရှိရင် ပြန်ပြောပါ”

“အိုကေ ကိုယ်စစ်လိုက်မယ်”

“မှော်” ထွက်သွားတော့ သူ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး ညီဝမ်းကွဲ
လေးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုပါ”

“အင်း ဟုတ်ပြီလေ၊ နေ့လည်တွေ့ကြတာပေါ့”

(၂၅)

“မှော်” “နက်နက်” နှင့် ချိန်းထူးရာ "Super Note"
ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ “နက်နက်” နှင့်
အတူ “ရိပ်ရိပ်” ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာလို့ “ရိပ်ရိပ်” ကို
ခေါ်လာရပါလိမ့် “နက်နက်” တော့ ညစ်ပြီ။ “နက်နက်” က သူ့ကို
မြင်သွားပြီး

“ရေခဲမုန့် လာလေထိုင်၊ ရိပ်ရိပ် ဟိုဘက်ရွှေပေးလိုက်
လေ၊ ရေခဲမုန့် ရိပ်ရိပ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်”

“မှော်” “ရိပ်ရိပ်” ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ “နက်နက်”

က

“ရေခဲမုန့် ငါ အသားလွှာကင် စားမယ်ရမလား”

“နင်ရှင်းမှာပဲဟာ စားချင်တာစားပေါ့”

“ကောင်စုတ် လူလည်တော်တော်ကု၊ ဟဲ့ နင်ထို့မှန်

ယောက် အခုလိုတွဲထိုင်နေတာ တော်တော်ကိုလိုက်တယ်။
ရေခဲမုန့် နှင့် ရိပ်ရိပ်နဲ့ တွဲလိုက်ပါလား။”

“ဟာ နက်နက် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရိပ်ရိပ် ငါ
တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“အေးလေ နက်နက်ရယ် ဘာလို့စနေတာလဲ”

“နင်တို့မှာထားနဲ့နော်။ ငါ သန့်စင်ခန်း ခဏသွားဦးမယ်”

“နက်နက်” တမင်တကာပင် “မော်” နှင့် “ရိပ်ရိပ်” ကို
ထားခဲ့ကာ သန့်စင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သန့်စင်ခန်းထဲ
ရောက်တော့ ခဏထိုင်နေလိုက်သည်။ တော်တော်လေးကြာမှ
ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ သူမ ‘မော်’ နှင့် ‘ရိပ်ရိပ်’ ကို တမင်
စကားအကြာကြီးပြောရအောင် ရှောင်ပေးတာဖြစ်သည်။

သူမ သန့်စင်ခန်း အပြင်ရောက်တော့ -

“နက်နက်”

“အမလေး ဘုရားကြီး ငုတ်တုတ်”

သူမအနားမှာကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ လန့်သွားရသည်။
ကြည့်လိုက်တော့ ‘မော်’ ဖြစ်နေသည်။

“နက်နက်”

“ဘာတုန်း . . . နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာတုန်း။
ရိပ်ရိပ်ရော ဘယ်မှာလဲ။ သူနဲ့စကားပြောမနေပဲနဲ့ ဘာလို့ ဒီနား
မှာ လာရပ်နေတာလဲ”

“နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား နက်။ နင် ငါနဲ့ ရိပ်ရိပ်ကို
နှစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီး ဒီကို ထွက်လာကတည်းက နင့်အကြံ
ကို ငါ ရိပ်မိတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ငါ ရိပ်ရိပ်ကို ထားခဲ့ပြီး နင့်နောက်ကို ချက်ခြင်း
လိုက်တာတာ”

“နက်နက် ငါ တွဲချင်တာ သူနဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပြီးတော့
ငါ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်။ နင် အခုပိုလှလာတယ် သိလား။”

“မော်” ဆီက သူမထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားကြောင့်
တော်တော်လေး အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့ ရှက်သွားကာ -

“မော် နော် . . . ”

သူမ ‘မော်’ ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကို
‘မော်’ က သဘောတကျ ရယ်မောကာ -

“နက်နက် နင်က မျက်စောင်းလဲ ထိုးတက်သားပဲဟ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မော်။ ရိပ်ရိပ် စောင့်နေရတာ
ကြာလှပြီ။ ငါတို့သွားရအောင်”

သူမတို့ စားပွဲကိုရောက်တော့ ‘ရိပ်ရိပ်’ က စားပြီးနေပြီ။

“ရိပ်ရိပ် SORRY ဟာ။ ငါ မနက်က စားထားတာတွေ
များလို့ ပြန်စွန့်တာတွေလည်း များနေတယ်လေ။ အဟဲ အဲ့ဒါ
နည်းနည်း ကြာသွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်”

“ရိပ်ရိပ်” က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး

“ငါ နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အသားလွှာကင်နှစ်ပွဲနဲ့
Banana Ckill နှစ်ခွက်ပဲ မှာထားလိုက်တယ်။ နင်တို့

ပြန်မလာရင် ငါ ပါဆယ်ထုတ်ခဲ့တော့မလို့”

“ဟာ လာမှာပေါ့ ခိုက်ကလဲ . . .”

“ကဲစားကြလေ။ နက်နက် ပြီးရင် အိမ်ကိုပဲ ပြန်ရအောင်”

“အေးပါ . . . ငါလည်း သွားစရာလည်းမရှိတော့ပါဘူး။ မှော် ငါ့ပစ္စည်းပြန်ပေးတော့လေ”

“နင့်ဆီက ငါတောင်းဆိုထားတာ နှစ်ခုလေ။ အခု ပထမတစ်ခုပြီးသွားပြီ။ ငါ ဒုတိယ အစီအစဉ်ကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် အခုချက်ခြင်း နင့်ပစ္စည်းကို ပေးလိုက်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“မှော်” က မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

“မှော် . . . နင် လူလည်မလုပ်နဲ့နော်။ ငါ့ဘက်က တစ်ဆင့်လျှော့တဲ့အနေနဲ့ နင့်ကို ရေခဲမုန့်လို့ မခေါ်တော့ဘူးဟာ။ အခုအချိန်ကစပြီး မှော်လို့ပဲ ခေါ်မယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ။ ပြန်ပေးနော်”

“မရဘူး . . . နက်နက် ငါက တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ ကဲ စားလို့လဲပြီးပြီ။ ဗိုက်လည်းဝသွားပြီ။ နင် စဉ်းစားထားပေါ့ဟာ . . . ညကျရင် ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ok ငါသွားပြီ”

“မှော်” က ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့သည်။

“မှော် . . . မှော် . . . ဟေ့ကောင် . . . တောက် . . . တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ကောင်စုတ်”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံပေးလိုက်ပါလား နက်နက်”

“ရိပ်ရိပ် . . . နင် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . နက် . . . မှော် ငါ့ကို အကုန်ပြောပြပြီးပြီ။ လက်ခံလိုက်ပါဟာ။ ပြီးတော့ မှော်က ငါ့ကို

အကူအညီတောင်းထားတယ်။ သူ့ဘက်က ကူညီပေးပါတဲ့။ ငါသိနေတယ် နက်နက်။”

မှော် . . . နင့်ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာ။ အဲ့ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိသေးဘူး။ ငါက သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး သိနေတာ။ နင့်အကြောင်း ငါ့ကို ပြောတုန်းက သူ့မျက်လုံးက အရောင်တွေတလက်လက်နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ ရိပ်ရိပ်ရယ် . . . ပြီးတော့ နင်က . . .”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ နက်နက်ရဲ့ . . . ငါကလည်း နင့်ကို မှော်နဲ့ သဘောတူတယ်။ ငါက မှော်ကို တခြားလူနဲ့သာ သဘောမတူတာ။ နင်နဲ့ဆိုရင် သဘောတူတယ်”

“ရိပ်ရိပ် . . . တော်တော်ဟာ . . .”

“ဆက်ပြောရမှာပဲ နက်နက်။ ငါ တကယ် ပြောနေတာ။ နင်နဲ့ မှော်သာ တကယ်လက်တွဲဖြစ်သွားရင် ငါ အရမ်းဝမ်းသာရမှာနော် နက်နက်။ ငါ့ကိုချစ်ရင် လက်ခံနော်”

“နက်နက်” ခေါင်းကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

“ရိပ် . . . ငါ သဘောတူလိုက်မယ်”

“ဟေး ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ”

“ကဲ . . . ပြန်ကြရအောင် ရိပ်ရိပ်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း “နက်နက်” အင်္ကျီအဝတ် အစားပင် မလဲတော့ပဲ ကုတင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ကြီး အိပ်တာ “မှော်” အကြောင်း စဉ်းစားနေပါသည်။ “မှော်” ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

(၂၆)

ညရောက်တော့ သူမတို့ စားသောက်ပြီး TV ကြည့်နေစဉ် သူမရဲ့ ဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ 'မော့' ဖုန်းဖြစ်နေသည်။ ဒါနဲ့ သူမ ဖွင့် နားထောင်လိုက်ပြီး သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

"ဟယ်လို . . . မော့ . . . ပြော . . ."
"မော့" က တစ်ချက်ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ -
"နေခင်းက ငါ တောင်းဆိုထားတဲ့ကိစ္စ . . ."
"ငါ စဉ်းစားပြီပြီ . . . မော့ . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ချိတ်တယ်နော် . . . ဒီကိစ္စကို ငါ လက်ခံတယ်ဆိုပြီး . . ."
"ဟာ . . . နင် လက်ခံတယ် . . . တကယ်လားဟင်"
"မော့" က တအံ့တဩမေးသည်။
"အင်း . . . နေဦး ငါပြောတာ နားထောင်ဦး . . ."

မေ့ရက ဝေခံနဲ့နက်ခင်း : ၁၉၇
နင်နဲ့ ငါနဲ့ တွဲတာကို နင့်အစ်မ မသိစေချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ . . .

နင့်အစ်မက ငါ့ကို သိပ်မကြည့်ဘူးလေ . . ."

"ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်မက တော့ ငါ့စကားတစ်ခွန်းထဲပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါကတော့ နင်လက်ခံတဲ့အတွက် အရမ်းပျော်တာပဲ"

"ဒါပဲဟာ ငါအိပ်တော့မယ်"

"နက် နင်ကလည်းဟာ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ အိပ်တော့မလို့လား . . ."

"အင်း . . . အိပ်တော့မယ် . . ."

"အေး . . . အေး . . . ဒါဆိုလည်း ငါ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ် . . . မနက် နင့်ရုံးကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ် . . . ဘိုင့်"

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် "ရိပ်ရိပ်" သူမ အခန်းထဲဝင်လာပြီး -

"ဘယ်လိုလဲ နက်နက် . . ."

"အဆင်ပြေပါတယ် . . . မနက်ဖြန် ငါ့ကို ရုံးကို လိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့။ ငါ ဘာမှ မပြောရသေးခင် ဖုန်းပိတ်သွားတယ်။ ငါတို့ကုမ္ပဏီပိတ်ထားတာ သူမသိသေးဘူးလား . . ."

"သိမှာပါ . . . သူ့အစ်မတစ်ယောက်လုံး ချိတ်တာပဲ မေ့နေလို့နေမှာပေါ့ . . ."

"ရိပ်ရိပ် . . . နင်ရောတကယ် အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်"

"ရိပ်ရိပ်က တစ်ချက်ရယ်ပြီး သူမကို သိပ်မကြည့်ဘူးလေ"

“နက်နက်ရယ် . . . ငါ့ကို စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့။ ငါက အရင် တုန်းက မှော့်ကို သဘောကျခဲ့တာဟာ စိတ်ကစားရုံသက်သက် ပါဟာ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို အခု သိဒ္ဓိက Propose လုပ်ထား တယ်။ သိဒ္ဓိကို ငါ စဉ်းစားပေးမလို့”

“တကယ် . . . ”

“အင်း . . . ”

“သတင်းကောင်းပဲဟေ့ . . . ဇာဇာဆီကို e-mail ပို့ရင် ပြောရမယ်။ ရိပ်ရိပ် ရည်းစားရတော့မယ်လို့”

“အံ့မယ် . . . နင်ကျတော့ရော . . . ”

“ငါတို့က ဘဝတူတွေမို့လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးမတာပါဟာ”

* * *

(၂၇)

“မှော်” တစ်ယောက်မှာလည်း “နက်နက်” ဆီကို ဖုန်း ဆက်ပြီးကတည်းက ပျော်လွန်း၍ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ် နေသည်။ “ဂန္ထဝင်” ဆီက အဖြေရတုန်းကတောင် ဒီလောက် မပျော်ခဲ့ရချေ။ မနက်ဖြန် “နက်နက်” ကို ရုံးလိုက်ပို့မည်။ အဲ . . . ရုံးလိုက်ပို့မည်ဆိုမှ သတိရသည်။ “နက်နက်” တို့ ရုံးကပိတ်ထားတာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် “နက်နက်” ဆီကိုတော့ မနက်ရောက် အောင်သွားမည်။ “နက်နက်” ဆီကို မနက်သွားရင် ဘာလူ သွားရင် ကောင်းမလဲ။ “နက်နက်” က တစ်ခြားမိန်းကလေးတွေ နဲ့ မတူတော့ ပန်းစည်းလည်း ယူသွားလို့ မကောင်းဘူး။ “နက်နက်” ကြိုက်မှာမဟုတ်။ ဒါဆို ဘာလူသွားလို့ ကောင်း မလဲ။

www.burmeseclassic.com

ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ “နက်နက်” က အစားအသောက် အရမ်းမက်တယ်။ မကြီးကို အကူအညီတောင်းရမယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် TV ထိုင် ကြည့်နေသော မကြီးတို့လင်မယားဘေးက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက် ကာ -

“မကြီး . . . မနက်စာ ဘာစီစဉ်ထားလဲ . . . ”

“ကြက်သားပလာတာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

မကြွက်ဖူးလား . . . ”

“ကြိုက်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ချိုင့်နဲ့ ထည့်ပေး နော် . . . ”

“ဟဲ့ . . . အိမ်မှာ မစားဘူးလား . . . ”

“ဟင့်အင်း . . . ရှိုးရောက်မှပဲ စားမလို့ . . . ”

“အေး . . . အေး . . . ပြီးရော . . . ”

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်တော့မယ်။ အိပ်တော့မယ်ဆိုခါမှ “နက်နက်” ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာလေး က မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ဗွဲကွဲပါပဲ။ ငါ တကယ်ပဲ “နက်နက်” ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

“နက်နက်” အကြောင်းတွေးရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။ အိပ်နေတုန်း မက်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်တွေကလည်း “နက်နက်” ရဲ့ ပုံရိပ်တွေချည်းပဲ။ မနက်စောစောကျတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ‘မကြီး’ က လာနှိုးရသည်။

“မှော် . . . မောင်လေး . . . ထတော့လေ . . . ”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ဗျော် က ဝေဇံနဲ့နက်ခင်း :

“အံ့မယ် . . . ဒီတစ်ခါ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခါထဲနဲ့ ထလိုပါလား . . . ”

“မကြီး” က တအံ့တဩဆိုသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာ မှ ထထိုင်လိုက်ပြီး -

“မကြီး ချိုင့်ထဲကို ကြက်သားနဲ့ ပလာတာကို သပ်သပ်စီ ထည့်ထားလိုက်နော်။ အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်။ ကျွန်တော် ပြီးရင် တစ်ခါထဲ ယူသွားမှာ . . . ”

“ဟဲ့ . . . ရုံးက အစောကြီးရှိသေးတယ် . . . ”

“ဝင်စရာရှိသေးလို့ပေါ့ဗျ . . . ”

“မကြီး” က ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်ပြီး - “ကောင်လေးနော် . . . သိပ်မရိုးဘူး . . . ”

“ဟာ မကြီးကလည်းဗျာ . . . လူကို မသင်္ကာဖြစ်နေ ပြန်ပြီး စိတ်ချ . . . မကြီး မောင် ဘာမှ မဟုတ်တာမလုပ်ဖူး” ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီးချင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ သည်။

(၂၈)

“နက်နက်” နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” နှစ်ယောက်မှာလည်း မျက်နှာ သစ်ပြီးပြီးချင်း မနက်စာ စားမလို့ဟာကို ကော်ဖီကို သူ့ဖျော် ကိုယ်ဖျော်နဲ့ ပျင်းနေကြသည်။ ထိုစဉ် တံခါးဘဲ(လ်)သံ ကြားရ သဖြင့် -

“ရိပ်ရိပ် သွား . . . တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် . . . ”

“မှော် ထင်တယ် . . . ”

“ဒီလောက်အစောကြီး လာမလားဟဲ့ . . . ”

“ရိပ်ရိပ်” တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“ဟယ် . . . မှော် . . . စောစောစီးစီးပါလား . . . ”

“နက်နက်ရော . . . ရိပ်ရိပ် . . . ”

“နက်နက် အိမ်နောက်ဖေး . . . ထမင်းစားခန်းထဲ မှာ”

“မနက်စာရော စားပြီးပြီလား . . . ”

“စားရသေးဘူး”

“ဒီမှာ ငါ ကြက်သားပလာတာတွေ ယူလာတယ် . . . ”

“ဟာ ပွတာပဲ”

“ရိပ်ရိပ်” က

“နက်နက်ရေ . . . ဒီမှာ မှော်က ကြက်သားပလာတာ တွေ ယူလာတယ်တော့ . . . တို့နှစ်ယောက် ကော်ဖီမဖျော် ချင်တာနဲ့ အနေတော်ပဲ . . . ”

“မှော်” က ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုယူပြီး ပလာတာကို ထည့်ကာ ကြက်သားဖတ်နှင့် ကြက်သားအရည်များကို ထည့် ပြီး “နက်နက်” ရှေ့သို့ ချပေးကာ -

“နက်နက် စားလေ . . . ”

“အားပါး စားလို့ကောင်းမယ့်ပဲပဲ . . . မှော် . . . နင် ရော စားပြီးပြီလား . . . ”

“ငါက အိမ်ကစားခဲ့ပြီးပြီဟ . . . အခု နင်နဲ့ ရိပ်ရိပ် အတွက် ထည့်ယူလာတာ . . . ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား ဒါဆိုလည်း ကျွေးတဲ့သူ စိတ်ချမ်း သာအောင် စားရမှာပေါ့ . . . ”

“နက်နက်” က တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ -

“အိုး . . . ကောင်းလိုက်တာ . . . အရသာရှိလိုက် တာ . . . မကြယ်က တကယ်တော်တာပဲ . . . ဒါ မကြယ် လက်ရာမို့လား . . . ”

“အေးပေါ့ . . . ငါတို့အိမ်မှာ မိန်းမဆိုလို့ မကြီး ထစ် ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာကို . . . ”

“ဟဲ့ ရိပ်ရိပ် လာစားလေ . . . စားလို့ကောင်းတယ် တ . . .”

“ရိပ်ရိပ်” က ခုထက်ထိ ခုံမှာမထိုင်ရသေး . . . ‘မှော်’ တို့ တစ်ချက် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး -

“ငါ့ကိုများ ထည့်ပေးဦးမလားလို့ စောင့်နေတာဟေ့ . . . မထည့်ပေးတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ထည့်စားတာ ပေါ့ . . .”

“ရိပ်ရိပ်ကလည်း နင်နဲ့ နက်နက်က ဘယ်တူမလဲဟ”

“ဘယ်နေရာတွေများ ကွဲလွဲနေလို့လဲ . . .”

“မှော်” ရော “နက်နက်” ရော မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“နက်နက် နင်တို့ ရုံးက ပိတ်ထားတယ်မို့လား . . . နေ့ခင်းကြရင် ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင် . . .”

“ဟင် . . . နင့် အလုပ်ကရော . . .”

“ငါ့အလုပ်က လုပ်စရာသိပ်မရှိဘူးဟ . . . မနက်ပိုင်း လောက်ပဲ လုပ်ရတာ . . . ဒါတောင် စာချုပ်ချုပ်တာလောက် ပဲ . . . နေ့ခင်းကနေ ညနေအထိက အားတယ် . . . အပြင် ထွက်လို့လဲရတယ် . . .”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့။ ငါ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ . . .”

“နင် နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် He & She မှာ စောင့်နေလေ။ ငါ လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ရိပ်ရိပ် နင်ရောလိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်တော့ဘူး နက်ရဲ့ . . . ငါ သိဒ္ဓိနဲ့ Super One ကို သွားမလို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟာ . . . နင်နဲ့ သိဒ္ဓိနဲ့က . . .”

“မှော်” စကားကြောင့် “ရိပ်ရိပ်” က . . .

“မဟုတ်ဘူး မှော် . . . နင် ထင်သလို မဟုတ်သေး ဘူး . . .”

“ဟုတ်တယ် မှော်ရဲ့ . . . သိဒ္ဓိက ရိပ်ကို Propose လုပ်ထားတုန်း ရှိသေးတယ်။ ရိပ်ကလည်း စဉ်းစားတုန်း . . .”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ဟာ . . . ပေးလိုက်တော့ . . . ကဲ ငါလည်း အလုပ်သွားတော့မယ် . . . နောက်ကျနေပြီ။ နက်နက် နေ့လည်လာခဲ့နော် . . .”

“အေးပါ . . .”

“မှော်” ပြန်သွားတော့မှ “ရိပ်ရိပ်” က

“နက် . . . နင်တို့နှစ်ယောက် တကယ်ချစ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲဟာ . . .”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူး . . . ရိပ် . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ သင်္ကေတရှိနေသေးတယ် . . . လုံးဝမေ့လို့မရသေးဘူး . . .”

သူမ ပြောရင်း သတိရလာသည်။ စားပြီးစ၊ ပန်းကန်နှင့် ချိုင့်ကို ဆေးလိုက်ကာ ပန်းကန်စင်မှာ မှောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဒူးပေါ်လေးကို စွတ်ကျယ်ပုံစံအပြုနှင့် အနက်ကျားလေးကို တွဲဝတ်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကောက်ဆောင်းလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ် ပြားပြားလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်

ထည့်လိုက်ပြီး -

“ရိပ်ရိပ် ငါ အပြင်ခဏသွားဦးမယ် . . . ”

“ဟဲ့ . . . ချက်ချင်းကြီး ဘယ်သွားဦးမှာလဲ . . . ”

“သင်္ကေတို့ ဘုရားကျောင်း . . . သတိရလာလို့ မျက်နှာလေးပဲ မြင်ရ မြင်ရ သွားကြည့်မလို့ . . . ”

“နက်နက်ရယ် . . . ”

သူမ “ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ စကားကို နားမထောင်တော့ပဲ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ သူမကို မေးလာခဲ့ရင် သူမ ဖြေတတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ‘သင်္ကေတ’ ကိုတော့ သူမ ခုထက်ထိ မမေ့နိုင်သေး။

(၂၉)

ဘုရားကျောင်းကိုရောက်တော့ သူမ အုတ်လှေကား ထစ်ကလေးတွေအတိုင်း ခေါင်းငုံ့၍ တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားထစ်ကလေးများ တစ်ဝက်ရောက်တော့ -

“နက်နက် . . . ”

သူမ နာမည်ကို ရှေ့မှခေါ်တာမို့ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သင်္ကေ . . . ”

“ဒီကို ခဏ ခဏ မလာဖို့ ပြောထားတယ်လေ . . . ”

“သိပါတယ် . . . အခုလာတာ နောက်ဆုံးပါပဲ။ ကျေနပ်တယ် . . . ခုပဲ ပြန်တော့မှာ . . . ”

သူမက ပြောပြီး “သင်္ကေတ” ကို ကျောခိုင်းပြီး လှေကား ထစ်အတိုင်း ပြန်ဆင်းဖို့ပြင်သည်။

“နတ်နတ် . . .”

“နတ်နတ် . . .”

အသံက နှစ်သံထွက်လာသည်။ တစ်သံက သူမနောက်မှ ရှေ့ဆက်မသွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သောအသံ။ တစ်သံက သူမရှေ့မှ အံ့ဩ၍ ခေါ်လိုက်သောအသံ။ နောက်မှအသံသည် ‘သင်္ကေတ’ ထံမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်ပြီး ရှေ့မှအသံသည် အုတ်လှေကားထစ်အတိုင်း ဘုရားကျောင်းပေါ်တက်လာသော ‘ရာဇဝင်’ ၏ အသံဖြစ်သည်။

သူမက တအံ့တဩဖြင့် -

“ဆရာ . . . အဲ . . . ကိုရာဇဝင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ . . .”

“ရာဇဝင်” က လှေကားထစ်အတိုင်း သူမနားသို့ ဆက်တက်လာခဲ့သည်။ ‘သင်္ကေတ’ က သူမနားသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်လုံး သူမနားရောက်တော့ ‘သင်္ကေတ’ ကစ၍ -

“အစ်ကို လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ထွက်ကြိုနေတာ”

“ရာဇဝင်” က “သင်္ကေတ” ရဲ့ စကားကိုခေါင်းညိတ်ပြပြီး -

“နတ်နတ် . . . ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲလေးလေ။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးညီလေးပေါ့။ ကိုယ့် ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာ မှန်သွားတယ်။ တိုယ် မှော့်ဆီက သိချင်နေတဲ့ အဖြေကို သိလိုက်ရလို့”

“နတ်နတ် ပြန်တော့မယ် . . .”

သူမ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

“နတ်နတ်” ထွက်သွားတော့မှ ‘သင်္ကေတ’ က -

“လာလေ အစ်ကို . . . ကျွန်တော့် စာကြည့်ခန်းထဲ သွားစကားပြောတာပေါ့ . . .”

“ညီနဲ့ နတ်နတ်နဲ့က . . .”

နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျှောက်လာရင်း . . . ‘ရာဇဝင်’ ရဲ့ အမေးကြောင့် ‘သင်္ကေတ’ ရဲ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် -

“အစ်ကိုရာ ဘာမှ မဆိုင်သေးပါဘူး . . .”

“ဘာမှမဆိုင်သေးပါဘူးဆိုတော့ . . . နောက် . . .”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဒီလိုပါ အရင်က ကျောင်းတုန်းကပေါ့ . . . တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတယ် . . . ဒါပေမယ့် ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲ။

အခု ကျွန်တော့်အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

သူလည်း နားလည်ပါတယ်။

‘ရာဇဝင်’ က ခေါင်းတစ်ဆက်ဆက် ညိတ်လိုက်ပြီး -

“အစ်ကို လက်ထပ်ဖြစ်မယ့် ကောင်မလေးဆိုတာ တစ်ခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ နတ်နတ်ပဲ . . .”

“ဗျာ . . .”

“ဟုတ်တယ် ညီ . . . အစ်ကို နတ်နတ်ကို ချစ်တယ်”

“နတ်နတ်က အစ်ကိုကို . . .”

“ဟင့်အင်း . . . နတ်နတ်ဘက်က ဘာအဖြေမှ မရသေးဘူး . . . အစ်ကိုဘက်ကသာ လက်ထပ်ဖို့အလို့ရည်ရှိထားတာ . . .”

“ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ဆိုရင်တော့ နက်နက်ကို စိတ်ချပါတယ် . . .”

ထိုစဉ် အခန်းဝမှ ချောင်းဟန်သံနှင့်အတူ

“အဟမ်း! . . . အဟမ်း . . . ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဝင်ခွင့်ပြုပါဦး . . .”

“ဟင် . . . မှော် မင်း ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“မှော်” က တစ်ချက်ပြုံးရင်း အခန်းထဲဝင်လာတာ ခုံအလွတ်တစ်ခုတွင်ဝင်ထိုင်ကာ -

“ကျွန်တော် . . . သင်္ကေတဆီကို လာတာပါ။ ခွင့်တောင်းစရာလေးရှိလို့ . . . ကိုရာဇဝင်ကရော . . .”

“သင်္ကေတ ငါ့ညီမင်းကွဲလေ . . .”

“ဪ . . .”

“ဘာများ ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့လဲ မှော် . . . ငါဘာကူညီရမလဲ . . .”

“ကူညီစရာမလိုပါဘူးကွာ . . . ဒီနေ့ကစပြီး နက်နက်ကို ငါ ကြိုးစားတော့မလို့ . . . အဲဒါ မင်းဆီက ခွင့်တောင်းတာ”

“ဘယ်လို မှော် . . . မင်းက ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နက်နက်ကို . . .”

“မင်းမသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် . . . သင်္ကေ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ . . . တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို အမှန်တကယ် ဆုံးဖြတ်ပေးမှာက နက်နက်ပဲမို့လား။ အခုဆိုရင် အစ်ကိုနဲ့မင်းနဲ့က ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားပြီ။ ငါက ဘေးလူပါ။

နက်နက်နဲ့ ငါနဲ့က ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး”

“အိုကေ . . . ဒါဆို ငါပြန်တော့မယ် . . . ကိုရာဇဝင် ခွင့်ပြုပါဦး . . .”

“မင်း ဒီနေ့ ရုံးမသွားဘူးလား မှော် . . .”

“သွားပါတယ် . . . ရုံးမှာ လုပ်စရာမှ မရှိတာ . . . လက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တာ . . . နေ့လည်လည်း ကျွန်တော် ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးနော် . . . နက်နက်နဲ့ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်မလို့ ချိန်းထားတာ”

“ဘာ . . .”

“မှော်” က အလေးပြုသလိုလုပ်ပြုပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ရုံးအလုပ်က လုပ်စရာမရှိတာ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တွေအားလုံးက အားနေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီအလုပ်က လခက အလကားရသလို ရနေသည်။

ကျွန်တော် ထွက်လာတဲ့လက်စ မထူးပါဘူးဟုတွေးကာ ‘နက်နက်’ နှင့် ချိန်းထားရာ He & She ဆိုင်လေးသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တော့ မထင်မှတ်ထားသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘နက်နက်’ ပေါ့။ ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းထားတာက ဆယ့်နှစ်နာရီ အခု သူမရောက်နေတာက အထူးကြီးရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် သူမရှေ့က ခုံမှာလဲထိုင်ထိုင်တော့ သူမက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကလေးများ

“မော် . . . နင် အစောကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ . . . ခုမှ ဆယ်တစ်ကျော်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ ငါတို့ ချိန်းထား တဲ့အချိန်က ဆယ်နှစ်လေ . . . ”

“သိပါတယ်ဟ . . . ရုံးမှာ အလုပ်မရှိလို့ ပျင်းလို့ စောစောထွက်လာတာ . . . ငါ့ကျတော့ ပြောတယ် နင်က ရော အစောကြီး ဘာလာလုပ်နေတာလဲ . . . ”

“ငါလည်း ပျင်းလို့ . . . ”

“ထားလိုက်ပါတော့ . . . နက်နက် နင့်ကို ငါ ရတဲ့ လခနဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ပေးချင်တယ်။ နင် ဘာကြိုက်လဲ”

“ငါက ဟိုဟာ ကြိုက်တယ်။ ဒီဟာ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး သီးသန့်ကြီးတော့ မရှိပါဘူး။ နင် သဘောကျတာ ဝယ်ပေးပေါ့။

အမှတ်တရပဲဟာ။ ဈေးကြီးတာတော့ ဝယ်မမေးနဲ့နော်။ တန်ဖိုးနည်းလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။

“အိုကေ . . . လာ ဒါဆို ခုပဲ Super One ကို သွားရ အောင်”

“ဟင် . . . ခုပဲလား . . . ငါမလိုက်ချင်ဘူး . . . ”

“ဘာလို့လဲ . . . ”

“ကိုယ် လက်ဆောင်ရမယ့်ပစ္စည်းကို ကြိုမသိချင်ပါဘူး။ နင့်ဘာသာနင် ဝယ်ပြီးမှ လာပေးတော့”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ ဒါဆို နောက်နေ့မှပဲ ဝယ်ပြီး ငါ လာပေးတော့မယ်။ ဟာ နက်နက် နင်က လာလက်စနဲ့ ချိုင် တစ်ခါတည်း ယူမလာဘူးလား . . . ”

“အေးဟ . . . ငါမေ့သွားတယ် . . . ပြန်မှပဲ တစ်ခါ တည်း အိမ်မှာ ဝင်ယူလိုက်တော့ဟာ . . . နော် . . . ”

“အေးပါ . . . ”

သူမတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး လမ်းဘေးဆိုင်မှာ အသုတ်စုံ ဝင်စားကြသေးသည်။

“မော် . . . ”

“ပြောလေ”

“ဝန္တဝင်နဲ့ရော ဒီလိုပဲ သွားဖူးလားဟင်”

“သူ့အကြောင်းကို ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မပြောရင် ကောင်းမယ် နက်နက်ရယ်။ ငါ သူနဲ့ ဘယ်မှမသွားဖူးဘူး။ ”

“Sorry မော်။ ငါ မှားသွားတယ် . . . ”

“ရပါတယ်ဟာ။ နောက်ထပ်တော့ မပြောနဲ့ပေါ့ . . . ”

ကျွန်တော်နဲ့ “နက်နက်” စားသောက်ပြီး အိမ်ပြန်တော့ ညနေ ငါးနာရီထိုးနေပြီ။ ကျွန်တော် “နက်နက်” တို့ အိမ်လိုက် ပြီး ချိုင်ဝင်ယူသည်။ ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက် တော့ မီးဖိုခန်းထဲ ချိုင်ဝင်ထားရင်း ‘မကြီး’ က

“ဟဲ့ ကောင်စုတ်လေး လာစမ်း။ ငါ့ကို ပြောစမ်း မှန်မှန်။

ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ရုံးမသွားပဲ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲ။ နင့်ယောက်ဖကပြောတော့ မနက်က လက်မှတ်ထိုးပြီးကတည်း က ထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်မလာတော့ဘူးဆို။ လက်မှတ် လာထိုးတုန်းကလည်း ဒီချိုင် ပါမလာဘူးတဲ့”

“မကြီးကလည်းဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“ဟဲ့ သွားတဲ့အကြောင်းအရာကို ပြောပြဦးလေ။ တစ်နေ့

ကုန်တောင်ဆိုတော့ . . . ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော် ရည်းစားရနေပြီ . . . ”

“ဟယ် . . . တကယ် . . . ဘယ်သူတုန်း အိမ်ခေါ်လာ ခဲ့လေ”

“ဘယ်သူတုန်းဆိုတာကိုတော့ မဖြေသေးဘူး . . . နောက်မှ . . . ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောထားဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း ကိုယ့်အစ်မကိုတောင် လျှိုထားတယ်။ အစုတ်ပလုတ်လေး . . . ”

“နောက်မှ အိမ်ခေါ်လာမယ်လေ . . . ”

“ဘယ်တော့ ခေါ်လာမှာလဲ . . . ငါ တွေ့ချင်လှ ပြီ . . . ချောလားဟင် . . . ”

“အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့ ခေါ်လာမှာပေါ့ မကြီးရာ . . . ချောတယ် မချောဘူးဆိုတာကတော့ မကြီးတွေ့မှ ဆုံးဖြတ် ပေါ့ . . . ”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော . . . ”

“ဪ . . . မကြီး . . . ”

“ဘာတုန်း . . . ”

“ကျွန်တော့်ကို မနက်တိုင်း ချိုင့်ထဲမှာ မုန့်တစ်မျိုးစီ ထည့်ပေးပါ . . . ”

“အံ့မယ် . . . မင်း ကောင်မလေးကို ကျွေးမလို့ ပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . မင်း ဒီကောင်မလေးကို တော်တော် ချစ်ပုံရတယ် . . . ဂန္ထဝင်တုန်းကတောင် ခုလိုမျိုး အသေးစိတ်

ဂရုမစိုက်ဖူးဘူး . . . ”

“ဂန္ထဝင်နဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ မကြီးရာ။ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အခုတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့်လေး . . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် . . . ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်သွားတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့သြမိသည်။ ကျွန်တော် ထိုစကားများ ပြောနေချိန်မှာ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ရွှင်နေမိ တာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်တော် ‘နက်နက်’ ကို တကယ် ပဲ စွဲလမ်းသွားပြီ။ ကျွန်တော် ‘နက်နက်’ ကို တကယ်ပဲ ချစ်သွား ပြီ။ ဒါဆို ‘နက်နက်’ ကရော။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လို သုတ်မှတ်ထားမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာရော၊ မျက်လုံးထဲမှာရော၊ အိပ်မက်တွေထဲမှာပါ ‘နက်နက်’ ရဲ့ ပုံရိပ် တွေက ပျောက်ပြန်မသွားတော့ အချိန်တိုင်း စိုးမိုးနေတော့ သည်။

(၃၀)

“နက်နက် ရေ . . . မှော်လာပြီဟေ့ . . . ဒီနေ့လည်း လက်ထဲမှာ ချိုင့်ကြီးနဲ့ ဘာမှန်တွေတုန်း . . . ”

“ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ အမေးကြောင့် ‘မှော်’ က ချိုင့်ကို စားပွဲခုံ ပေါ်တင်လိုက်ပြီး -

“ဒီနေ့ နန်းကြီးသုပ် . . . အပေါ်ဆင့်က ဟင်းချိုနော် ပူတုန်းစားလိုက် . . . နင်တို့ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး . . . အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု သွားစားမလို့လုပ်နေတာ . . . နင် ယူလာတာနဲ့အတော်ပဲ”

“နောက်ဆိုင်ရင် မနက်စာကို ငါ ယူလာပေးမယ်။ နင်တို့ ဘာမှလုပ်မထားနဲ့။”

“အိုကေ . . . ငါတော့ ဆင်ဖြူတော် မှီပြီး ကြံစုတ်ရ တာပေါ့”

“မှော် ရေ . . . နင် နေ့တိုင်းယူလာတော့ နင့်အစ်မက အပြစ်မပြောဘူးလား . . . ”

“ပြောပါဘူး . . . ငါက ငါ့ကောင်မလေးအတွက်လို့ ပြောလိုက်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေး လိုက်တာဟေ့”

“အံ့မယ် . . . ဘာ နင့်ကောင်မလေးလဲ . . . ”

“ဟုတ်တာပဲဟာကို . . . ရည်းစားလေး လေ”

“နင့်အစ်မက ငါမှန်းမသိသေးဘူးမှလား . . . သိရင် လုပ်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး . . . ”

“အဲလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ပြောတော့ မပြောရသေးဘူး . . . ”

“နင် မပြောရဲတာ မဟုတ်ဘူးလား မှော် . . . ”

“ဟာ အဲလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး . . . ”

“ထားလိုက်ပါတော့ . . . ငါက အလကားစတာ ပါ . . . ”

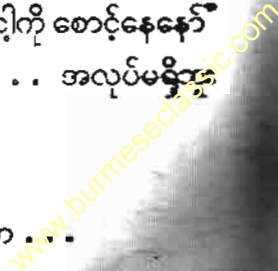
“ငါ ရုံးသွားရဦးမှာမို့ သွားတော့မယ် . . . ”

ချိုင့်ကို ညနေမှဝင်ယူတော့မယ်။ လေးနာရီလောက် ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်။ နက်နက် နင် ငါ့ကို စောင့်နေနော်”

“အေးပါ . . . နင် ရုံးမှာပဲနေဦး . . . အလုပ်မရှိဘူး ဆိုပြီး အပြင်ကိုပဲ ထွက်မနေနဲ့ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ် . . . ”

“မှော် ထွက်သွားတော့မှ ရိပ်ရိပ် က . . . ”

“နက်နက် . . . မှော်ကို ကြည့်ရတာ နင့်ကို အရမ်း တွယ်တာနေပုံပဲနော် . . . ကြည့်လည်း လုပ်ဦး ကနေ တစ်သက်လုံး ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“နင်ကလည်းဟယ် . . . ငါကလည်း မှော်အပေါ်မှာ ခိုးခိုးသားသားပဲ။ မှော်ကလည်း ငါ့အပေါ်မှာ ခိုးခိုးသားသားပဲ နေမှာပါ”

“မထင်ဘူးနော် . . . ”

“ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ စကားကြောင့် သူမက မျက်စောင်းထိုးလိုက် သည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူမတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်မှမသွား ကြပဲ အခွေတွေ တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ထိုးကာ ထိုင်ကြည့်နေကြ သည်။ ထိုစဉ် ဘဲ(လ)သံကြားရ၍ သူမတံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ -

“ဪ . . . ”

“ကိုယ် . . . နက်နက်ရှိပါ့မလားလို့ . . . ”

“အထဲဝင်လေ . . . ကိုရာဇဝင် . . . ”

“ရာဇဝင်” က ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ မနေ့က ရုပ်ရှင်ကောင်းရဲ့လား . . . ”

“ရှင်”

“ကိုယ်သိနေတာကို အံ့ဩသွားတာလား . . . အံ့ဩစရာမရှိပါဘူးနော် . . . ”

“ဆရာလို့ . . . အဲ . . . ကိုရာဇဝင်လိုလူမျိုးအနေနဲ့ ဒီလို အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကို သိနေတာ အံ့တော့ မအံ့ ဩမိပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလားလို့ . . . ”

“ရာဇဝင်” က “သူမရဲ့စကားကို ရယ်မောကာ . . .

“အဲဒီကိစ္စတွေထားလိုက်ပါတော့ နက်နက် . . .

ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ”

သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကိုရာဇဝင်ကို နက်နက် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်နော်။

နက်နက် ကိုရာဇဝင်ကို မချစ်ဘူး”

“သင်ကတော့ကြောင့်လား . . . ”

သူမ “ရာဇဝင်” ကို စူးကနဲ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်

ပြီး -

“သင်ကတော့ ဘာမှမဆိုဘူး . . . နက်နက် . . . ”

သူမ ရှေ့ဆက် မပြောနိုင်တော့ . . .

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို နက်နက် မချစ်တာ

မှော် ကြောင့် . . . ”

“မှော်”

သူမကို ‘ရာဇဝင်’ က ဘာလို့ ‘မှော်’ ကြောင့် သူ့ကို မချစ်တာလို့ စွတ်စွဲရတာလဲ။ တကယ်ဆိုရင် “မှော်” နဲ့ ဘာမှ မဆို။ ‘မှော်’ ရော သူမရော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်လို့ ဖေးမခဲ့ကြတာ။

“ဟုတ်တယ် . . . နက်နက်နဲ့ မှော်နဲ့ တွဲနေတာ ကိုယ် သိတယ်”

“ကိုရာဇဝင် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ် . . . ”

သူမ ပြောပြီးပြီးချင်း “ရာဇဝင်” ကို ထားခဲ့တာ အိမ်နဲ့ ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ “ရိပ်ရိပ်” နဲ့ “ရာဇဝင်”

ဘယ်လို ကျန်ခဲ့သည်မသိ။ သူမ တစ်နေကုန် အခန်းပြင်မထွက် တော့။ “ရိပ်ရိပ်” က “ရာဇဝင်” ပြန်သွားပြီဟုဆိုကာ လာ တံခါးခေါက်တာတောင် သူမ မထွက်။ ထမင်းစားရန်လာခေါ် တော့လည်း မထွက်။ သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူမကိုယ်သူမ တောင် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ။

ဒါပေမယ့် မျက်လုံးက နာရီကို ခဏခဏ မော့ကြည့်မိ တာကိုတော့ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ သူမသိသည်။ လေးနာရီထိုးရင် ‘မော်’ လာမှာဆိုတာကို သူမ မျှော်လင့်နေမိ သည်။ သူမ ‘မော်’ ကိုများ . . . ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်သေး ပါဘူးလေ . . . ။

ခုဆိုရင် သူမနဲ့ ‘မော်’ နဲ့ ကြားထဲမှာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်စရာ . . . ဖုံးကွယ်စရာ ဘာမှမရှိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်သည်။ သူမ ‘မော်’ အကြောင်းတွေးရင်း အိပ်ပျော်သွား သည်။ သူမ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ‘ရိပ်ရိပ်’ တံခါးလာခေါက်မှပဲ နိုးတော့သည်။ နိုးနိုးချင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သဖြင့် သူမကိုယ်သူမ ရယ်ချင် သွားသည်။

“ဟဲ့ . . . နက်နက် . . . နိုးနေပြီလား ထဦး။ ဒီမှာ မှော်ရောက်နေတယ် . . .”

“နိုးနေပြီဟ . . . လာမယ် . . . လာမယ် . . . ခဏ စောင့် . . .”

သူမ ပုံစံကို မှန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို အီးလေးဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ခပ်မြန်မြန်လေး ဖြီးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ‘ရိပ်ရိပ်’ နဲ့ ‘မော်’ က လက်ဖက်သုပ်တစ်ပန်းကန်နှင့် ထိုင်စကား ပြောနေကြသည်။

“ဟော . . . နက်နက် နိုးလာပြီ။ နက်နက် . . . မော် က နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့တဲ့ . . .”

“နက်နက်ရော . . .”

“မော်” က သူ့ဘေးက Parking Paper နှင့် ထုတ်ထား သော ဗူးရှည်ရှည်အကြီးကြီးကို လှမ်းပေးသည်။ သူမက လှမ်း ယူလိုက်ရင်း -

“ဗူးက အကြီးကြီးပဲ။ ငါ့အရပ်လောက်ရှိတယ်။ ဘာလဲ ဟင် . . .”

“နောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ . . . နင် အိပ်ရင် သူ့ကို ခေါ် သိပ်နော် . . . ငါလည်း တစ်နေ့ . . . အင်း . . . အိမ်ရောက် တော့မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် . . .”

“အခုပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ . . .”

“နင်ကြိုသိသွားမှာပေါ့ . . .”

“အံ့မယ် . . . နင်က ငါ့ကို ရင်ခုန်အောင်လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား . . .”

“မော်” က ရယ်ပြီး ချိုင့်နှင့် သူ့အိတ်ကလေးကို ကိုင်ကာ

“ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်။ အိမ်ရောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက် မယ် . . .”

“မော်” က ပြောပြီး ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူမ ‘ရိပ်ရိပ်’ လည်း ဗူးကြီးကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နှစ်ကြည့်

“ဟာ . . . လှလိုက်တာ . . .”

“အေးနော် . . . အကြီးကြီးပဲ . . . ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ . . .”

ဗူးကြီးထဲမှ ထွက်လာတာက သူမ အရပ်လောက်ရှိသည့် ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုး အရုပ်ဝဝကြီး ဖြစ်သည်။ သူမ သဘောကျသွားသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းလေးမြည်လာသည်။ သူမ ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး -

“မှော် . . . ငါ နင်ပေးတဲ့ အရုပ်ကြီးကို သဘောကျတယ်။ စိတ်ချ နင်ပြောသလို ငါ့ကုတင်ပေါ် ခေါ်သိပ်မှာ”

“နက်နက် . . .”

“ဟင် . . .”

“ငါလည်းလေ . . .”

“မှော်” က မပြောသေးပဲ ရပ်နေသဖြင့်

“ပြောလေ မှော် . . .”

“ငါလည်း တစ်နေ့ နင်ကုတင်ပေါ်မှာ အဲလို အရုပ်ကြီးအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးစားမယ် . . .”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . .”

သူမ အမေးကိုမဖြေပဲ “မှော်” က ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

“ကောင်စုတ်လေး . . .”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ‘မှော်’ စကားကို ရယ်နေလိုက်သည်။ ‘ရိပ်ရိပ်’ က -

“ဘာတဲ့လဲ နက်နက် . . .”

“မစပ်စုကြေး . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“အံ့မယ် . . . ခုမှ . . .”

သူမကတော့ အရုပ်ကြီးကို အခန်းထဲသို့ ယူလာခဲ့တော့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အရုပ်ကြီးကို ကုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

“မှော်” စကားကို ပြန်တွေးမိရင်း သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ နင် ပြောတဲ့စကားတွေဟာ အတည်ပြောနေတာလား။ နောက်နေတာလား ‘မှော်’ ရယ်။ အရုပ်ကြီးကတော့ သူမရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ အငြိမ်သား”

ထိုစဉ် -

“နက်နက် . . . အခန်းထဲမှာ စိတ်ကူးတွေ စွတ်ယဉ်မနေနဲ့ . . . အပြင်ထွက်ခဲ့ဦး . . . ဒီမှာ ဇာဇာဆီက e-mail ရောက်လို့ . . .”

“လာပြီ . . .”

“ဇာဇာ” ဆီက e-mail ကို သူမတို့နှစ်ယောက်အတူဖတ်လိုက်သည်။ ‘ဇာဇာ’ က လာမယ့် Sunday မှာ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း လေဆိပ်မှာ လာကြိုရန် အကြောင်းကြားထားသည်။ ပြီးတော့ သူ ရောက်ရောက်ခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကိစ္စတစ်ခုကိုလည်း ပြောပြမည်ဟု ရေးထားသည်။

“ဘာ အံ့ဩစရာများလဲ မသိဘူးနော် . . .”

“အေးလေ . . .”

“လာမယ့် Sunday ဆိုတော့ သိပ်မလိုတော့ဘူး . . . နော် ရိပ်ရိပ် . . .”

“အေး ဟုတ်တယ် . . . ဇာဇာ ရောက်လာဖို့ သူ့

စရာကြီးနော်”

“ဟုတ်ပါ၊ တွေးကြည့်ရင် ကျောင်းသူဘဝ ပြန်ရောက် သွားသလိုပဲ”

“ဇာဇာ ပြန်လာမှပဲ ထို့ သုံးယောက် အတွဲညီတော့မှာ”

(၃၁)

Sunday

ဒီနေ့ ‘ဇာဇာ’ ရောက်မှာမို့ သူမတို့နှစ်ယောက် လေ ယာဉ်ကွင်းမှာ ‘ဇာဇာ’ ကို ကြိုရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သူမက T-Shirt သေးသေးလေး အပြာနုရောင်လေးကို လှမ်း ဘောင်းဘီပွပွ ဒူးဖုံးရုံအနက်ကလေးနှင့် တွဲဝတ်လိုက်သည်။ ‘ရိပ်ရိပ်’ ကတော့ ကျောက်စိမ်းရောင် ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်နေသည်။ ထိုစဉ် သူမ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာ၍ သူမ ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . . ”

“ငါပါ နက်နက်။ နင် အခု အားလားဟင်”

“အားဘူး . . . မော်ရဲ့ . . . ”

“ဘာလို့ . . . ”

“လေယာဉ်ကွင်းကို ခုပဲ သွားမှာမို့လို့ . . .”

“လေယာဉ်ကွင်းကို . . .”

“အင်း . . .”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ . . .”

“ဒီနေ့ ဇာဇာ ရောက်မှာလေ . . . ငါနဲ့ ရိပ်ရိပ် သွားကြိုမလို့ . . . နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . ငါတို့ အားလားလို့ မေးတာ . . .”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ငါ အားလို့ အပြင်လျှောက်လည်ရအောင်လို့ . . .”

“အံ့မယ် . . . ဒီနေ့က အားလို့ဆိုတော့ . . . အရင်နေ့တွေကကျတော့ မအားတာကျနေတာပဲ . . . သူ့အလုပ်က တော်တော်ပင်ပန်းတာကိုး . . .”

“နက်နက် . . .”

“ဘာတုန်း”

“ထူးပုံလေးက ချစ်စရာလေး”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မြန်မြန်ပြော ငါတို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မှာ”

“ငါတို့ဆိုတာ . . .”

“ငါနဲ့ ရိပ်ရိပ်ပေါ့တဲ့ . . . ဘယ်သူရှိရမှာတုန်း . . .”

“မှော် . . . နင်ကလေ သိပ်လေကြောရှည်တာပဲ။ ငါဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟာ . . . နေပါဦး နက်နက်ရဲ့ . . . ခဏလေးပါ။ ငါလည်း နင်တို့နဲ့ ဇာဇာကို ကြိုဖို့ လိုက်ချင်တယ်”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ . . .”

“ဘာလို့လဲ . . .”

“ဇာဇာက ရုတ်တရက်ကြီးဆိုရင် Shock ရသွားမှာပေါ့။ နင်နဲ့ငါနဲ့က အရင်က တည့်တာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်က မပြောရသေးဘူးလား”

“မပြောရသေးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှက်လို့”

“အံ့မယ် . . . နင်က ရှက်တတ်သေးတယ်ပေါ့”

“ကောင်စုတ် . . . နင်ပြောတဲ့ပုံက ငါကပဲ အရှက်မရှိတဲ့ သူကြနေတာပဲ . . . ဇာဇာကို ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရတာပေါ့ . . .”

“ငါ့ကောင်းကြောင်းလေးတွေ များများပြောနော် . . .”

“သူ့မက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး”

“တော်ပြီ . . . ငါဖုန်းပိတ်တော့မယ် . . . ဘိုင်”

သူ့မ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ သူ့မ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မှ ‘ရိပ်ရိပ်’ က . . .

“အမလေး . . . လေယာဉ်ကွင်းထဲတောင် ကားကဝင်လာပြီ။ တစ်ချို့ဆိုရင် လေယာဉ်ကွင်းထဲ ကားဝင်နေတာတောင် မသိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လို့ . . .”

“ရိပ်နော် . . . မစနဲ့”

သူမတို့ ကားလေးကို လေယာဉ်ကွင်းတစ်နေရာမှာ ကားပါကင်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ကွင်း

ဝင်လိုက်သည်။ သူမတို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ လေယာဉ်ဆိုက်လာသည်။

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲမှာ 'ဇာဇာ' ကို သူမတို့ လိုက်ရှာကြသည်။ ဟော . . . တွေ့ပါပြီ။ ဆံပင်တိုတိုလေးနဲ့ ကောင်မလေး T-Shirt အဖြူကို ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ 'ဇာဇာ' 'ဇာဇာ' ကလည်း သူမတို့ကို မြင်၍ လက်လှမ်းပြသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကလည်း လက်ပြန်ပြလိုက်သည်။

ပစ္စည်းတွေစစ်ပြီး ကားပေါ်တင်ရင်း 'ရိပ်ရိပ်' က 'ဇာဇာ' ကို -

"ဇာဇာ ဆိုင်တစ်ခုခုကို ဝင်ဦးမလား။ အိမ်ကိုပဲ တန်းသွားမလား"

"အိမ်ကိုပဲ သွားရအောင်။ ဆိုင်မှာဆို တို့တွေစကားပြောတာ လွတ်လပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာမှ တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြဆိုကြနဲ့ ရယ်မောလို့ရမှာ"

"ဟုတ်တယ် . . ."

ထိုစဉ် သူမရဲ့ ဖုန်းလေးက မြည်လာပြန်သည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ "မော်" ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်နေသည်။ ကျွတ် . . . 'မော်' ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ သူမအသံကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ထူးလိုက်သည်။

"ဟယ်လို . . ."

"နက် . . . ဇာဇာ ရောက်ပြီလား . . ."

"ရောက်ပြီ။ ခု အိမ်သွားနေတာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့

ခဏခဏ ဆက်နေရတာလဲ . . ."

"လွမ်းလို့"

"အပိုတွေ . . . တော်ပြီ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နောက်ထပ် ဖုန်းလည်း မဆက်နဲ့။ လူလည်း မလာနဲ့ ဒါပဲ . . ."

"ဟာ နေပါဦး . . . နက်ရာ . . . ခုတောင် တော်တော်လေး မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေတာ . . . တစ်နေ့လုံးဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ . . ."

"သေလိုက် . . ."

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ 'ဇာဇာ' တ -

"ဘယ်သူတုန်း နက်နက် . . ."

"မော်"

သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

"မော် . . . ဟုတ်လား . . ."

"အင်း . . ."

"နင်နဲ့ မော် နဲ့က . . ."

"နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတော့မယ်ဟာ . . ."

အိမ်ရောက်တော့ 'ဇာဇာ' က ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးရေကဲ့လေး လူးနေရင်းမှ -

"ငါ သနပ်ခါး လူးချင်တာ ကြာလှပြီဟာ။ ဒီမှာက သနပ်ခါးလူးပြီး အပြင်ထွက်ရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်။ ဟိုမှာက သနပ်ခါးလိမ်းပြီး အပြင်ထွက်ရမှာ ရှက်စရာကြီးလေ . . ."

“အဲဒါဆိုရင် သနပ်ခါးမလိမ်းဖြစ်ဖူးပေါ့ . . .”

“ဟိုလိုမလိမ်းဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . ညဘက် အိပ်ရာဝင်ခါနီးလောက်ပဲ ခပ်ပါးပါးလေး လူးဖြစ်တယ် . . .”

“ဇာဇာ . . . နင် ငါတို့ကို အံ့ဩစရာ ပြောစရာရှိတယ် ဆို . . . ပြောလေ . . .”

“ငါ့အကြောင်းမပြောခင် မှော်နဲ့နင်နဲ့ အကြောင်းကို အရင် ပြောပြဦး နက်နက်”

“သိပ်ထွေထွေ ထူးထူးမဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ဒီလို . . .”

သူမက ‘မှော်’ နဲ့ အကြောင်းကို အစအဆုံး အကုန် ပြောပြလိုက်သည်။ အားလုံးပြောပြီးတော့ ‘ဇာဇာ’ က -

“အင်း . . .”

“ငါတော့ မထင်ဘူး . . .”

“ဘာလို့လဲ . . .”

“ရိပ်ရိပ်” ရဲ့ အပြောကို သူမနဲ့ ‘ဇာဇာ’ က ပြိုင်တူ ပြန် မေးလိုက်သည်။ “ရိပ်ရိပ်” က သူမ ကုတင်ပေါ်က အရုပ်ကြီး ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း -

“အဲဒါ မှော်က နက်နက်ကို လက်ဆောင် ဝယ်ပေးထား တာလေ။ တော်ရုံလောက်ဆို ဒီလိုလက်ဆောင်မျိုး ဘယ်ဝယ် ပေးမလဲ . . .”

“ရိပ်ရိပ် နင်ကရော မှော်အပေါ် . . .”

“No . အဲဒီကိစ္စပြီးသွားတာ ကြာပြီ ဇာဇာ . . . ငါ

မှော်ကို အရင်က စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမှန်တယ် . . . ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ စိတ်ကစားရုံသက်သက်ပဲ။ ခု မှော်ကို နက်နက်နဲ့ ဆိုရင် သဘောတူတယ်။ နက်နက်နဲ့ လွဲရင်တော့ တစ်ခြား မိန်းမတွေနဲ့တော့ လုံးဝသဘောမတူဘူး . . .”

“ဒါဆို . . . နက်နက် . . . နင်ကရော မှော်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ . . .”

“ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ အရင်ကလောက် အထိတော့ သူ့ကို မခါးသီးပါဘူး”

“ဇာဇာ နင်မသိဘူးနော်။ မှော်က နက်နက်ကို အရမ်း ငြိနေတာ။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရင် သိသာတယ်။ ငါသိ တယ်။”

နက်နက် ရင်ထဲမှာ မှော်အပေါ် ဘယ်လိုထားလဲ မသိပေ မဲ့ မှော်ကတော့ နက်နက်ကို တော်တော်ကြီးကို စွဲလမ်းနေ တာ။ အခုဆို ငါတို့ မနက်စာကို ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ မနက်တိုင်း မှော်က မုန့်တစ်မျိုးစီ နေ့တိုင်းမရိုးရအောင် ယူယူ လာတာ”

“ဟာ . . . ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ထိ ဝရုစိုက်ပြတာ သူ နင့်ကို တော်တော်ကြွေးနေလို့ ပဲ နက်နက် . . .”

“သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်လာတဲ့ မုန့်တွေမဟုတ်ပါဘူး ဇာဇာ ရယ်။ သူ့အစ်မလုပ်ပေးတဲ့ မုန့်တွေပါ”

“ဪ . . . နက်နက်ကလည်း ဘယ်ယောက်ျားလေး က ကိုယ်တိုင်လုပ်တတ်ပါ့မလဲဟ . . . ဒါလောက်တော့

ရိုမှာပေါ့ . . . နားလည်ပေးလိုက်ပါ . . . ”

“အံ့မယ် . . . နင်တို့နှစ်ယောက်က မှော်ရဲ့ ရှေ့နေတွေ လား . . . ”

“ရှေ့နေတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . အကျိုးဆောင်တွေ ပါ . . . ”

“ကဲ ထားပါတော့ ဇာဇာ နင့်ကိစ္စပြောပြ . . . ”

“ဇာဇာ” က တစ်ချက်ရယ်ရင်း -

“ဒီအကြောင်းကို ပြောလိုက်ရင် နင်တို့ တော်တော်အံ့ဩ မှာ ဒီကိစ္စကို ငါ e-mail နဲ့ ပို့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီရောက်မှ နင်တို့ အံ့ဩအောင်ပြောပြတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့”

“နိဒါန်းတွေ ချွေမနေပါနဲ့တော့ ဇာဇာရာ ငါ သိချင်လှ ပြီ . . . ”

“ပြောပါ့မယ်ဟဲ့ . . . အခု ငါ ဒီကို အပြီး ပြန်လာတဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းက ငါ လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲနေတော့ မလို့လေ . . . ”

“ဘာ”

“ဇာဇာ နင်လက်ထပ်တော့မယ် . . . ဟုတ်လား . . . ”

“ဇာဇာ” က သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“အောင်မယ် . . . ကောင်မစုတ် ခုမှ ရှက်နေတယ်။ ပြောစမ်း ဘယ်သူနဲ့တုန်း . . . ”

“ပြင်းရှု” နဲ့

“ပြင်းရှုနဲ့ . . . တကယ် . . . ”

“အင်း . . . ”

“သေချာပြောပြစမ်းပါဦးဟယ် . . . ”

“အဓိကကတော့ဟယ် . . . ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်တယ်။ လူကြီးချင်း သဘော တူတယ်။ အဲဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်တာ . . . ”

“ဒါဆို အခု ပြင်းရှုကရော . . . ”

“အလုပ်တွေက မပြတ်သေးဘူးလေ။ ကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်မှ လိုက်လာမှာ . . . ”

“ဪ . . . တို့ ဇာဇာတောင် စွံတော့မှာကိုး . . . ”

“အခုဆိုရင် ငါကလည်း လက်ထပ်တော့မယ်။ နက်နက် ကလည်း မှော်နဲ့ အဆင်ပြေနေပြီ။ အချိန်ပဲလိုတော့တာ။ ရိပ်ရိပ်ပဲ ရှာတော့တာ . . . ”

“အမလေး . . . ဇာဇာ . . . ရှာစရာမလိုဘူး . . . ရှိပြီးသား . . . ”

“ဘယ်သူတုန်း နက်နက် . . . ”

“သိဒ္ဓိလေ . . . သိဒ္ဓိက နက်နက်ကို propose လုပ် ထားတာ . . . ”

“သိဒ္ဓိက . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ”

“ရိပ်ရိပ် . . . နင့်သဘောကရော . . . ”

“ရိပ်ရိပ်” က “ဇာဇာ” အမေးကြောင့် ရှက်သွားစေ -

“နင်တို့ကလည်းဟယ် . . . ဘာတွေပြောပြနေတာ မသိဘူး”

“အံ့မယ် ခုမှ ရှက်နေပြန်ပြီ။ ပြောစမ်း . . .”

“ငါ သိဒ္ဓိကို ဒီလကုန်ရင် အဖြေပေးမလို့ ပြောထားတယ်”

“ချစ်တယ်ပေါ့ . . .”

“ရိပ်ရိပ်” က ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ သူမက -

“ဇာဇာ နင်က ဘာမှမပြောင်းလဲဘူးနော်။ အရင်ရုပ် အတိုင်းပဲ”

“ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး . . . နက်နက် နင်ကတော့ တော်တော်ပြောင်းလဲတယ် . . .”

“ဘာပြောင်းလဲလို့လဲ”

“အရင်ကထက် အဆတစ်ရာလောက်ပိုလှလာတယ်”

“မြှောက်ပြန်ပြီ။ အရင်အတိုင်းပါပဲဟာ . . .”

“အဲ . . . နေဦး နက်နက်။ ဆရာရာဇဝင်နဲ့ကရော”

“သူ့ကိုငါ အပြတ်ပြောလိုက်ပြီးကတည်းက မလာတော့ဘူး။ သူလည်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှက်သွားမှာပေါ့”

“အေးနော် . . .”

“ဇာဇာ” ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်ရက်ပိုင်းမှာပဲ ‘ပြင်းရှု’ ရောက်လာသည်။ သူမရယ် . . . ‘ရိပ်ရိပ်’ ရယ် . . . ‘ဇာဇာ’ ရယ် . . . ‘ပြင်းရှု’ ရယ် . . . ‘မှော်’ ရယ် . . . ‘သိဒ္ဓိ’ ရယ် အားလုံး ခြောက်ယောက်တစ်အုပ်စုကြီးနှင့် ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

‘ဇာဇာ’ နှင့် ‘ပြင်းရှု’ တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ပိုင်းကူညီကြရင်း အရင်ကထက် ပိုရင်းနှီးခဲ့သည်။ ‘မှော်’ နှင့် တွဲသည်

(၃၂)

“နက်နက် ငါနဲ့ အအေး တစ်ခုခုသွားသောက်ရအောင်”

“အင်း . . . သွားမယ်လေ . . . နေ့ခင်းကြီးဆိုတော့ နေအရမ်းပြင်းတယ်နော် . . . ဘယ်ဆိုင်သွားမှာတုန်း . . .”

“(၇)မိုင်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်အသစ်ကလေးကို သွားမှာ”
ဒီလိုနဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက် ‘မော်’ ပြောတဲ့ အအေးဆိုင်
လေးကို သွားကြတော့သည်။ တကယ်ပဲ ဆိုင်လေးက ချစ်စရာ
လေးနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပါ။ တောတုပ်ကလေးတစ်ခု
နှင့်တောင် တူနေသည်။

‘မော်’ က စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာထိုင်ရင်း -

“ဘာသောက်မလဲ နက်နက် ဒီမှာအစုံရတယ်”

“ကော်ဖီအေးပဲ သောက်မယ် . . .”

‘မော်’ က စားပွဲထိုးလေးကို ကော်ဖီအေးနှစ်ခွက်နှင့်

ကွတ်ကီး မှာလိုက်သည်။

“နက်နက် . . . ငါတို့တွဲတာ ရက် (၁၀၀)ပြည့်ဖို့
အတွက် (၅)ရက်ပဲ လိုတော့တယ်နော် . . .”

“အင်း . . .”

“နင်နဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ရက်တွေမှာ ငါ အရမ်းပျော်ခဲ့တယ်။ ဂန္ထဝင်
နဲ့တုန်းကတောင် ဒီလိုမပျော်ခဲ့ဖူးဘူး။ နင်ရော နက်နက် . . .”

“တူတူပါပဲ . . .”

“ငါ နင့်ကို ဒီစကားတွေ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောတာ
ပါ နက်နက်။ ငါ့အသက်နဲ့ ထပ်တူသစ္စာဆိုရဲ့ပါတယ်။ တကယ်
ပါ . . .”

“မော်” ကပြောပြီး စားပွဲထိုးလေး လာချပေးထားသော
ကော်ဖီအေးကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“နက်နက် . . . နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ်။ ငါ့ကို
လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ။ ငါ မကြီးကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ မကြီးက
ငါ့ သဘောပဲတဲ့။ ငါ ပြင်းရှုတို့ကို အရမ်းအားကျတယ်။ နင့်ကို
လည်း အရမ်းချစ်တယ်။ နက်နက် ငါ နင့်ကို လုံးဝ မခွဲနိုင်ဘူး”

သူမ ‘မော်’ ကို မျက်လုံးလေးပြူးပြီး -

“မော် . . . နင် အိပ်မက်မက်နေတာလား . . .”

“ဟာ . . . နက်နက်ကလည်း ဒါ နောက်စရာလား
. . . ငါ အတည်ပြောနေတာ . . . ငါ့ကို အပြေပြန်ပေးထား
နော် . . . ငါ နင့်ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ် . . .”

“မော်ရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ချက်ချင်းပြန်”

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကြားမှာ စဉ်းစားဖို့လိုသေးလို့လား . . .”

၂၉၀

ဖို. ၉၉၀

ဟင် နက်နက် . . . ”

“ငါ့ကို ဘာမှ ထပ်မံမေးနဲ့တော့ နင့်ကို ရက် (၁၀၀)ပြည့် တဲ့နေကြမှ အဖြေပေးမယ် . . . ”

“ဟာ . . . တကယ် . . . တကယ်နော် . . . နက်နက်”

“အင်း . . . ”

(၃၂)

ဒီနေ့ ရက်(၁၀၀)ပြည့်သောနေ့။

သူမ မနက်ကတည်းက ‘မော့’ ကို မျှော်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ ‘မော့’ ရောက်လာသည်။ သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝရန်တာမှ ဒန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား . . . နက်နက်”

“အင်း . . . ပြင်းရှုနဲ့ ဇာဇာက ဒီနေ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံဗျာလေ။ သွားရွေးတယ်။ သိဒ္ဓိနဲ့ ရိပ်ရိပ်ကတော့ ဘယ်သွားတာလည်း မသိဘူး . . . ”

“ဒီနေ့ နင် ငါ့ကို အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိလား”

“သိတယ် . . . ငါတို့ကြားမှာ ဖုံးကွယ်ထားတာ မရှိဘူး”

www.burmeseclassic.com

“နင့်ရဲ့အဖြေကို ဒီစာရွက်လေးကို ကြည့်ပြီးပေးလေ”

“ဘာစာရွက်တုန်း . . . ”

‘မော်’ က စာရွက် အဖြူလေးတစ်ရွက်ထုတ်လာပြီး

“ဒီစာရွက်မှာ မေးခွန်းလေးတွေ မေးထားတယ်။ အဲဒီ

မေးခွန်းတစ်ခုစီမှာ အဖြေသုံးခု . . . အဲဒီထဲကမှ တစ်ခုကို ရွေးရမှာ”

“ငါက စာမေးပွဲ ဖြေရမှာပေါ့ . . . ”

“အင်း”

သူမက ပထမမေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ရက် (၁၀၀) တွဲခဲ့ခြင်းက -

(၁) မုန်းခြင်း

(၂) လက်စားချေခြင်း

(၃) ချစ်ခြင်း”

“ဖြေလေ”

“အဲဒီသုံးခုထဲက တစ်ခုလား”

“အင်း”

“မုန်းခြင်းနဲ့ လက်စားချေခြင်းက ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲ။

ချစ်ခြင်းပေါ့”

“အိုကေ . . . နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ငါ ဖတ်ပြမယ်။

အဖြေကို နင်ဖြေ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အရင်က မရှိခဲ့တာ -

(၁) သံသယ

(၂) နားလည်မှု

(၃) အညှိုးအတေး”

“အင်း . . . နားလည်မှု”

“ရက် (၁၀၀) ပြည့်ခံစားမှု (၁) အချစ် (မော်ကိုချစ်တယ်)

(၂) ရှေ့ဆက်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး (၃) သူငယ်ချင်းတွေပဲ အဲဒီလိုပဲ ဆက်နေသွားရအောင် . . . ”

“အင်း . . . ”

သူမက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်သည်။

“နက်နက် . . . မနောက်နဲ့နော် ဒါ ငါ့ဘဝအတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ . . . ”

“နံပါတ် (၁)”

“ဟာ . . . ”

“မော် . . . ဒါ ငါ့အမှန်အတိုင်းပြောတာ . . . နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မယုံကြည်နိုင်ဘူး . . . ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နက်နက်ရယ် . . . ကဲ ဒီမေးခွန်းက နောက်ဆုံးမေးခွန်းပဲ။ သွားတိုက်ဆေးတစ်ဗူးထဲကို အတူ သုံးခွင့် ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ -

(၁) အခုချက်ခြင်း

(၂) နောက်လ

(၃) နောက်နှစ်လကြာရင် . . . ”

“အင်း . . . ”

သိပ်ကဗျာဆန်တဲ့ ‘မော်’ ပဲ။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း

သွားတိုက် ဆေးတစ်ပွဲထဲကို အတူသုံးခွင့်တို့။

“(၃) နောက်နှစ်လလောက်ကြာမှ . . . ”

“အိုး . . . ငါ အရမ်းပျော်သွားပြီ နက်နက် . . . ”

“မှော်” အရမ်းပျော်နေတယ် . . . သူမ သိသည် “မှော်” မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်လက်နေသည်။ သူမလည်း အရမ်း ပျော်နေသည်။

(၃၃)

မယုံနိုင်လောက်အောင် သူမတို့ ချစ်ခင်ရော့က ပြောပြနေ သည်။ သူမရဲ့ မိဘတွေကလည်း သဘောတူသည်။ ‘မှော်’ ဘက်ကလည်း သဘောတူသည်။ လူကြီးခြင်းလဲ စကားပြော ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာမှမလိုတော့။ အရာရာအဆင်ပြေနေသည်။

“ဇာဇာ” တို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရောက်လာကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေက ‘မှော်’နဲ့ ‘နက်နက်’ ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩ နေသည်။ ‘မှော်’ ကတော့ သူငယ်ချင်းများ၏ အမေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဖြေနေသည်။

“ငါတို့လည်း သိပ်မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာဆောင်တော့ မှာ . . . အခုတော့ စောင့်ဦး။ အဲဒီခါကျရင်လည်း မင်းတို့ လာရမယ်နော် . . . ”

“အေးပါကွာ . . . ဒါနဲ့ လုံးဝမကည်တဲ့ မင်းတို့

နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိ
ဖြစ်သွားရတာလဲ . . . ”

“ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့ကို ရှင်းပြရရင်
အရှည်ကြီးပဲ . . . ”

သူမကတော့ ‘မော်’ ပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေမိ
တာပါပဲ။

(၃၄)

သူမတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင်နေဖို့အတွက် စမ်း
ချောင်းဘက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးနှင့် ခြံကလေးကို
နှစ်ဖက်မိဘတွေက လက်ဖွဲ့သည်။ အဲဒီခြံကလေးမှာပဲ မင်္ဂလာ
ပွဲလုပ်ဖို့ သူမတို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ရယ် . . . “ဇာဇာ” နဲ့ “ရိပ်ရိပ်” တို့
စုံတွဲရယ် လက်ထပ်ပွဲအတွက် ခြံလေးကို အလှပဆုံး ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

“မော် . . . နက်နက်ကို ဘယ်မှာအလှပြင်မှာလဲ . . . ”

“ဇာဇာ” ရဲ့ အမေးကြောင့် “မော်” က . . .

“နင့်ကို ပြင်တဲ့ မာမိဆီမှာပဲ ပြင်မှာလေ . . . ”

မာမိကို ဒီအိမ်လေးကိုပဲခေါ်ပြီး ပြင်မှာ . . . ”

“အိုး . . . ကောင်းသားပဲ . . . ပြင်ထည့်နဲ့ ဒီမှာပဲ

ရှိနေမှာမှလား . . . ”

“မဟုတ်ဘူး ရိပ်ရိပ် . . . ငါက မင်္ဂလာပွဲနီးမှ အိမ်က ထွက်လာမှာ . . . ”

“တစ်ခါထဲ ဒီမှာနေတော့ ပြီးရော . . . ”

“အေးလေ . . . ”

“သတို့သမီးအတွက် သီးသန့်လေကွာ . . . ”

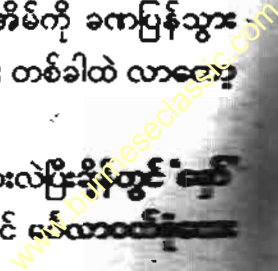
(၃၅)

မင်္ဂလာပွဲနေ့။

သူမ အလှပြင်နေပါသည်။ အလှပြင်ပေးသည့် မာမိက လည်း သူမကို အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ပေးနေပါသည်။ သူမရဲ့ ဘေးနားမှာ 'ရိပ်ရိပ်' နဲ့ 'ဇာဇာ' က လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေး နေသည်။

'သိန္နီ' နဲ့ 'ပြင်းရှု' ကတော့ ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံဖို့အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ 'မှော်' ကတော့ တစ်မနက်လုံး သူမနဲ့ အတူရှိနေပြီး သူမ အလှပြင်တော့မှ အိမ်ကို ခဏပြန်သွား သည်။ အိမ်ကနေမှ အဝတ်အစားလဲပြီး တစ်ခါထဲ လာတော့ မည်။

သူမ အလှပြင်ပြီး၍ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက်တွင် 'ဆန်' ရောက်မလာသေး။ သူမက သခွားရောင် ဖော်လာဝတ်ပြီး

ဖြင့် အရမ်းလှပနေသည်။ သူမက 'ရိပ်ရိပ်' ကို -

"ရိပ် . . . မှော် မလာသေးဘူးလား . . . "

"မလာသေးဘူးဟ . . . "

ခဏကြာတော့ 'ပြင်းရှ' ရောက်လာကာ -

"ဇာ . . . ကိုနဲ့ အပြင်ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ . . . "

ပြောစရာရှိလို့ . . . "

"အမလေးဟဲ့ . . . ငါတို့ရှေ့မှာပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ . . . "

"အေးလေ . . . "

သူမနဲ့ 'ရိပ်ရိပ်' က ဝိုင်းအော်ကြသည်။ 'ဇာဇာ' ကတော့ ပြူးစိမ့်ဖြင့် 'ပြင်းရှ' လက်ဆွဲခေါ် ရာနောက်ကို လိုက်သွားရတော့ သည်။ 'ဇာဇာ' အပြင်ရောက်တော့ . . .

"ဇာ . . . အခု ပြန်သွားရင် နက်နက်ကို သေချာပြော ပြနေ . . . ကိုအနေနဲ့ဆိုရင်တော့ မပြောချင်ဘူး . . . ဒါပေမယ့် မပြောလို့လဲ မဖြစ်ဘူး . . . "

မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောနေသော မိမိခင်ပွန်း သည်ကို "ဇာဇာ" နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ "ပြင်းရှ" က -

"ဒီကိုအလာမှာ မှော်ကား accident ဖြစ်လို့ အခု ဆေးရုံမှာ . . . ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတယ် . . . မကြယ်စင် ဖုန်းဆက်တာကတော့ အခြေအနေသိပ်မကောင်း ဘူးတဲ့ . . . ကိုနဲ့ သိမ့် အရင်လိုက်သွားမယ်။ နက်နက်ကိုတော့ ဇာတို့ ဘာသာပဲပြောပြီး ဆေးရုံကြီးကို အမြန်လိုက်လာခဲ့တော့ "

"အင်း . . . အင်း . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . "

မှော် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ . . . "

"ဇာဇာ" အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာတော့ . . . "ရိပ်ရိပ်" က

"ဇာဇာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား . . . ပြင်းရှက

ဘာပြောသွားလို့လဲ . . . "

"ဇာဇာ" က "နက်နက်" ရဲ့ ပုခုံးလေးကို ကိုင်ကာ -

"နက်နက် စိတ်အေးအေးထားနော် . . . မှော်လေ . . . မှော် . . . "

"ဟင် . . . မှော် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇာဇာ . . . "

"မှော် ဒီကိုအလာမှာ . . . ကား accident ဖြစ်လို့ . . . အခု ဆေးရုံ . . . ဆေးရုံမှာတဲ့ . . . "

"ဘာ"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒဏ်ရာက ပြင်းတယ်တဲ့ အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ် . . . "

"နက်နက် . . . နက်နက် စိတ်ထိန်းဦးလေ . . . လာ ငါတို့ ဆေးရုံကို လိုက်သွားရအောင် . . . "

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ "မှော်" ရယ် . . . သူမ သတို့သမီးဝတ်စုံ ကြီးနှင့် ဒီတိုင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ 'မှော်' ရှိမယ့်အခန်းကို 'ဇာဇာ' တို့ စုံစမ်းနေချိန်မှာ သူမကတော့ ရင်တွေပူလှပြီ။ 'မှော်' သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ . . . ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ 'မှော်' ရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမပြောဘဲ နဲ့နော်။

"လာ နက်နက်"

“ရိပ်ရိပ်” က သူမလက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ “ဇာဇာ” က တံခါးဆွဲဖွင့်ရင်း အထဲဝင်သည်။ အားလုံး အထဲကိုရောက်တော့ အထဲမှာ “မကြယ်စင်” နှင့် သူ့အမျိုးသား “မော့” မိဘတွေနှင့် “သူမ မိဘတွေ . . . သိဒ္ဓိ နဲ့ ပြင်းရှု အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းရိပ်တွေနဲ့ပါလား . . . ”

ကုတင်ပေါ်က “မော့” ကတော့ . . .

“နက်နက် . . . မော့ဆုံးပြီ . . . မကြယ် မောင်လေး ဆုံးပြီ နက်နက်ရဲ့ . . . ”

“မကြယ်” က ငိုရင်း သူမကိုဖက်ရင်းပြောသည်။

သူမ ဘာကိုမှ မယုံကြည်နိုင် . . . အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ “မော့” ဆုံးပြီတဲ့ . . . ဘာတွေလဲ . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . ဒါ ‘မော့’ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ‘မော့’ က မင်္ဂလာပွဲကိုရောက်အောင် လာမှာသေချာတယ် . . . အခုချိန် ဆို ‘မော့’ ရောက်နေလောက်ပြီ . . . သူမကို မင်္ဂလာပွဲမှာ မတွေ့ရင် စိတ်ပူနေတော့မယ် . . . သူမ ပြန်မှဖြစ်မှာ . . .

သူမ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“နက်နက် . . . နက်နက် ဘယ်သွားမလို့လဲ . . . ”

“သမီး”

သူမလက်ကို ဆွဲထားသော ‘ရိပ်ရိပ်’ ရဲ့လက်ကို ဖြုတ် လိုက်သည်။ သူမ ဖေဖေနဲ့မေမေ ခေါ်တာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“သူ မော့ မဟုတ်ဘူး . . . ဖေဖေ . . . မော့က

သမီးဆီကိုရောက်အောင်လာမှာ . . . အခုတောင် ရောက်ချင်

ရောက်နေတော့မှာ . . . သမီး ပြန်မှဖြစ်မယ် . . . အချိန်က အရမ်းနီးနေပြီ . . . ”

“သမီး . . . သမီးလေး စိတ်ထိန်းပါသမီးရယ် မော့ . . . ဘယ်တော့မှ သမီးဆီမလာနိုင်တော့ဘူး . . . မော့ တကယ် ကို ဆုံးသွားပါပြီ သမီးရယ် . . . မေမေတို့ရှေ့မှာပါပဲ”

“သမီး မယုံဘူး ဖေဖေ . . . ”

“သမီး”

သူမ အတင်းရုန်းကာထွက်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

“သမီး”

“နက်နက်”

အားလုံးရဲ့ ခေါ်သံတွေက သူမနောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ “မော့” ရေ ငါ နှင့်ဆီကို အရောက်လာခဲ့မယ်နော်။ သူမ ဆေးရုံရှေ့ ကားလမ်းမကြီးကိုရောက်တော့ ကားငှားရန် ကြည့် လိုက်သည်။ မင်္ဂလာသတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် သူမကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သူမ ကား လက်တားနေရင်း တစ်ဖက်လမ်းကိုကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင် . . . မော့ . . . ”

“မော့” က သူမကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ သူမ ကားလမ်း ကို အတင်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်က လားနု သော ကားကြီး သူမ “မော့” ထံ အရောက်သွားလို့မဟုတ်

“ဒုန်း”

“မော့”

သူမ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ နာကျင်မှုများကြားမှ သူမ “မှော်” နာမည်ကိုခေါ်နေမိသည်။ သူမ အသံမထွက်။ မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမဘေးနားမှာ လူတွေ အများကြီး . . . “မှော်” ရော . . .

ဟောတွေ့ပါပြီ “မှော်” . . . “မှော်” ရေ . . . “မှော်” က သူမကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ သူမ နာကျင်တာတွေ ပျောက်သွားသည်။

“မှော်” နဲ့ သူမ မင်္ဂလာပွဲကို သွားရတော့မယ်။ ပျော်လိုက်တာ “မှော်” ရယ် . . . သူမ “မှော်” ရဲ့ လက်မောင်းလေးကို မှီလိုက်သည်။

* * *

မင်္ဂလာပွဲဟာ အမင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မိဘဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင်ကြ။ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကို တစ်ရက်ထဲမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။

လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ သနားစရာပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် အဖြစ် . . .

သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေက သတို့သားဝတ်စုံ သတို့သမီးဝတ်စုံလေးဖြင့် . . .

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲထာဝရ လေးစားကြိုးစားလျက်မှ . . .

ဦးခေတ်

